

S A Š A G R E J

KLUB
ŽILIJET

„Savršeno za sve one kojima se
svideo serijal *Pedeset nijansi.*“
GRAZIA

SAŠA GREJ

KLUB
ŽILIJET

„Savršeno za sve one kojima se
video serijal *Pešeset nijansi*.”

GRAZIA

SAŠA GREJ

KLUB ŽILIJET

Uvod

Hajde da raščistimo nešto pre nego što počnemo. Hoću da uradite tri stvari za mene.

Prvo.

Nemojte se zgražavati zbog bilo čega što ćete pročitati na stranicama koje slede.

Drugo.

Ostavite inhibicije za sobom.

Treće, i najvažnije.

Sve što ćete videti i čuti mora ostati među nama.

Dobro. A sad pređimo na suštinu.

Prvo poglavlje

Da li biste mi poverovali kad bih vam rekla da postoji tajni klub čiji su članovi samo najmoćniji ljudi u društvu: bankari, superbogataši, medijski moguli, generalni direktori, advokati, savetnici u ministarstvu pravde, trgovci oružjem, odlikovana vojna lica, političari, vladini zvaničnici pa čak i istaknuti sveštenici katoličke crkve?

Ne govorim o iluminatima. Ni o Bilderberškoj grupi, Boemskom gaju ili bilo kojoj od tih otrcanih teorija zavere kojima se ide naruku skrivenim poslovnim motivima podmuklih, ćaknutih zaverenika.

Ne. Taj klub je naizgled bezazleniji.

Naizgled.

Ali u suštini nije.

Članovi tog kluba neredovno se sastaju na tajnom mestu. Nekad zabačenom, a nekad skrivenom upravo time što je svima ispred nosa. Ali nikad se ne sastaju dvaput na istom mestu. Najčešće ni u istoj vremenskoj zoni.

A na tim sastancima, ti ljudi... nemojmo okolišati i nazovimo ih onim što i jesu - gospodarima kosmosa. Ili izvršnim odborom znanog nam Sunčevog sistema. Dakle, ti ljudi, izvršioci, odlaze na te zatvorene skupove kako bi napravili preko potreban predah od važnog i stresnog posla uništavanja sveta ne bi li postao sjebaniji nego što već jeste i smišljanja još sadističkijih i nastranijih načina mučenja, zarobljavanja i osiromašenja ljudi.

A šta rade kad uzmu slobodne dane i žele da se opuste?

Trebalo bi da je jasno ko dan.

Oni jebu.

Vidim da mi ne verujete. Postavimo stvari ovako: jeste li nekad upoznali automehaničara kome automobili nisu fetiš? Profesionalnog fotografa koji škljoca samo kad su svetla u studiju upaljena? Poslastičara koji ne jede kolače?

Dakle, ti su ljudi, izvršioc i - budimo otvoreni - profesionalni jebači.

Sjebaće vas kako bi vas nasamarili. Sjebaće vas da bi dospeli na vrh. Sjebaće vas da vam otmu novac, slobodu i vreme. I nastaviće da vas jebu dok ne budete dva metra pod zemljom. I više od toga.

Pa šta onda rade kad to ne rade? Prirodno...

Ovo je sledeće što morate znati. Moćni ljudi su kao slavne ličnosti. Vole da vise zajedno. Stalno. Uveravaće vas dok vam vrat ne poplavi da to čine zato što samo njima slični razumeju kako je biti na njihovom mestu. Ali zapravo neće da se mešaju s nižom vrstom, sa svetinom, s nepismenima i prljavima koji nalaze naročito zadovoljstvo u tome da gledaju pad bogatih i moćnih zbog jedinog što ih uvek, bez greške, natera da se ukoče od straha: seksa.

Dakle, ti ljudi, izvršioc i, profesionalni jebači, smislili su kako da dođu do onoliko seksa koliko žele, da se prepuste najluđim i najizopačenijim seksualnim fantazijama, bez skandala. Što je donekle kao da neko tvrdi da je smislio kako da ne zasmrdi kad prdne, ali u svakom slučaju... oni to rade iza zatvorenih vrata. I svi zajedno. Krišom.

Henri Kisindžer je jednom rekao da je moć najveći afrodisijak. Tad se već dovoljno dugo šunjao hodnicima moći te je verovatno znao o čemu priča. A taj klub je dokaz toga.

Mogli bismo ga nazvati Jebački klub najvećih petsto kompanija magazina *Forčen*. Liga nemoralnih drkadžija. Svetske jebadžije. Ili Seksualna grupa. Zovu ga Klub Žilijet.

Samo napred. Potražite ga na *Guglu*. Nećete naći ništa o njemu. Baš ništa. Toliko je obavijen tajnom. Ali kako ne biste bili potpuno neupućeni, ispričaću vam nešto o njegovom poreklu i istoriji.

Žilijet po kojoj je taj klub nazvan jedna je od dve junakinje - sestre, druga je Justina - koje je začeo (ako je to prava reč) markiz De Sad, francuski plemić, slobodni mislilac, pisac i revolucionar iz osamnaestog veka čije su seksualne pustolovine toliko razbesnele viteške stege francuske aristokratije da ga je zatvorila u Bastilju zbog bluda. Što je, kad se osvrnemo, zaista bio loš potez jer je, sedeći u ćeliji, gde nije imao šta da radi osim da drka od jutra do mraka,

markiz bio podstaknut da stvara sve veći i gori blud. Samo da bi dokazao svoje.

U zatočeništvu je napisao najčuvenije delo erotske književnosti. *Sto dvadeset dana Sodome*. Jedina knjiga koja po seksualnim perverzijama i nasilju nadmašuje Bibliju. I gotovo je jednako dugačka. Naravno, markiz je bio taj koji je kroz prozorče svoje ćelije vikao svetini da nagrne u tamnicu i tako je, nenamerno, započeo Francusku revoluciju.

Ali vratimo se Žilijet. Ona je manje poznata sestra. Ne zato što je mirna. O ne, daleko od toga. Vidite, Justina je pomalo smorna - čestita, opsesivno traži pažnju i izigrava žrtvu dok vam se ne smučī. Ona je kao one slavne ličnosti koje razglabaju o zavisnosti od droge i seksa, upijaju svaku reč doktora Drua¹ i neumorno ističu svoje vrline time što se pojavljuju u svakoj rijaliti emisiji o rehabilitaciji.

A Žilijet? Žilijet se nimalo ne kaje zbog svoje žudnje za seksom i ubijanjem, za svim telesnim zadovoljstvima koje još nije probala. Ona se tuca i ubija, ubija i tuca se, a nekad istovremeno radi i jedno i drugo. Uvek se izvuče i nikad ne plati cenu zbog počinjenih nestašluka i zločina.

Možda sad počinjete da kapirate šta hoću da kažem. Možda sad shvatate zašto to tajno društvo, Klub Žilijet, nije tako bezazleno kao što deluje.

A da li biste mi poverovali kad bih vam rekla da sam penetrirala, izvinite na izrazu, unutrašnji krug tog kluba?

Ne pripadam tamo. Studentkinja sam treće godine. Filmska režija mi je glavni predmet. Nisam posebna. Obična sam devojkā i imam iste potrebe i želje u životu kao i svi ostali.

Ljubav. Sigurnost. Sreća.

I zabava, volim da se zabavljam. Volim da se lepo obučem i da lepo izgledam, ali ne zanimaju me skupe krpice. Vozim malu polovnu hondu na čijem zadnjem sedištu uvek stoji gomila đubreta jer nikako da nađem vremena da ga bacim. Roditelji su mi je dali za osamnaesti rođendan i u nju sam strpala sve svoje stvari kad sam otišla od kuće da studiram. Za sobom sam ostavila prijatelje koje poznajem od detinjstva; sazrela sam ranije od jednih i teško mi je da

nađem zajednički jezik s njima, dok mi se čini da će drugi uvek biti deo mog života; a upoznala sam i nove koji su mi otvorili oči i proširili vidike.

Sad ću prestati da zvučim kao pametnica. Počecu da zvučim skromno. Zato što sam, iskreno, jedino u svojim mislima bila blizu sedišta moći.

Imam jednu seksualnu fantaziju koja se ponavlja. Ne, nije kako se tucam s Donaldom Trampom u njegovom ličnom mlaznjaku na visini od deset i po hiljada metara iznad Sen Tropea. Mislim da mi ništa nije odvratnije od toga. Moja fantazija je mnogo prizemnija - običnija i prisnija od toga.

Nekoliko puta nedeljno pokupim dečka s posla i nekad, kad uveče ostane poslednji da zaključa, maštam o tome da se malo poigramo na stolici njegovog šefa - ali to nismo nikad uradili. Ipak, devojka može da sanja, zar ne?

Njegov šef je senator. Ili pre, uspešan advokat i budući senator. A moj dečko Džek radi u njegovom izbornom štabu. I studira ekonomiju. Ne provodimo dovoljno vremena zajedno zato što je najčešće toliko izmožden dok sve završi da zaspi na kauču čim se izuje. Ujutru rano odlazi na predavanja i uglavnom nema vremena za seks na brzaka. A znate šta kažu kad Džek samo radi i nema vremena da se zabavi.²

Maštam da odigram svoju ulogu dobre devojke. Sve sam osmislila. Naročito ću se obući za tu priliku. Čarape, cipele s visokim potpeticama i omiljeni svetlosmeđi kišni mantil, isti kao onaj koji Ana Karina nosi u Godarovom filmu *Made in U.S.A.* A ispod mantila - donji veš: možda crni providni brus i gaćice kao i odgovarajući halter i podvezice. Ili ću izostaviti brus i navući bele dokolenice i one slatke gaćice s ružičastim tufnicama koje ga izluđuju. A možda ću samo obući cipele s visokim potpeticama na bosu nogu i obući uzani krem svileni kombinezon ili šifonski bebi-dol. Ali svakako ću naneti rubin-crveni ruž za usne. Moram da imam crveni ruž za usne. On je devojčin najbolji prijatelj.

Izborni štab je u trgovačkoj ulici u centru grada. Zgrada ima mnoštvo prozora i svetla ostaju upaljena cele noći kako bi prolaznici videli niz istovetnih crvenih, belih i crnih postera s kojih Džekov šef

zuri u kameru ispod velikih debelih slova: GLASAJTE ZA ROBERTA DEVILA.

Jedina mesta gde bismo mogli da se izdvojimo jesu ostava, toalet ili kancelarija koju Bob - on voli da ga svi zovu Bob - koristi kad je tamo, što nije često. Zavučena je pozadi, blizu vrata što vode na parkiralište, kako bi mogao da se ušunja i išunja umesto da ga svi vide dok ulazi na prednji ulaz, s ulice.

Prilično sam sigurna da se bar nekoliko ljudi u tom štabu loži na ideju da se kresne u ostavi ili toaletu tokom radnog vremena u nadi da ih niko neće uhvatiti. Ali ne ja, svakako ne kad možemo da imamo celu zgradu samo za nas. Uostalom, Džek mi najčešće otvara zadnja vrata, koja vode pravo na parkiralište gde ostavljam kola a kancelarija je... odmah tu.

Ponoviću jer zaista ne želim da me pogrešno shvatite: nismo to nikad uradili. Nismo čak ni pričali o tome. Nisam sigurna ni da bi Džeka zanimalo. Ali u mojoj fantaziji, čim uđemo u tu kancelariju, zatvorimo vrata i ugasimo svetlo, završimo s ljubljnjem i maženjem; preuzimam vođstvo.

Guram ga na stolicu, Bobovu raskošnu kožnu obrtnu stolicu, i radimo to baš tu, u „sedištu moći”. Govorim mu da ne ustaje, da se ne dodiruje, da se ne makne ni centimetar i izvodim mali striptiz, šepurim se pred njim. Prvo otkopčavam kaiš i puštam da mi mantil spadne s ramena kako bi video malo kože. Onda brzo otvaram jednu stranu dok drugu držim priljublenu uz telo kako bi video samo nagoveštaj onoga što je ispod. Okrećem mu leđa, puštam da mantil sklizne na pod, saginjem se i dodirujem nožne prste kako bi znao tačno šta će dobiti ako bude dobar dečko koji radi šta mu se kaže.

Kurac mu se ukrutio pre nego što sam mu smakla pantalone. A kad sam ih svukla, videla sam kako se napinje ispod pamučnih bokserica.

Vreme je za nešto prisnije. Ali još ne sme da me dodirne. Nameštam se ispred stolice, leđima okrenuta prema njemu, opkoračujem mu noge i hvatam rukonaslone dok se guzom češem i trljam o njegovo međunožje, isprva blago pa sve jače. Onda se spuštam na njega, stavljam ga između guzova i stežem, osećam kako se ugiba, trza i raste uz krivinu moje...

Ali skrenula sam s teme. Suština je u tome da ne postoji nijedan razlog da budem tamo, u Klubu Žilijet, među tim ljudima. A ne može se reći da sam se javila na oglas ili otišla na razgovor za posao kako bih dobila pristup.

Recimo samo da sam imala dar, stav, glad.

I da me je neko primetio.

Možemo unedogled raspravljati o urođenom ili stečenom, ali nisam se rodila s tim darom. Bar ne koliko ja znam. Ne, taj dar je nešto što sam spoznala. Ali dugo je čučao u meni, upisan u moj sklop, skriven kao pritajeni špijun koji čeka naređenje, i tek je nedavno probuđen.

A pošto sam sve to rekla, odakle uopšte da počnem da objašnjavam šta se desilo one noći? Prve noći kad sam otkrila Klub Žilijet.

Drugo poglavlje

Prvo što naučimo iz filmske režije glasi:

Zaplet se uvek pokorava junaku.

Uvek, uvek, uvek i bez greške.

To će vam reći svaki profesor kreativnog pisanja koji zaslužuje svoju platu i teraće vas da ponavljate tu rečenicu sve dok je ne budete znali i kad vas probude usred noći.

Kao suština načela koji upravlja fiktivnim svetom, to je nepromenljivo kao Ajnštajnova teorija relativiteta. Bez toga sve pada u vodu.

Navedite bilo koji klasični film (zapravo, bilo koji film), ogolite ga do srži i shvatićete o čemu pričam.

Evo, *Vrtoglavica*, film koga bi do tančina trebalo da zna svaki student filmske režije poput mene. Džejms Stjuart igra Skotija, policajca koga toliko zaslepljuje njegova iskrena i tvrdoglava potraga za istinom, združena s parališućim strahom od visine i opsesijom prema mrtvoj plavuši koja se graniči s nekrofilijom - što mu je, ispostaviće se, Ahilova peta - da postaje žrtva složene prevare.

Pretpostavimo da je Skoti policajac koji obožava slatkiše. To bi bilo realnije. Ali prosto ne bi delovalo. On bi bio policajac koga neumoljivo privlači tezga s krofnama umesto *femme fatale* a Hičkok ne bi imao film.

Eto vam. Zaplet se pokorava junaku.

Uzmimo još jedan primer. *Građanin Kejn*. Filmski kritičari ga nazivaju najboljim filmom koji je ikad snimljen i to s razlogom jer on ima sve: podtekst, umetničku režiju, mizanscen, sve što dobar film čini umetničkim delom umesto dugačkom reldamom za *Majrosoft*, *Krajsler* ili *Frito lej*, kao što današnji filmovi izgledaju.

Dakle, *Građanin Kejn*, priča o medijskom mogulu Čarlsu Fosteru Kejnu, gonjenom gordošću i ambicijom, vrlinama koje su mu omogućile da dospe na vrh, vrlinama nastalim iz poražavajućeg kompleksa majke što mu umanjuje dostignuća, razara brak i, konačno, upropašćava život.

Osuđen tim surovim krugom koji seže do same suštine njegovog bića, siroti ostareli Čarli umire nevoljen, samo zato što nikad nije mogao da se odvoji od majčine sise.

Ili možda ne od sise... zato što je poslednje reči koje je Kejn izgovorio samrtničkim dahom, kad mu je iz oslabljenog stiska ispala snežna kugla - kristalna kugla, ili šta god da je, u kojoj nije uspeo da vidi neposrednu budućnost: da mu život nije samo sjeban već i gotov - reči „ružin pupoljak”, po legendi ubacio Orson Vels kao pakosnu natuknicu za reči kojima je Vilijam Randolph Herst (pravi Čarls Foster Kejn) od milošte opisivao vaginu svoje ljubavnice.

Ružin pupoljak. Prve reči koje čujete u filmu i poslednje koje vidite naslikane na dečjim sankama bačenim u ognjište, gde ih plameni jezici ližu i pretvaraju u ništavilo.

Kad to saznate, nikad nećete gledati *Građanina Kejna* na isti način. Čućete ružin pupoljak, videćete ružin pupoljak. A mislićete „vagina”.

Mislite li da je Orson Vels možda pokušao da nam kaže nešto? Verujem da je pokušavao da nam poruči kako je Čarls Foster Kejn bio pravi drkadžija. A to je, što i nije iznenađujuće, izvor svih njegovih nevolja.

I ponovo. Zaplet se uvek pokorava junaku.

Nemojte to zaboraviti.

Mala digresija, postoji jedna vrsta filma, samo jedna, koja se ne pokorava tom pravilu. Jedan žanr koji ga strahovito krši. I ne samo da ga krši, već postupa sasvim suprotno samo zato što može i zato što ga zaboje: pornografski film.

Ali nećemo o tome.

U svakom slučaju, shvatila sam da to pravilo važi za stvarnost koliko i za fikciju. Ne samo da se u filmovima ono što nam se događa pokorava tome ko smo, kako se ponašamo i zašto se tako ponašamo, već je tako i s našim životnim pričama, izborima koje pravimo i putevima kojima idemo.

Ne možete videti put kojim idem. Nije popločan žutim ciglama, nije izgubljeni auto-put niti asfaltni drum s dve trake. Čak i ne znam da sam putovala nekim putem sve dok ne stignem na odredište,

osvrnem se, vidim koliko sam daleko dospela i shvatim da su me izbori koje sam pravila i putevi kojima sam išla sve vreme vodili do tog mesta.

Evo kako ćemo. Da bih objasnila kako sam se obrela u Klubu Žilijet, moraću da počnem od početka.

Ne baš od samog početka. Ostavićemo sve ponižavajuće slike iz ranog detinjstva za neki drugi put. Kao i sve nepouzidane uspomene iz detinjstva iz kojih izviru traume što ih dan-danas vučem sa sobom. Kao kad sam se upiščila u gaće na času veronauke dok nam je sestra Rozeta pričala o Nojevoj barci.

Dakle, ne, ne baš od samog početka, ali ne mnogo daleko od njega.

A moram vam ispričati nešto o sebi, svom karakteru, svojoj Ahilovoj peti. Moram početi od Markusa, profesora na koga se krišom ložim.

Nije li svaka devojka potajno zacopana u nekoga? U nekoga s kim nije u vezi i na koga može da projektuje svoje najluđe seksualne fantazije. Markus mi je, iako toga nije svestan, postao fetiš otkako sam prvi put bila na njegovom predavanju.

Markus: briljantan, razbarušene kose, markantan, stidljiv - stidljiv do te mere da deluje uzdržano - i vatren. Opčinio me je na prvi pogled. Ništa ne pobuđuje žensku radoznalost više od muškarca koji je emotivno udaljen i nedokučiv, pogotovo seksualno. A ja prosto ne mogu da dokučim ništa o Markusu.

U filmskoj teoriji postoji izraz „pomama ljudskih očiju”³. To ima neke veze sa zadovoljstvom. Velikim zadovoljstvom koje osećamo dok posmatramo, vidimo, shvatamo, očigledne istine o postojanju fizičkog tela i njegovih aktivnosti, u krupnom planu na ekranu.

A to osećam zbog Markusa. Kad sedim u prvom redu učionice, odakle ga najbolje vidim, naspram bele table, obasjanog neonkama bleštavim poput lučne lampe na filmskom setu. Na svakom predavanju sedim na istom mestu, u prvom redu ogromne aule s četrdesetak redova, tačno u sredini reda, pravo ispred njegove katedre, odakle mora da me vidi. Ali oči nam se retko sreću. Markus retko uopšte i pogleda u mom pravcu, već se obraća učionici - celoj

učionici, osim meni - zbog čega se osećam kao da nisam tu, kao da ne postojim.

On je tu, ja nisam i to me izluđuje - pomama ljudskih očiju.

Pitam se da li samo tvrdi pazar zato što je tako prokleta očigledno da mi se sviđa.

*

Onim danima kad imam predavanja - ponedeljkom, utorkom, petkom - uhvatim sebe kako se sređujem za njega. Ni danas nije drugačije. Danas sam obukla uske farmerke koje mi ističu guzu, brus s plićim, horizontalno sečenim korpama koje podižu i razdvajaju grudi, majicu na bretele s plavim i belim prugama koja mi naglašava obline i tamnoplavi džemper koji ih uokviruje i privlači pažnju na njih.

Želim da mi primeti grudi i pomisli na Brižit Bardo u *Preziru*, Kim Novaku *Vrtoglavici*, Šeron Stoun u *Niskim strastima*.

Je li to dovoljno očigledno?

Nadam se da jeste.

I tako danas, kao i uvek, sedim na predavanju, pravim se da hvatam beleške i svlačim Markusa pogledom. On priča o Frojdu, Kinsiju i Fukou, o spektaklu filma i ženstvenom pogledu, dok ja pokušavam da mu pogledom ocrtam krivinu budže u smeđim pantalonama koje su toliko uske oko prepona da otkrivaju mnogo toga.

On delom stoji, delom sedi na katedri. Jedna noga mu je opružena pored ivice i pravi gotovo savršen ugao s drugom, koja čvrsto stoji na zemlji. A ja grickam olovku, merim raspon centimetara od šava pantalona duž unutrašnje strane nogavice, proračunavam obim, širinu i dužinu.

Uredno zapisujem brojeve u gornjem desnom uglu žute sveske u kojoj, dvadeset minuta po početku predavanja, nema ničega osim žvrljotina i škrabotina. Zadivila sam se kad sam ih sabrala u glavi. Zato što Markus ima kurac koji se i te kako može meriti s veličinom njegovog mozga.

Ne bi trebalo da se čudim. Već sam to sto puta radila. Na svakom predavanju je isto. I, začudo, svaki put ispadnu ista tri broja. Kao da iznova i iznova dobijam džek-pot. I svakog puta mi isto uzbuđenje prostruji telom.

Kao što sam rekla, Markus je nesvestan toga. On misli da upijam njegove reči. Nije da me njegov predmet ne zanima ili da ne slušam. Pratim svaku njegovu reč, ali istovremeno sam rasejana. Radim više stvari odjednom.

Markus govori o Kinsiju i zaključku njegove čuvene seksualne studije da žene na vizuelne nadražaje ne reaguju isto kao muškarci, a nekad uopšte ne reaguju. Nažalost, ne slažem se s tim. A ni Markus se ne bi složio kad bi znao šta mi radi.

Glatko prelazi s Kinsija na Frojda - još jednog matorog perverznojaka s čudnim idejama o ženskoj seksualnosti - a u meni sve ključa.

Piše reč KASTRACIJA na beloj tabli. Zatim ZAVIST PREMA PENISU. A onda sve podvlači i glasno ponavlja radi jačeg utiska. Pomislićete da je to strahovit hladan tuš za moju studentsku masturbatorsku fantaziju, zar ne?

Pogrešili ste.

Vidite, Markusov glas je kao smeđi šećer - mek, mračan, raskošan. Čim čujem da bilo šta kaže, postanem sva pihijasta iznutra. Ali reči koje me svojski uzbuđuju nisu nimalo seksi. Te reči deluju odsečno, hladno i tehnički, ali iz Markusovih usta zvuče kao bezobrazluci - na intelektualni način.

Pogotovo sledeće reči:

Marginalnost.

Katarza.

Semiotika.

Sublimacija.

Triangulacija.

Retorika.

Prvobitni tekst.

I poslednja, ali svakako ne manje važna, moja omiljena, reč koja vlada svima ostalima:

Hegemonija.

Markus govori s takvim tihim autoritetom da me drži u šaci i čini mi se da bih uradila sve što zatraži.

Kad on izgovori „zavist prema penisu”, čujem kako moli, zapoveda i naređuje: „Molim te, tucaj se sa mnom”.

Iako me ne gleda, znam da se obraća meni i samo meni.

Samo meni.

Moja opčinjenost Markusom nema nikakve veze sa Džekom. Volim Džeka i samo Džeka. Ovo je tek zabava, nedužna romantična sanjarija kojom se zabavljam na predavanjima. Pedagoška fantazija o tati zbog koje sam se zagrejala za profesora, ali mi iščili iz glave čim čujem zvono.

Ovog puta nije potrajala ni toliko.

Gledam Markusove žilave ruke i duge mišićave noge, zamišljajući kako bi bilo da su mi obmotane oko tela, čitavog tela, kao što pauk drži muvu u mestu dok se sprema da je proždere. Želim da me Markus drži, da me Markus proždere, na taj način. Pitam se da li jebe jednako stručno kao što priča o psihoanalizi, semiotici i autorskoj teoriji.

Ostavljam da to pitanje visi u vazduhu.

Odgovor neočekivano dolazi u vidu zavereničkog šapata iza mene.

„On je čudak.”

Okrenula sam se i ugledala svetle, bistre, gotovo providne zelene oči i pune senzualne usne izvijene u koketan osmejak. Tako sam upoznala Anu. Naginjala se iz reda iza mene i šaputala mi na uvo, Markusu pred očima.

Poznajem je, naravno. U mojoj je grupi. Ana je plava, sitna i bujna; opaka riba za kojom se svi na faksu okreću. Ona je devojkica s kojom svi žele da se druže; devojkica koju svi tipovi žele da kresnu.

Vaspitali su me u katoličkom duhu i učili me da ne bi trebalo tragati za seksom niti uživati u njemu. Tek kad sam počela da se

zabavljam sa Džekom, dugo pošto sam izgubila nevinost, otresla sam se suprotstavljenih osećanja i počela da uživam u seksu.

Gledam Anu i vidim nekoga ko se dobro oseća u svojoj koži, uživa u svojoj seksualnosti i moći koju ona ima. Za razliku od mene, Ana izgleda kao da je ništa ne sputava. Ona je koketa, slobodna i opuštena, uvek s osmehom na usnama. Kad je pogledam, vidim nekoga ko se dobro oseća u svojoj koži, uživa u svojoj seksualnosti i moći koju ona ima. I ona me intrigira.

Jeste li nekad upoznali nekoga i, čim ste ga ugledali, čim vam se obratio, pomislili da ćete se sprijateljiti?

To sam osetila prema Ani čim je rekla „On je čudak”. Kao da sam čula sopstveni glas, kao da je znala tačno o čemu sam razmišljala. I razumela me je.

„Otkud znaš?”, pitam šapatom.

„Šta?”

„Da se ložim na Markusa.”

„Očigledno je”, odvrati Ana. „Po tome kako ga gledaš.” Tako je naš odnos otad izgledao. Tajna spona. Ali nisam znala jedno: Ona se već tucala s njim, s Markusom. A oni retki trenuci kad bi Markus pogledao prema meni, kad sam htela da verujem da me je gledao? E pa, nije.

Gledao je kroz mene. U nju.

Treće poglavlje

„Vidiš li mi dupe u ogledalu?”

Pitam Džeka u nadi da ću mu privući pažnju.

Zimski semestar nedavno je počeo, večer je, a on sedi na krevetu i čita nešto.

Upravo sam se istuširala i ležim naga, potrbuške na krevetu, glave naslonjene na ruke prekrštene ispred sebe. Pokazujem mu se isto kao Brižit Bardo svom otuđenom mužu Mišelu Pikoliju u *Preziru*. Govorim Džeku reči iz filma da vidim kako će reagovati.

Volim da igram tu igru. Ne da bih ispitala njegovu ljubav, već želju za mnom.

On pogleda u ogledalo, odsečno odgovori „Da” pa nastavi da čita.

Ali neće se izvući tako lako.

„Sviđa li ti se ono što vidiš?”

„Što? Zar ne bi trebalo?” upita, ne dižući pogled sa stranice.

„Je l' mi dupe debelo?”

„Imaš prelepo dupe”, odgovara.

„Ali je li debelo?”

„Imaš prelepo debelo dupe.” Pogleda me - mene, ne moje dupe - osmehnu se i nastavi da čita.

„A moje butine?” nastavljam.

Pružam ruku iza sebe i milujem butinu odmah ispod guze, a pritom povlačim guz samo malkice kako bi otpozadi video nagoveštaj moje debeljuškaste pičkice.

„Divne su”, odgovorio je. Ovog puta nije ni pogledao.

„Samo to?” pitam. „Samo 'divne'?”

„Šta hoćeš da kažem?”

Jeste da mu serviram pitanja, ali neću mu dati i odgovore.

„Jesu li debele, debele kao balvani?”

„Izgledaju baš kako treba”, odgovara.

Šta god da čita, zaokupljen je - onako kako bih volela da je zaokupljen mnome.

Prevrćem se na leđa, isturam ramena i obujmljujem grudi, pritiskam ih jednu uz drugu da oblikuju dva talasasta brežuljka pa ih blago protresam.

Šta više voliš, pitam, moje grudi ili bradavice?

Telo mi je još crveno od tople vode, a areole su mi ružičaste i okrugle. Prelazim palčevima oko bradavica sve dok ne počnu da se krute.

„Može li jedno bez drugog?“, upita bez imalo zanimanja.

Kad bi mogao da biraš, nastavljam.

„Kad bih mogao da biram između bradavica bez grudi ili grudi bez bradavica?“ nasmeja se Džek.

Da, odgovaram, da li bi hteo potpuno ravnu devojkicu ili neku s grudima toliko velikim da bradavice gotovo ne postoje.

„Tebe ili neku drugu?“ zapita. Ali pošto ionako ne želi da vodi takav razgovor, ne čeka da mu odgovorim nego nastavlja: „Sviđaju mi se takve kakve su.“

Proklet bio, Džek, obrati pažnju na mene. Pogledaj šta imam za tebe! I možeš to da dobiješ na poslužavniku. Besplatno. Bez obaveza.

Što manje pažnje obraća na mene, postajem sve detinjastija i nadurenija.

Razmišljam o tome da obrijem picu, kažem, zavlačim prste u žbun i cupkam guste smeđe kovrdže.

Kažem to zato što znam da mu se neće dopasti, zato što ga odbijaju potpuno ćosave devojkice.

„Nemoj“, odgovara odsečno.

Što da ne?

Sad samo pokušavam da ga izazovem. Bilo šta da izazovem reakciju. I polazi mi za rukom.

Pogledao me je preko kolena, ozlovoljen.

Ali ne govori ništa, što nije ni važno jer sam rešena da teram dalje pošto sam mu već privukla pažnju.

Možda ću to ipak uraditi, kažem što nehajnije mogu.

„Nemoj”, ponavlja tonom koji poručuje da nema mesta raspravi. Tonom koji poručuje da ga ostavim na miru.

Pružam ruke iznad glave pa se prevrćem na bok, samo da bih mu uskratila zadovoljstvo pogleda na moje grudi, na moj žbun. Želim da me poljubi u dupe. Ležim tu i pravim se da ga ignorišem. Kao da uopšte haje za to.

Izgleda da trenutno tako stoje stvari među nama.

Nema komunikacije. Nema kopulacije.

Kod kuće, Džek voli da se izmotava do izvesne mere, ali koliko god se trudila, ne mogu ga zainteresovati za dalji korak. Ne mogu ga naterati da me kresne. Retko dobijam seks u poslednje vreme. Previše je zaokupljen poslom.

Naporno je radio u izbornom štabu za vreme letnjeg raspusta i ima još više posla otkako je počeo zimski semestar. Ima još manje vremena za mene. Čak više ne odlazim po njega u štab.

Pre njega, nijedan mladić nije bio ni blizu toga da me zadovolji u krevetu. Džek je sve ono što čini dobrog ljubavnika - osećajan, brižan, obziran i nežan. Luda sam za njim.

Gledam Džeka i vidim Montgomerija Klifta u filmu *Mesto pod suncem*, izuzetno lepog, četvrtaste vilice, oličenje američkog mladića. Bar meni tako izgleda. Ali nije reč samo o njegovom izgledu. Montgomeri Klift na ekranu može samo da zuri u daljinu, izgubljen u mislima, a ipak ćete videti kako mu mozak radi. Takav je i Džek. I to me stvarno uzbuđuje.

Kad nije tu, masturbiram kao luda, fantaziram o njemu. O nama. Kako se tucamo. U kancelariji posle radnog vremena. Ispod stola u fakultetskoj menzi. Među policama s knjigama u biblioteci. Ne samo slatko vođenje ljubavi s maženjem i ljubljenjem već odvaljivanje. Besraman i žestok seks.

On ne zna za moje fantazije zato što masturbiram kad nije tu i nikad ne razgovaramo o tome. Ali bližim se tome da moj izmaštani seksualni život umnogome nadmaši stvarnost.

Živimo u udobnom dvosobnom stanu, u kome se iz predsoblja ulazi u sve ostale prostorije. Kad je sve u redu, čini mi se da živimo u

vremenskoj kapsuli, odvojeni od sveta. Zbog naše prisnosti stan izgleda veći nego što jeste. A kad je loše - ne zaista loše, već kad dođe do sitnih trzavica kao kod svih parova što dugo žive u skućenom prostoru - ume da guši i deluje klaustrofobično.

U večerima poput ove, kad se Džek vrati kući s fakulteta ili iz izbornog štaba, ode pravo u spavaću sobu da čita i ostane tamo gotovo dok ne zaspi, čini mi se kao da se namerno udaljava od mene, a ne znam zašto. Zatičem sebe kako sve češće pronalazim razloge da se šećkam po stanu u donjem vešu ili naga, da se šepurim pred njim, bilo šta ne bih li mu privukla pažnju, probudila želju i naterala ga da mi pokaže kako me želi.

Odjednom mi padne na pamet da se istuširam pre večere i svučem se pred njim. Ali to ne menja ništa zato što čak ne digne pogled i mislim kako mora da je slep - slep za moju ljubav prema njemu.

Istuširam se što brže mogu zato što niti želim da se tuširam niti mi je to potrebno, to nije svrha ove egzibicije. Osušim se i namažem telo kremom i uljem da se presijava. Izađem naga, mirišući na jasmin. I tad igre počinju.

Kad se neko vreme ne seksamo, mirišem slatko. Kao zrela jabuka ili breskva, puna sokova i spremna za jelo. Spremna da neko dopre do moje srži. Znam da Džek oseća moj miris, ali uvek se pitam osećaju li ga i drugi. I ako ga ne osećaju - kako je to moguće? Možda misle da je reč samo o losionu ili parfemu. Znaju li da sam spremna, zrela i željna? I da sam nezadovoljena.

Večeras je Džek obučen zaspao na krevetu, a skripte su mu ostale raširene na grudima. Skupila sam papire i prebacila cebe preko njega pazeći da ga ne probudim.

Ponovo sam nezadovoljena i dodirujem se, zamišljajući Džeka kakvog želim, onako kako bih volela da reaguje.

Ležim naga na krevetu, na stomaku i pitam: „Vidiš li mi dupe u ogledalu?”

On baca papire na pod, nagingje se nada mnom, obujmljuje mi guzove i ljubi mi dupe.

„Kome treba ogledalo?”, odvraća, naslanja glavu na moju guzu kao na jastuk i široko mi se osmehuje.

„Sviđaju li ti se moje butine? Jesu li debele?”

Prelazi mi prstima po zadnjem delu noge pa zavlači šaku između njih da ih razdvoji. Ne bunim se.

„Obožavam tvoje butine”, odgovara. „A najviše mi se sviđaju kad su mi stegnute oko glave.”

Spušta mi oba kažiprsta između nogu.

„Hej”, kikoćem se. „Golicaš me.”

Kotrljam se dalje od njegovih dodira, prevrćem na leđa, tvrdeći pazar iako mu zapravo samo nudim više onoga što želi.

„A moje grudi?”, pitam i guram ih naviše kako bi ih pogledao.

„Tvoji sisići me ispunjavaju radošću kad god ih vidim”, nasmeja se i baci na mene. Usisa mi sisu usnama, zapalaca jezikom oko bradavice i pokaza mi oštrinu svojih zuba.

A moj žbunić, pitam, kakav je na dodir?

„Kao najmekše, najsvilenkastije krzno”, prede on. „Voleo bih da se sakrijem u tvojim dlačicama.”

Uvlači mi prste u žbunić dok mi palcem pipka međunožje, klizi do nabora i pritiska mi pičić. Vlažna sam od njegovog dodira.

Zakopava mi lice između butina. Prebacujem mu noge preko ramena i klizim listovima po njegovim leđima, privlačeći ga prema sebi.

Prstima mi vuče kovrdže žbuna, palcem pritiska venerin breg, usnama me ljubi i miluje. Na pici osećam vruć dah i jezik koji grubo lapće. Osećam kako se otvaram za njega. Podstičem ga da dublje zaroni.

Prolazim mu prstima kroz kosu, privijam ga bliže sebi dok izvijam leđa i izdižem kukove prema njemu. Ulazi u mene. Ječim i čvršće ga stežem. Zadirkuje me. Iznutra.

Zavijam od uživanja jer hoću da zna koliko mi prija to što radi. Sve je u pokretu. I pronalaženju pravog mesta. Tog mesta. Baš tu.

Nemoj prestati.

Bez popuštanja sve dok se ne vinem skroz gore. Puštam da me odvede tamo.

Džek čvrsto spava pored mene, ali zamišljam njegov jezik u sebi, kako me vozi auto-putem ekstaze. Zamišljam njegov jezik, ali moji prsti sve rade. Jurim u brzjoj traci, hitam prema krivini i osećam kako nadolazi.

Osećam ga.

Nada mnom je.

Skrećem u krivinu.

Telo mi pogađa jedan udar za drugim. Dozivam njegovo ime, ali on me ne čuje.

Četvrto poglavlje

Sedim na predavanju i čekam da Ana dođe. Ali ona kasni.

Jedino što Markus ne trpi od studenata jeste kašnjenje. Kad neko zakasni na predavanje, on izvodi složenu predstavu samo da bi zaplašio studenta kako više nikad ne bi zakasnio. Prestane da priča čim čuje da se vrata aule otvaraju. Ne kad završi rečenicu, već usred sloga. Okrene glavu i zagleda se u vrata, čekajući da student uđe.

Dok student žurno traži slobodno mesto, Markusov ledeni pogled prati svaki njegov korak. Toliko je ljut da gotovo možete videti paru kako mu izbija na uši. Ali i dalje je sladak jer ima jamice - tamnu kosu i jamice - zbog kojih izgleda kao da se uvek osmehuje, čak i kad je zaista ljut. Ali nije gotovo čak i kad nađete slobodno mesto i sednete, s otvorenom beležnicom ispred sebe i olovkom spremnom za pisanje. O ne.

Markus stoji i ćuti, nagnut nad katedru, ruku ispruženih ispred sebe, neprijatno dugo zuri u svoje beleške. Gotovo kao da čika nekoga da ispusti neki zvuk, čika nekoga da mu pruži razlog da prasne. Ali nikome ne pada na pamet da to učini.

Sedimo u tišini punoj poštovanja. Kad zaključi da nas je dovoljno namučio - tek tad, bez obzira na to koliko trajalo - nastavlja predavanje na istom slogu na kome je prekinuo.

Ana uvek kasni. Nikad ne propušta predavanja, ali uvek stiže u različito vreme. Nekad dođe odmah pošto Markus počne da predaje, a nekad na polovini predavanja. Ni danas nije drugačije. Ana je zakasnila pedeset dva minuta, manje od deset minuta pre kraja predavanja kad sam gotovo izgubila nadu da ću je uopšte videti. Uplesala je unutra bez ijedne brige na svetu. Markus je podigao glavu, pogledao je i nastavio kao da se ništa nije desilo.

Uvek je tako kad Ana kasni i uvek sam se pitala zašto se prema njoj ophodi drugačije.

I zato sam je jednog dana pitala.

„Markus i ja imamo dogovor”, odgovorila je. „Izlazim mu u susret. I on meni izlazi u susret.”

Tako smo se vezale, zbog Markusa. Naše zajedničke opsesije. Moje tajne. Njenog ljubavnika.

Kakav dogovor?, pitam.

„Pa”, odvrća ona, „recimo da Markus ima posebne potrebe...”

Pitam se šta bi to moglo biti.

Traži li Markus da mu Ana liže jaja dok analizira film *400 udaraca*? Ili je jebe otpozadi dok navodi citate iz *Šta je film?* Andrea Bazena. Traži li da mu Ana gurne mali prst u dupe dok govori o prednostima i manama teorije marginalnosti?

Jedva čekam da mi ispriča. Postoji toliko pojedinosti koje želim da uskladim sa svojim fantazijama o tome šta Markusa uzbuđuje i kako tuca. A verujem da je stvarnost mnogo bolja od svega što sam ikad zamislila. Tako smo se vezale, zbog Markusa. Naše zajedničke opsesije. Moje tajne. Njenog ljubavnika.

Posle predavanja smo kupile kafu i izašle da sednemo na klupu, dok su studenti žurili tamo-amo kako bi stigli na sledeće predavanje. Sele smo ispod jednog drveta kako bismo se zaklonile od prepodnevnog sunca koje se već popelo visoko na nebu jer je Ana bleđa i želi da takva ostane. „Lako izgorim”, rekla je.

„Dobro”, kažem, „ispričaj mi. Moram da znam jer me izluđuje. Šta je Markusova nastranost?”

„Voli da radi one stvari u mraku.”

Srce mi potonu. Markus zvuči tako depresivno normalno.

„Zar nisi rekla da je čudak? To ne zvuči preterano nastrano.”

„Sačekaj da završim”, uveri me ona. „U plakaru. Voli to da radi u plakaru.”

I dalje nisam uverena te se blago mrštim.

„Veoma je stidljiv, znaš”, nastavi Ana, osetivši moje razočaranje. „Ima veliki plakar, a kao i sve ostalo u njegovom stanu - ogromnom, slabo osvetljenom i nedovoljno nameštenom - plakar je star, trošan, antikvitetan i drven. Nema ničeg komfornog u stanu. Nema kaučeva, jastuka, prostirki, tepiha, čak nema zavesa na prozorima.”

„Čak ni krevet?”, pitam.

„On spava na dušek na podu, ali nijednom se nismo jebali na njemu. A jednom sam otvorila frižider i bio je gotovo prazan. Unutra je bio samo čaj. Ne lišće, već kesice. Kutija sa kesicama čaja. Nije bilo mleka.”

Iako u Markusovom stanu nema nameštaja i hrane, Ana me uverava da postoji nešto u čemu ne oskudeva: knjige i papiri.

„Police se pružaju od poda do tavanice i dupke su pune knjiga. Sve su pažljivo poredane po žanrovima: film i seks, umetnost i religija, psihologija i medicina. A kad mu je nestalo mesta na policama, počeo je da gomila knjige po podu, na stolovima, stolicama, kao što ljudi koji stvaraju zalihe koriste sav raspoloživ prostor.

A tamo gde nema polica, zidovi su pokriveni slikama. Erotskim. Ne pornografskim, samo čudnim bezobraznim slikama.”

Ana kaže da mutne fotografije parova koji se tucaju podsećaju na slike Frensis Bejkona. Ulični prizori s prostitutkama. Razvratni stripovi. Ostvarenja koja uopšte ne liče na erotske slike - gusti, razgranati kolaži lica, mesta i predmeta isečenih iz novina i časopisa – ali svakako imaju neko erotsko značenje za Markusa. Kao i ostvarenja koja se ne mogu zameniti za bilo šta drugo.

Ona kaže da su joj dve slike probudile zanimanje više od svih ostalih. Okačene su jedna pored druge u maloj niši u predsoblju, odmah pored ulaznih vrata. Kad god ode kod Markusa, ona malo postoji da zuri u njih.

Na jednoj su dve žene, a krivine njihovih tela koja leže jedno do drugog oblikuju usne. Obe nose haltere i čarape, a grudi su im izazovne i okrugle s bradavicama crvenim poput trešanja.

„Jedna žena nosi crni veo i liči na tebe”, reče Ana.

„Kako to misliš?”

„Brineta sa slatkim, seksepilnim osmehom”, odgovori ona i namignu mi.

Ana flertuje sa mnom i ne znam kako to da prihvatim. Osećam kako crvenim i nadam se da neće primetiti.

„Druga žena”, nastavlja ona, „nema glavu. Tamo gde bi trebalo da stoji glava, dve ruke izbijaju iz mastiljave pozadine slike poput

krabinih nogu i drže joj bradavice kao kleštima.”

Kaže da je druga slika toliko čudna da ju je teško opisati. Isprva izgleda kao da su tri ženska tela u mrežastim čarapama poređana u *menage a trois*. Ali kad se bolje pogleda, vide se muški delovi tela pomešani sa ženskim. Polni organi i udovi izbijaju iz mesta odakle zaista ne bi trebalo. Utvarne ruke guraju, vuku i drpaju. Pomalo je uznemirujuće, kaže Ana, kao da gleda u jedno telo sastavljeno od mnogih, stvorenje neodređenog pola.

Dok mi priča o slici, shvatam da mi je Markusova seksualnost sve vreme bila misterija, ali nisam se nikad zapitala kakvo mu je opredeljenje, nije mi ni palo na pamet.

„Je li Markus homoseksualac ili biseksualac?“, izlete mi.

„O ne“, odgovori Ana. „Ne verujem. Samo je zaista, zaista čudan.“

Svakako zvuči kao čudak. Kuća bez nameštaja, bez hrane, ali zato puna knjiga, papira i erotskih slika. Kao da Markusu prija spartanski život. Ili mu je um toliko zauzet da nema vremena da brine o telu. Što mi odgovara jer želim da me tuca samo mozgom.

Ana kaže da se na svakom sastanku, dvaput mesečno, dešava isto. Markus je osmislio sve pojedinosti i očekuje da ih se ona pridržava do tančina, kao obred.

On joj kaže da dođe u određeno vreme.

„Ne smem da zakasnim. Ni minut, ni trideset sekundi. Uvek na vreme dolazim na njegove privatne seanse. Imam ključ njegovog stana, tako da sama ulazim.“

Sad shvatam zašto uvek kasni na Markusova predavanja.

Samo da bi se tucala s njim.

„Markus je već na mestu kad dođem“, nastavlja Ana. „U zadnjoj sobi. U plakaru. Sa zatvorenim vratima. Toliko je tih, toliko miran, da ne znaš da je tu, da je još neko u sobi. Zaveses su navučene, a svetlo isključeno. Mračno je, ali ima dovoljno svetlosti da mogu da vidim.“

Ona kaže da se u jednom krilu vrata nalaze dve rupe, kao da su dva čvora ispala iz drveta. Jedna mala. Druga veća. Jedna u visini glave, druga nešto niža.

„Markus se kune da je bio takav kad ga je kupio”, reče Ana. „Ali ne verujem mu.”

Ana bi trebalo da nosi uniformu koju joj je Markus rekao da obuče. Ista odeća svaki put.

„Kako te tera da se oblačiš?” pitam.

„Pogodi”, odvrća ona

„Kao medicinska sestra?”

„Jok.”

„Kao školarka?”

„A-a.” Ana odmahuje glavom.

„Kao kurva?”

„Nisi ni blizu.”

„Dobro, moraš da mi kažeš.”

„Kao njegova majka.” Ona se zakikota.

Samo iznenađeno piljim u nju, a Ana jedva čeka da mi otkrije još. Priča kako mora da nosi cvetnu haljinu nalik džaku, ravne otmene cipele, čarape boje kože i stvarno, stvarno veliki donji veš koji izgleda kao pojas nevinosti od poliestera. Oblači se kao Markusova majka, u odeću koja joj je pripadala. U odeću koju je Markusova majka kupila pedesetih godina i nosila do smrti, ali i dalje izgleda novo, kao da je juče kupljena.

„Je li dovoljno nastrano za tebe? Ili je previše?” pita me osmehujući se.

„Bližimo se tome...” Markus sad manje deluje kao Džejson Born, što je dobro. Više ne zamišljam da jebe kao Džejson Born. S isključenim svetlom i u čarapama. U misionarskom položaju. Kao pravi muškarac.

Sve više zvuči kao Norman Bejts, što je još bolje zato što se žestoko ložim na Entonija Perkinsa otkako sam prvi put gledala *Psiho* i zaljubila se do ušiju u njegovu urednu, zakopčanu, konzervativnu pojavu. Mršavo koščato lice. One jagodice. Uredno podšišana, savršeno oblikovana, blistava gavrancrna kosa. One tamne, izražajne oči. Onaj osmeh. Tako uzbudljiv. Samo saznanje da se, ispod svega toga, nalazi sjebani psihopatski ubica činilo ga je još

privlačnijim. Izgleda da je Markus pravi rob fiksacije prema majci, baš kao Norman Bejts ili Čarls Foster Kejn.

„Hajde da ponovimo”, kažem Ani. „Ti si u sobi, obučena kao čestita domaćica iz pedesetih iz epizode *Zone sumraka*, a Markus je u zatvorenom plakaru i gleda te kroz rupu.”

„Tako je. I radim tačno ono što me je zamolio. Okrećem mu leđa i počinjem da se svlačim, skidajući svaki odevni predmet po redu kojim je tražio.”

„Potpuno isto svaki put?”

„Mora da bude. Koreografisano u sekundu. Osećam se kao stjuardesa koja pokazuje bezbednosni postupak. Ponovila sam ga toliko puta da sam ga usvojila pa ga ulepšavam sitnicama za koje mislim da mu se dopadaju.”

Ana nije stidljiva dok otkriva pojedinosti. Kao da gledam kako se sve odvija preda mnom dok priča.

Prvo svlači vrećastu haljinu. Otkopčava je na leđima, pušta da joj sklizne s jednog pa s drugog ramena i da padne na pod. Gleda preko ramena pa u stopala kako bi proverila da joj se haljina nije zakačila za cipele i onda iskoračuje iz nje. Zatim otkopčava brus, povlači ga nagore kako bi joj grudi pale u prirodan položaj, neznatno poskakujući. Povija ramena kako bi joj bretele spale.

„Voli da gleda kako mi brus klizi niz ruke”, kaže mi. „A onda gleda kako ga hvatam i bacam dalje od sebe.”

Zamišljam Anu nagu od struka nagore, u otmenim cipelama, čarapama boje kože zakačenim za halter, pogled mi se zadržava na njenom oblom, trtastom dupetu i grudima s bradavicama ružičastim poput lososa.

Samo mi jedno smeta u toj fantaziji - to je Markusova fantazija. Ana nosi staromodni halter koji joj pokriva oko četiri petine guze, pružajući samo nagoveštaj velikih poliesterskih gaća sa širokim trouglastim ojačanim štepom koji joj čvrsto steže guzove poput gume. Baš kako Markus želi, ali gotovo beskorisno kao materijal za masturbiranje bilo kome drugom.

„Voli kad ispružim jednu nogu i nagnem se da otkopčam kopče na halteru”, nastavlja Ana, „skroz da se savijeni da bi video kako mi

sise vise. Ostavim trake haltera da mi landaraju oko butina, jedan pa drugi, a onda vrckam dupetom kako bi halter spao.”

Potom skida velike, neprivlačne gaće, ali polako pošto je „Markus dupeljubic i voli da čeka”.

To je najdalje što može da ide. Markus traži da ostane u čarapama i cipelama. Na sebi ostavlja i dugačku nisku bisera, naizmeničnih crnih i belih, koja joj visi između grudi. „Biseri njegove majke.”

Ne sme da pogleda u njegovom pravcu dok to radi. „Markus je veoma odlučan u vezi s tim. Jednom sam krajikom oka pogledala prema plakaru. I videla sam ogromnu očnu jabučicu naslonjenu na vrata, uramljenu nazubljenom rupom. I mislim da me je uhvatio jer nije znao kud da gleda.

Postideo se. Očna jabučica se pomerala levo-desno, gore-dole, mahnito pretraživala sobu, tražila kud da se sakrije. I to nije bio Markus. Nisam je prepoznala kao Markusovu. Bila je to samo očna jabučica u dugačkom uskom drvenom prorezu. I toliko sam se izbezumila da nikad više nisam pogledala.”

„Dakle, voli da gleda, ali ne i da njega gledaju”, primećujem.

„Samo tako može da dobije punu erekciju”, kaže ona.

Pomislila sam na doktora Alfreda Kinsija. Koliko znam, i njega je samo jedno moglo da uzbuđi. To su izostavili iz filma - kako Kinsi gura predmete u pišu. Predmete kojima tamo nije mesto. Predmete koji ne mogu uvek da stanu. Predmete koji se ne pojavljuju u podacima koje je pažljivo sakupljao, uređivao, stavljao u tabele i analizirao. Travu, slamu, kosu, čekinje. Bilo šta dugačko što golica.

Dok razmišljam o Kinsiju i slušam Aninu priču o Markusu, čini mi se da je moja fantazija o tucanju sa Džekom u kancelariji njegovog šefa veoma pitoma. Ali Ana nije još završila.

Kad ostane u donjem vešu i uredno presavije odeću na stolici, tek tad sme da se okrene.

I tad ugleda Markusov ukrućen ud kako štrči iz donje rupe na plakaru, kao puž koji izviruje iz kućice.

„Tad bi trebalo da ciknem”, kaže ona, „onako kako mi je Markus rekao - savršenom mešavinom užasa, iznenađenja i oduševljenja.”

Ona stoji ukopana na mestu i pilji, otvorenih usta, dok gotovo cela batina ne izviri a jaja ispadnu iz rupe i oklembese se preko otvora.

„Kad kita počne da mu se trza, kao da me doziva, sednem ispred njega i ližem ga kao sladoled koji curi iz korneta.”

„To je samo predigra, je li tako?” pitam.

Samo hoću da budem sigurna jer zvuči veoma zamršeno.

„Da”, odgovara Ana, „samo predigra.”

Iako stoji s druge strane vrata, Markus ne ispušta ni zvuk. Ne čuje mu ni disanje. Nema tihih uzdaha zadovoljstva koji bi joj poručili da radi pravu stvar, samo mu se kita blago trza pod njenim jezikom. „Kao koleno koje se trgne kad ga lekar udari malim srebrnim čekićem”, kaže ona.

„Kako znaš kad da prestaneš da ne bi svršio?” „Vrata se otvore. Malo je jezivo.” Zamišljam vrata koja se otvaraju uz škripu kao u onim zaista starim crno-belim filmovima o ukletim kućama koje puštaju na televiziji u gluvo doba noći. Iza vrata nema nikoga, ničega, samo mastiljava tama.

„To je znak da uđem. I svaki put mi srce brže zalupa, iako znam šta će se desiti i ko je iza vrata.”

Ana ulazi u plakar i zatvara vrata za sobom. Ne vidi ništa jer je Markus zapušio rupe papirnim maramicama da svetlost ne bi prodirala unutra.

„Potrebno je neko vreme da mi se oči naviknu. A čak i tad vidim samo senke koje se pomeraju u tami kao tragovi isparenja i liče na halucinacije.”

„Koliki je plakar? Nije li klaustrofobično?”

„Toliki da samo stopalima dodirujem stranice. Zastrašujuće je koliko brzo izgubim osećaj za prostor oko sebe. Unutra je neverovatno vruće, toplota je vlažna kao u turskom kupatilu zato što je Markus već potrošio mnogo vazduha i oznojim se gotovo čim uđem.”

„Šta se onda dešava?”, pitam nestrpljivo.

„Onda osetim njegovu vlažnu ruku na sisi. Pomislila bi da je to stvarno jezivo, ali zapravo me napali. Baš me napali. Što me tako

dodiruje neko koga ne vidim, u skućenom prostoru.”

Ona tvrdi da se zbog toga isplati sve ostalo, sve one živcirajuće uvodne radnje koje Markus zahteva da poštuje do najsitnijih detalja.

„Uostalom, kad se nađemo u plakaru, u mraku, iza zatvorenih vrata, kad me dodirne, nema više pravila. Više nije stidljiv. Markus jebe kao ludak, kao zver, kao potpuno druga osoba. A plakar se ljulja.”

„Na koliko načina možete da se tucate u plakaru?” pitam se naglas.

„Iznenadila bi se”, uverava me Ana. „Mora da smo dosad pet-šest puta prešli celu Kamasutru.”

„Jednom me je jebao toliko silovito da se plakar prevrnuo”, nastavlja ona. „Na vrata. Ostali smo zarobljeni. Markus nije mario. Još više se raspomamio. Kresali smo se satima. Onda je pesnicama razvalio gornji deo i ispuzali smo, goli i izubijani.”

Kad izađu iz plakara, Ani preostaje da obavi još jednu dužnost. Odlaze u kupatilo i ona mora da ga opere.

Kaže da je kupatilo veoma staro, s pločicama na podu i farbom koja se guli sa zidova od vlage. A iznad starinske keramičke kade koja podseća na čun visi tuš na dugačkoj čeličnoj šipci što se podiže iz odvoda.

„Markus se uvek tušira, nikad se ne kupava.”

„Zašto?”

„Rekao mi je da ljudi mogu da se udave u kadi.” Ne govorim ništa, ali pitam se zna li Ana da je citirao Kasavetesu.

Kad se nađu u kadi, Ana nasapuna Markusa pa mu snažno istrlja leđa, grudi, butine, pazuha i deo iza testisa. Obriše ga peškirom i on tad izlazi iz kupatila bez ijedne reči. Ostavi je tamo samu, da se obuče. Pošto završi, ona odlazi.

„Uvek je tako”, kaže ona. „Bez greške. I nikad nije drugačije.

Jesi li se nekad kresnula u plakaru?”, pita me trezveno.

Moram priznati da nisam. I pošto sam sve to čula, osećam se depresivno normalno.

Sedimo pod drvetom još nekoliko minuta, u tišini. U glavu mi dolazi rečenica Marlona Branda iz *Poslednjeg tanga u Parizu* koju sam uvek volela, uzgredna rečenica iz monologa mrtvoj ženi koja je ležala u kovčegu pred njim: „Mali nagoveštaj mamice u noći.”

Ako je to ono što se Markusu sviđa, ne smeta mi. Uostalom, mnogi veliki ljudi imaju kompleks majke.

Razmišljam o svemu što mi je Ana ispričala. Otpijam gutljaj kafe i trzam se jer shvatam da se ohladila pošto dugo sedimo.

„Jesam li ti pokvarila fantazije?” upita Ana. „Nadam se da nisam. Ispod svega toga, Markus je stvarno sladak.”

„O ne”, odgovaram. „Nipošto.”

Sad želim da znam još više. Sad mi se čini da mogu da čitam Markusa kao knjigu i otkrivam nešto novo o njemu sa svakom stranicom koju okrenem. I volela bih da me Markus nauči šta znači biti nastran.

A onda shvatam da bi i Ana mogla da mi objasni mnogo toga o nastranosti.

Što je više upoznajem, sve više je doživljavam kao najbolju prijateljicu koja me razume kao i sve ono što se dešava u meni. Mogu da joj ispričam sve, a ona će mi reći tačno kako se osećam i zbog čega. Kao da smo dve glave s jednim mozgom i zajedničkom svešču. Nekad čak završi moje rečenice pre nego što ih i započnem.

Savršeno se dopunjujemo. Moglo bi se reći da smo stvorene jedna za drugu. Ljudi govore da smo kao sestre. Ja to ne vidim. Ana je u prednosti nada mnom gotovo u svemu. Ona je sve što ja nisam.

Ona ima lepotu. Ja imam mozak.

Ja sam pametnica. Ona je popularna.

Ona me zasmehava. Nema branu između mozga i jezika kao većina ljudi. Nekad pogleda nekog frajera na predavanju i iz vedra neba odvali nešto slatko neprikladno, kao: „Pitam se je li obrezan.”

Ili: „Rekla bih da mu naginje ulevo.”

Ili: „Kladim se da mu sperma ima ukus pudinga od limuna.”

Ali ona ne smatra da je to neprikladno. To je samo nešto što se mora reći u određenom trenutku. Veoma je čista, jednostavna i slobodna. Seks joj je prirodan koliko i disanje.

Toliko sam zalučena Anom i svime što ima veze s njom da sam izmislila neki razlog da me Džek pokupi posle predavanja kako bismo zajedno ručali. Htela sam da upozna moju novu najbolju drugaricu. Ponosno sam ih predstavila jedno drugom. Ali nije ispalo onako kako sam htela. Džek se toliko uplašio Ane da se jedva naterao da je pogleda u oči ili izgovori više od nekoliko reči. A onda je samo stajao dok sam pričala. Bilo je neprijatno. Brzo je našao izgovor da ode.

Kasnije te večeri, kad sam se vratila kući igrala sam našu igru, rešena da saznam šta stvarno misli o njoj.

„Sviđa li ti se Ana?“, pitala sam.

„Fina je“, odgovorio je.

„Misliš li da je slatka?“

„Valjda.“

„Da li bi bio s njom da nisi sa mnom?“

„Čini mi se da nisam njen tip.“

„Nisi mi odgovorio na pitanje“, primetila sam.

„Jesam.“

„Ali je li ona tvoj tip?“ „Mogla bi da bude.“ „Ima dobre sise, zar ne?“ „Aha.“

„Sviđa li ti se njeno čvrsto, oblo dupe?“

„Kuda ovo vodi?“, iznervirao se.

„Pa, da li bi hteo da je kresneš?“, bocnula sam ga.

„Možda“, odvratio je.

Ali to nije odgovor koji sam htela.

Peto poglavlje

Markus nam je zadao domaći zadatak da pogledamo *Lepoticu dana*, film Luisa Bunjuela u kome glumi Katrin Denev.

Nisam gledala taj film. Nisam znala ništa o njemu. Nisam imala predstavu šta da očekujem.

Sela sam u bioskopsku salu na fakultetu. Nisam bila sama, ali kao da jesam kad su se svetla ugasila i tama me obavila. Tako volim da doživljavam filmove. U bioskopu, u mraku, kao druženje jedan na jedan između ekrana i mene. Nešto slično mirnom razmišljanju dok stojite pred čuvenom slikom, zanemeli od strahopoštovanja.

Sela sam da gledam film, očekujući da se prebacim iz stvarnosti u neki drugi svet. Očekivala sam, u najmanju ruku, da se zabavim, možda ushitim, čak i zgrozim. Poslednje što sam očekivala bilo je da na ekranu vidim sebe.

Polako, ne zavaravam se potpuno. Znam da nisam zvezda tog filma iako mi je glavna glumica imenjakinja. Nisam čak ni sporedna glumica. Ali nešto u vezi s filmom duboko je uticalo na mene. Iako imam samo jedno zajedničko s glavnom junakinjom, frigidnom francuskom domaćicom iz gornjeg srednjeg staleža koja ima tajne mazohističke seksualne želje.

Zove se Severina. Na latinskom „stroga”. Zamislite da živite život, ceo život, a da ljudi zaključe kako vas ne vole pre nego što vas upoznaju. Samo zato što su čuli vaše ime. Severina. Surova. Stroga.

Zamislite da opteretite dete takvim imenom od rođenja. Mogli biste i da mu nadenete ime „Nije zabavno”.

Nimalo zabavno.

A ne može se reći da to ime ne odgovara junakinji koju Katrin Denev tumači u Bunjuelovom filmu. Zapravo, ne postoji nijedno ime koje joj više pristaje jer, iskreno govoreći, ona nije nimalo zabavna. Ledena je i operisana od svih osobina koje bi vas možda navele da je zavolite, lišena gotovo svega što je čini ljudskim bićem. Svega osim morbidnih fantazija o poniženju i kažnjavanju. Zato što i ne bi trebalo da je zavolite niti da se poistovetite s njom.

Ali ipak to činim.

Severina. Nije zabavna. Nimalo. Udata je godinu dana i nijednom nije dozvolila mužu da je kresne. Udata je godinu dana i čak mu ne dozvoljava da spava u krevetu s njom. Udata je godinu dana i nije je video nagu. Njen muž; posvećen, zaštitnički nastrojen, pouzdan i veoma, veoma pun razumevanja.

Severina. Devica u stvarnosti, ali kurva u mašti. A mašta je tera da zastrani.

Setite se. Zaplet, uvek pokoren junaku.

Severina, uvek robinja svojih želja, nikad njihova gospodarica, u transu pluta kroz film. Pluta kroz sopstveni život kao da je film. Sve dok joj jedan prijatelj njenog muža, stariji čovek, nastran i podmukao, koji kao da vidi pravo kroz nju, ne usadi u glavu misao da postoji mesto gde žene poput nje - sputane, nemoralne, nezajažljive - mogu da ostvare svoje fantazije u privatnosti i sačuvaju ugled u javnosti.

Bordel.

Čak joj je dao adresu. I ona odlazi u javnu kuću i predstavlja se drugačijim imenom da sačuva svoj identitet. Nešto što zvuči egzotično. Ne Severina. Nešto što će privući mušterije.

Belle de jour.

Slatki francuski izraz koji zvuči kao budalaština na engleskom kako god ga okrenete, zbog čega se verovatno niko nije potrudio da prevede naslov filma za englesko tržište.

Belle de jour.

Doslovno, *Lepotica dana*. Ili, današnja lepotica. Što me podseća na „današnji specijalitet”. Možda je i Bunjuel mislio na to. Žena koja ima sve, kojoj ne fali ništa, svedena je na specijalitet dana na jelovniku u javnoj kući. Bunjuelova mala šala. Njegovo sitno poniženje. Ona je uvek specijalitet dana, svakog bogovetnog dana. Specijalitet koji se nikad ne menja i nije stvarno poseban.

Jedino što je posebno u vezi s njom jeste njena lepota, koja je, iako božanstvena i transcendentalna, naposljetku bezvredna zato što joj je jedina svrha da olakša njen prelazak u kurvanje, da je učini jeftinom.

Ona je džigerica s krompir-pireom. Svakog bogovetnog dana.

Džigerica s krompir-pireom.

Tera me da pomislim na Kim Kardašijan.

Džigerica s krompir-pireom. Odevena u *Ermes* i *Guči*.

Uskoro se Severina, pojeftinjena, u tom bordelu, prepušta svim svojim željama, sve do poslednje; njeni snovi se pridružuju njenoj stvarnosti. A uskoro će njeni snovi zameniti njenu stvarnost.

I tu ja nastupam.

Sedim u bioskopu, gledam film i prepoznajem sebe.

Ne želim da budem kurva. Čak ni krišom. Ne mislim na to.

Mislim na to da sam u Severini prepoznala nešto što, koliko god to neverovatno izgledalo, postoji i u meni; koliko god se razlikovale po poreklu, temperamentu i karakteru, postoji nešto što nas povezuje.

Nisam čestita. Nisam ni mazohista - bar mislim da nisam - ali Severinine fantazije pogodile su žicu. Njena stvarnost baš i nije.

Sedim u bioskopu i moja mašta preuzima vlast. Gledam film i popunjavam praznine. I brzo zaboravljam gde film prestaje a gde moje fantazije počinju.

Kad se film završio, izašla sam iz mraka na sunce kasnog popodneva osećajući se kao da hodam po žici. Teturam se na ivici ponora, trudim se da zadržim ravnotežu. Tresem se iznutra. Ne znam šta mi se desilo. Mnogo sam zbunjena. Ne mogu da odredim da li me je obuzeo delirijum ili sam poklekla pred manijom. Znam samo da ne želim da se fantazija prekine. Nije mi nikad palo na pamet da će mi tako nešto pričiniti zadovoljstvo, a sad želim još.

Hodam kući u transu, navodim se kao da sam uključila auto-pilota, premotavam prizore u glavi. Zaboravljam gde sam i shvatam da sam ponovo u filmu.

Nalazim se pod razgranatom krošnjom bora. Čovek koga obožavam sputao me je protiv moje volje. Dvojica divljaka su me po njegovom nalogu vezala, tukla i mučila dok je on posmatrao, ravnodušan na moje muke.

Ruke su mi vezane grubim konopcem i podignute toliko iznad glave da su mi mišići istegnuti i bolni. Stopalima grebem zemlju koja se ljulja ispod mene. Haljina mi je iskidana u fronce koje mi vise oko

struka kao uvele latice. Brus mi visi s ramena, a žica u njemu bode mi otvrdle bradavice.

Kožni bičevi mi se spuštaju na leđa, ujedaju mi meso, jedan za drugim u brzom nizu, tuku me surovim ritmom koji me opčinjava. Čujem fijuk biča, pa... ujed. Fijuk. Pa ujed. Neizbežno kao što grmljavina prati munje, zadovoljstvo prati boi. Žestina se penje sa svakim udarcem sve dok i jedno i drugo, i zadovoljstvo i bol, ne postanu neizdrživi. Adrenalin mi juri telom.

Skrećem za ugao.

Nisam ni na polovini puta do kuće a đavolski sam napaljena.

Ponovo zaokrećem za ugao i vraćam se u film, sad sam u javnoj kući, spremam se da me jedan grubijan sa štapom i zlatnim zubima koji se grubo, primitivno šepuri, poduči zadovoljstvima zločinačke želje.

Ako odelo čini čoveka, onda je taj čovek skica suprotnosti. Ima moderne kožne poluduboke čizme oguljene od silnog nošenja i istanjene čarape s velikim nazubljenim rupama na petama. Metalni pečatni prsten s velikim, lepo izbrušenim dijamantom. I zlatni zubi koji sijaju kad ih ogoli i podrugljivo izvije gornju usnu. Njegova kosa, kožni mantil, pantalone, čizme, sve je crno kao noć. A sve ostalo je neusklađeno i moderno. Ljubičasti prsluk i drečava kravata odvratnog dezena.

Kad je skinuo košulju - belu košulju, jedino čisto i jednostavno u vezi s njim - ukazaše se mršave, ćosave grudi, istančano oblikovane kao u mermernog kipa. Koža mu je bleđa i bez ikakvih mrlja; sve dok se ne okrene.

Na leđima ima veliki ožiljak koji krivuda ispod lopatice; izbrazdan polumesec povređenog tkiva, bleđi od ostatka kože iako to deluje nemoguće; aluzija na strahovito nasilje.

Pogleda me s afektiranom plemićkom uzdržanošću. Gledam ga i mislim na Markusa; ali mlađeg, grubljeg i čupavijeg; opasnog i nepredvidivog iako je Markus blag i nepoverljiv. Gledam ga i razmišljam o Markusu kakvog želim, kako želim da se ophodi prema meni.

Prezrivo.

Počinjem da skidam donji veš. Grubo me pogleda u oči i reče: „Ostavi čarape.”

Naredba, ne molba. Otkopčava pantalone, i dalje me gledajući, pa dodaje: „Svojevremeno je jedna devojka pokušala da me zadavi.”

Pitam se nije li to upozorenje. Pitam se namerava li to da mi uradi. Telom mi prolaze žmarci.

Ali prekasno je da se predomislim zato što on već skida gaće, bele poput njegove košulje i golih grudi.

Spuštam se na krevet, potrbuške, i okrećem glavu da ga pogledam preko ramena.

Razmišljam o Markusu i njegovoj budži koja krivuda u nogavici pretesnih smeđih pantalona. A onda više ne moram da se pitam kakav je jer je tu, tačno ispred mene, dugačak, tanak, veličanstven, uzdiže se u savršenom luku; kao rastući mesec na kraju ciklusa, kao ožiljak na njegovim leđima i sečivo bodeža kojim je napravljen. Penje se na krevet, njegovi dugački udovi su nada mnom, kao pauku koji se obrušava na muvu. Nogama širi moje i spušta se između njih. Osećam njegovu nabreklu kitu na procepu dupeta. Osećam kako se podiže pokretom kao da testerise.

Spušta mi dlan na vrat, prstiju uvijenih oko njega, a razmak među njima je toliki da gotovo može sasvim da ga obujmi. Blago steže i pritisak mi mnogo prija. Čekam da spusti šaku i pogodi sve tačke pritiska na mom vratu i leđima. Umesto toga, čvršće me steže i svom snagom mi pritiska glavu na dušek.

Ispuštam krik, više od iznenađenja nego od bola.

Osećam kako mi širi guzove slobodnom rukom i spremam se da ponovo kriknem, ovog puta više od bola nego od iznenađenja. Zato što znam šta sledi. I prekasno je da se predomislim.

Sirena mi odjeknu u ušima. Škripa kočnica taksija koji se silovito zaustavlja petnaestak centimetara od mene; stojim više od dva koraka dalje od ivičnjaka s koga sam sišla iako je crveno.

Tresem se. Istrgnuta sam iz omamljenosti. Izbačena iz ekrana i vraćena u stvarnost. I znam razliku. Znam šta je gore i šta može više nauditi - da mi se nitkov zakuca u dupe ili da mi se žuti taksij zakuca u dupe.

Otključavam vrata i dozivam iako vrata još nisu sasvim otvorena:

„Džek... Džek?”

On izlazi u predsoblje, ali ne govorim mu da ga volim. Da mi je nedostajao. Ne pitam ga kako je proveo dan.

Kažem: „Toliko želim da se kresnemo.”

U trenu se bacam na njega. Prikovan je uza zid pre nego što je shvatio šta ga je snašlo. Usne su mi na njegovim, ljubim ga grubo i duboko pre nego što stigne da progovori, pre nego što stigne i da udahne.

Šake su mi ispod njegove košulje, na njegovim grudima. Prelazim mu noktima po grudima. Štipkam bradavice dok ne zastenje. Ne čujem ga, osećam ga; izdah tihog krika koji beži iz njegovih usta u moja.

Ja sam posednuta žena. Mislim samo o tome kako želim da se njegov kurac nađe u meni i da nikad ne izađe. Želim da vlada mnome svojim kurcem. Nisam se nikad ovako osećala, sasvim sam sigurna u to, i nisam nikad bila ovako uzbuđena.

Spuštam ruku i opipavam mu međunožje. Volim to kod Džeka. Ne moram nikad da čekam da mu se digne. Ne moram nikad da gubim vreme na podsticanje mlitave kite u akciju. Čim ga spopadnem, on je uvek tu, spreman, zapet i voljan, kao autosugestijom, i tako jebeno tvrd.

Jednim grozničavim pokretom mu svlačim pantalone i gaće. Sad ga držim u šaci i odvajam usne od njegovih, ali samo da bih ga pogledala u oči i rekla: „Želim tvoj kurac. Želim da te jebem ustima.”

Ne tražim dozvolu.

Ne pitam, obaveštavam.

Ne molim, uzimam.

I on nema izbora.

Klizim niz njegovo telo, i dalje ga držeći, puštam ga samo načas kako bih ga bolje uhvatila. Na kolenima sam pred njim i snažno mu povlačim penis nadole, kao polugu, kako bi bio pod savršenim uglom s njegovim telom i u savršenoj ravni s mojim ustima.

Uvlačim glavić u usta, veoma polako; ceo glavić, sklapam usne oko njega, čvrsto. Povlačim se i zadirkujem ga jezikom. Onda ga ponovo uvlačim, malo dublje ovog puta, napredujući duž batine. Pa se povlačim. Zadirkujem.

Govorim mu ono što želi da čuje.

„Tako je dobro kad mi je tvoj tvrd kurac u uskim ustima. Tako je dobrog ukusa. Tako je jebeno dobro, zar ne?”

Ne čekam njegov odgovor.

Naslanjam mu kurac na stomak i držim ga tamo dok mu ližem jaja, svuda okolo, gurkam ih jezikom, sisam jedno pa drugo, pa lizuckam od korena nagore, kao da četkom milujem platno, dok ne stignem do glavića. Ližem ga, pljujem na njega pa ga pumpam šakom, gledajući ga pravo u oči. Vidim da je poražen i znam da je u mojoj milosti.

Otvaram usta, široko, kako bih ga celog progutala, uvlačim dovoljno vazduha u pluća kao da ću zaroniti. Polako ga uvlačim, vijugam jezikom oko njega, milujući glavić, mazim mu donju stranu kite dok klizi unutra. Osećam kako se vlažim.

Držim ga u ustima sve dok ne osetim da podrhtava pa se povlačim. I dalje je povezan sa mnom debelom bisernom niti pljuvačke koja visi među nama i pokriva mu vrh kurca poput planine prekrivene snegom. Gledam pljuvačku koja nas spaja i zamišljam kako mi se pičkica rastvara kao cvet, zamišljam lepljive bele sokove koji prijanjaju za usmine.

Uvlačim vazduh i pumpam ga, brzo i grubo, premazujući ga slojem pljuvačke, dok dođem do daha za novi zaron.

Glava mi odsečno i brzo poskakuje dok šire otvaram usta i nabijam se na njegov kurac, osećam kako mi nabrekli mesnati glavić dodiruje krajnike, kako mi kurac ispunjava usta. Zamišljam ga duboko u vrućoj vlažnoj pici i osećam da su mi gaćice sasvim natopljene.

Osećam kako mi zavlači ruke u kosu. Čekam da mi obujmi potiljak, da me čvrsto drži i da se udomi - jednim kratkim, odsečnim, poslednjim pokretom - dublje u mene. Želim da se to dogodi. Unapred zamišljam kako će se to desiti.

Čuću kako dahće dok mi se prazni u grlo. I neće moći da kaže ništa.

Osim „jebote”.

I „ah”.

Primaću mlaz za mlazom. Vruća, gusta i šećerno slatka sperma slivaće mi se niz grlo. Njegova sperma biće nepresušna. Činiće mi se da se davim.

Tako sam sve zamislila. Ali nije tako bilo.

Zavlači mi šake u kosu, ali ne nabija se u mene. Gura me od sebe. Kao da sam naglo probuđena. Prenuta iz sna.

Gledam ga i pitam: „Šta ti je?”

Zbunjena sam i povređena. Ne pokušavam to da sakrijem. Može to da čuje u mom glasu.

„Šta je *meni*”? Šta je tebi?” odvrća Džek.

Uzvrća mi i osećam se još gore.

„Šta te je spopalo, Ketrin?”

Nadenuo mi je mnogo imena - šašave slatke nadimke koje izmišlja na licu mesta - Kiti, Ket, Trini. Zove me Ketrin samo kad je ljut.

Ništa me nije spopalo. Baš ništa. U tome i jeste nevolja. Zar ne vidi koliko sam napaljena?

Zbog njega se osećam glupo i jeftino.

„Radim”, nastavlja molećivo. „Nemam sad vremena za to. Možda kasnije.”

Znam da se ništa neće desiti kasnije. Znam da će dugo raditi i ostaviti me nezadovoljenu.

Upravo je tako i bilo. Ležala sam u krevetu, spremna, zapeta, voljna. Čula sam ga u drugoj sobi, ali nije ušao. Ostala sam sama, sa svojim fantazijama kao utehom i svim onim čudnim prizorima iz filma koji su mi se vrteli po glavi.

Vezana sam za drvo obraslo bršljanom. Ruke su mi iza leđa iskrivljene oko stabla, a drži ih grub konopac koji mi je obmotan oko tela i čvrsto me drži u mestu.

Usred sam šume, ali u glavi mi odzvanja zvuk okeana. Dan je. Sunce mi greje telo. Čujem samo zrikavce koji pevaju noću.

Imam krv na slepoočnici. Ali ne i ranu. Razmazala mi se po obrazu kao kap boje, uljana i gusta. Kao suza koja pokazuje boju bola.

Ne plašim se jer je moj ljubavnik sa mnom, stoji ispred mene. Stavlja mi ruke na ramena i umiruje me. Pogledom mi miluje telo i osećam se poželjno. Ne progovara, ne ispušta ni zvuk, ali okupana sam toplinom njegove ljubavi. Nežno me ljubi, usne su mu tako mekane. Gleda krv, povlači prst kroz moj bol i ponovo me ljubi. Poljupci su mu slatki, ali to je sve.

Šesto poglavlje

Nešto me zanima maltene od mog prvog seksualnog iskustva:

Zašto je zovu „svrš“?

Šta fali „spermi“? Ne zvuči li to dovoljno seksi? Svrš zvuči budalasto, jeftino i jednokratno. Zvuči kao marka.

Spam, tampaks, alpo⁴ i svrš.

Ili markiran dodatak u drugom proizvodu.

Porno - s dodatkom svrša.

Ako mene pitate, svrš je jezička nastranost. Nastranost s kojom ne mogu da se pomirim. Zovite me džangrizavom ako hoćete, ali prosto ne zvuči kako valja.

Kad smo već kod toga, ako osećate potrebu da svršsvrš, da izbacite tovar, da bljujete vatru ili da ga ispraznite, svakako to učinite, ali ne po mom licu, niti bilo gde blizu njega, ali ako čete da zalivate ili navodnjavate, ja sam za.

I uvek kurcu dajem prednost nad kitom. Zar ne biste i vi? Nisam opsednuta veličinom, ali kita me prosto tera da pomislim na „kiticu“ ili „pišicu“ - što me stvarno ne uzbuđuje.

Hvalite se koliko hoćete svojim karama, budžama ili haubicama, samo ih držite tamo gde im je mesto. U gaćama. Zato što neće ni omirisati moju pičkicu. A kad god čujem tipa da govori o Đoki, Stojku, Mišku ili Racku, pomislim na gomilu frajera koji drkaju ukrug u muškom toaletu.

Ne želim kurac s imenom. Hoću muškarca s kurcem.

Ne mora da bude veliki, ali svakako mora biti tvrd i njime mora upravljati neko ko ima vozačku dozvolu. Zato što nema svrhe u tome da nagazite gas ako ne znate da zakočite, okrećete volan ili menjate brzine. A kvačilo? Ako hoćete da mi ga gurnete ispod šasije, bolje bi vam bilo da znate kako da rukujete njime.

Vidite, penisu ne fali ništa, ali kurac zvuči mnogo prljavije i poetičnije. Kurac me podseća na kikireza. A on se kočoperi i

kukuriče. Možete da se kurčite svojom pameću, snagom ili pevcem. Ili možete da se nosite u kurac. Sve mi to zvuči kao seks.

Nemojte misliti da sam čistunica jer zaista nisam. I ne želim da ikoga ograničavam ili išta preporučujem zato što pretpostavljam da svako ima svoje lične sklonosti kad je reč o seksualnom vokabularu. Dakle, nemojmo se raspravljati zbog semantike. Samo ću reći ovo, da se zna. Za mene „sperma” uvek odnosi pobedu nad „svršom”.

Možda mislite da bi obrazovana mlada žena trebalo da razmišlja o dubljim temama od toga koji je najbolji izraz za ejakulat. Nisam baš sigurna u to.

Hoću reći, možete tražiti dublji smisao postojanja koliko god hoćete, možete tražiti fizički dokaz Boga. Možete pročitati koliko god hoćete knjiga o tome - knjiga o religiji, nauci, filozofiji, prirodi - ali tvrdim da nikad, nikad nećete naći odgovor koji će vas zadovoljiti. Koji će vas zaista zadovoljiti, duboko u srcu, pružiti vam osećaj blagostanja zato što ste napokon spoznali svoje mesto i svrhu u svetu.

Zašto?

Zato što je odgovor već tu, pred vašim nosom.

Sperma.

Ne verujete mi?

Dokazaću vam.

Počnimo s izjavom s kojom svi možemo da se složimo: Seks je pokretač života.

Bez seksa nema života. Isto tako, bez života nema seksa. Oni su nerazmrsivo povezani, kao kokoška i jaje. Takođe, seks bez sperme je kao big mek bez specijalnog sosa. Sperma je čarobna esencija iz koje smo svi, pa, potekli. Zato što sve što postoji na ovom svetu mora da se reprodukuje da bi preživelo. Čak i obična prehlada. Samo postojanje oslanja se na reproduktivni proces.

Od ptica do pčela, cveća i semena, potpuno isti proces ponavlja se unedogled - od mikro do makro plana. Zaista ne moram da objašnjavam. Sve je to opšta nauka i biologija. Ali možda je potrebno ponavljati jer mi se čini da zaboravljamo.

Veliki prasak je stvorio univerzalno telo napravljeno od sunčevih sistema - divovskih materica, inkubatora za planete, koje su kosmička jaja što čekaju da budu oplodena semenom života, a to je: Sperma.

I to je, u suštini, moja seksualna teorija o životu, kosmosu i svemu. Jedina teorija struna koja će mi ikad biti potrebna.

A svima vama koji više naginjete duhovnom, mogu reći samo da niste obraćali dovoljno pažnje na časovima veronauke ili niste pažljivo čitali dobru knjigu jer ako postoji išta čega ne manjka u Bibliji, onda je to seks. Jedva da možete okrenuti ijednu stranicu a da ne pročitate kako se neko pita kad će Bog doći, kad će Isus doći, kad će izbavljenje doći.⁵

Kažete: ne budi blesava.

Odgovaram: učili su nas da Bibliju doslovno tumačimo. I upravo to činim.

Ako bi Biblija zaista trebalo da služi kao vodič kroz život, zašto bi se ljudi koji su je napisali igrali semantičkih igara i sakrili njeno značenje?

Zar Biblija ne postoji da bi se ljudi bolje osećali u svojoj koži?

A šta može doprineti tome da se bolje osećaju u svojoj koži od seksa?

Uzmimo nasumično izabranu glavu. Recimo, Jevanđelje po Luki 17:20-21. Fariseji pitaju Isusa kad će doći carstvo Božije. A šta im on odgovara? „Carstvo je Božije unutra u vama”.⁶

Mislim da to objašnjava dovoljno. Nema velike tajne. Rekla bih da je pisac mogao da misli samo na jedno.

Na spermu.

A šta je ona ako ne sinonim za Boga?

Hoću da kažem još nešto, da se zna:

Ja sam istinski vernik. Obožavam spermu. Ali tek nedavno sam se preobratala. Nisam uvek bila ovakva. Zapravo, bila sam sušta suprotnost.

Kad pomislim na reč „svrš” i vizuelizujem je, ne bi trebalo da vas mnogo čudi što me je čak i pomisao da dozvolim tipu da „svrši” blizu

mene, ili na mene, strahovito odbijala. To prosto nije nimalo seksi. Ne podseća me na transcendentalni zanos koji se doživljava prilikom ljudskog orgazma, bilo muškog bilo ženskog. Podseća me na ono što je ostalo nakon što je muškarac prestao da vas koristi. Ili na iskorišćeni kondom koji kasnije bacite u kantu za smeće. Dakle, za mene je „svrš” uvek bio nešto prljavo i odvratno. Gadio mi se. Nisam htela da ga vidim, nisam htela da ga osetim a svakako ne da ga okusim.

Tek sam završila srednju školu i zabavljala se s dečkom koji je stalno pokušavao da mi svrši po licu. To ga je ložilo i hteo je da se i ja ložim na to kako bi imao izgovor da to radi kad god mu se prohte. U jednom trenutku bismo se tucali, a u sledećem sam znala da će ga izvući i uzverati se uz moje telo, pokušavajući da mi zajaše facu, kao štene koje udara na vrata pa skače gazdi u zagrljaj pošto je predugo bilo samo. Samo što je on bio jedan momak koji je gledao previše pornića i nije imao nikakvu predstavu o tome kako da zadovolji stvarnu živu devojkicu. Odgurnula bih ga, kao štene koje vam neprestano zaskače nogu, i u najboljem slučaju bi uspeo da mi dobaci do stomaka. Ali čak ni to mi se nije sviđalo. Ni tekstura, ni temperatura. Prosto se nisam dobro osećala. Pripadala bi mi muka pri samoj pomisli na to.

Posle njega sam se zabavljala s jednim fudbalerom s faksa. Prelepog tela i lica. Ali čim bi se svetio ugasio, gasio bi se i naš seksualni život. Ličnost mu je bila nepostojeća, kao i njegova mašta među čaršavima. Uvek sam pokušavala da doživim orgazam pre njega jer mi je njegovo svršavanje ubijalo raspoloženje. Kad bi svršavao, cvileo bi kao dečaćić na ivici plača. Uvek sam se pitala koristi li steroide i nisam nikad mogla da ocenim oseća li zaista želju da me tuca ili se samo folira.

Tad se nešto promenilo. Možete reći da sam doživela otkrovenje zbog ljubavi ili požude, ili mešavine i jednog i drugog. Ali jasno se sećam kao da je juče bilo.

Bilo je to kad sam se osmi put seksala sa Džekom. Bilo je zaista posebno. Džek je prvi mladić pored koga sam se osećala opušteno kad sam naga. Bila sam na njemu, jahala ga, strastveno smo se

ljubili i tik pre nego što je svršio, pogledao me je u oči i pitao me... zaista me je pitao može li da mi svrši u usta.

Prestravila sam se pri samoj pomisli, ali bila sam toliko preplavljena tom novom ljubavlju-požudom da sam samo mogla, samo sam htela, da se osmehnem i klimnem glavom u znak pristanka. Pitao je. Vladala sam situacijom. Bio je toliko obziran da pita i samo zato sam to poželela.

Tad sam se oslobodila straha od lepljive materije povezane s tom prostom rečju. Nisam se više bojala ni toga kakvog će biti ukusa. Samo sam je želela. Uzbuđivala me je. Obožavala sam je. Opčinila me je. Žudela sam za njom, kao što sam žudela za Džekovim nežnim rukama obavijenim oko mene, za njegovim usnama koje blago i slatko ljube. Seks je bio samo veliko razočaranje pre nego što sam upoznala Džeka. Valjda se sve svodilo na to da pronađem pravu osobu, osobu koja će me osloboditi, pokazati mi put i naučiti me kako da nalazim zadovoljstvo u seksu.

Znate onaj stih Vilijama Blejka o tome kako je svet zrno peska? Pa, ja vidim kosmos u kapi Džekove sperme. Kad razmišljam o Džekovoj spermi, mislim o tome kako je dospela tu, kako je seks bio sjajan i kako nisam želela da se završi. Kad razmišljam o Džekovoj spermi, on je uvek sa mnom i kao da nikad nismo razdvojeni.

Volim da osetim njegovu spermu. Volim da osetim kako mi uleće u usta. Volim kad mi uleti u kosu, koja postane lepljiva i zamršena, kao da sam ušetala u paučinu.

Volim da mu kažem da mi svrši po sisama kako bih razmazala spermu u zbrkane krugove, kao što slikar meša boje na paleti. On je boja. Ja sam slikar, a ujedno i platno. Volim da slikam njegovom spermom po svom telu i da osetim kako se suši, stvrdnjava i steže, pritom stežući i kožu. Volim kako se ljušti u pahulje kad je otresam. Volim da držim listić osušene sperme na prstu i gledam ga kao snežnu pahulju, pokušavajući da razaznam kristalni obrazac prirode unutar njega.

Volim da spustim pogled i vidim kad pokulja iz glavića. Prvo izbija u dugačkim, lepljivim mlazevima koji postaju sve veći po dometu i količini. A onda polako curka, nepopustljivo, kao pena iz limenke piva ako je previše drmusate pre nego što je otvorite.

Volim kad mi se izlije po stomaku, napuni mi pupak i curi mi niz struk kao krem supa koja se izliva iz tanjira. Kad mi pljusne na krsta u velikim, debelim kapima, poput tople kiše, poput vrućeg mleka, poput vrele lave. Kad ga izvuče i zalije mi ceo cvetić i žbun, gde visi u tankim nitima kao pamuk zakačen za živicu.

Volim kad se izlije u meni i osećam se ispunjeno, zadovoljeno i mirno, kao da sam upravo pojela ukusan, okrepljujući obrok. A onda volim da osetim kako mi curi iz pičkice i ostavlja gust biserni trag koji se skuplja u pupoljku čmara. Nekad iscuri satima kasnije, dugo pošto sam zaboravila da je i bila tu. Dok hodam po studentskom gradu ili sedim na predavanju, vozim se autobusom ili stojim u redu pred kasom i, iznenada, gaćice mi postanu mokre i sluzave pa se setim trenutka kad se zakucao u mene i ispustio onaj slatki, namučeni tihi krik delić sekunde pre nego što se ispraznio. Uživam u tome, kao da me kreše i svršava u meni, tad i tu, u studentskom gradu, na predavanju, u autobusu, u prodavnici.

Volim kad mi svrši po licu i čini mi se da sam mu potpuno prepuštena na milost, kao da me ponižava svojom spermom. Kad zatvorim oči i osetim kako mi zapljuskuje lice. Kad kulja, sperma, sperma, sperma, kad deluje teško i klizi mi niz lice. Ispunjava mi pore, curi mi niz obraz, čelo, visi mi s brade. Čini mi se da mi lice nije dovoljno veliko da primi svu njegovu spermu. Njegovu beskrajnu spermu.

Volim da je obrišem s usana i obraza pa da je razvlačim između palca i kažiprsta kao slinu pa da je posrčem, muljam po ustima da mi se pomeša s pljuvačkom, kao koktel mojih i njegovih tečnosti, a onda da je progutam kao školjku. Tad otvorim usta, širom, plazim jezik da mu pokažem da sam sve smazala. Da sam bila dobra devojčica i popila lekić.

Volim da pogađam šta je jeo za doručak, ručak, večeru i užinu po tome kakvog je ukusa i mirisa. Slana, gorka, slatka, kisela ili dimljena. Pivo, kafa, špargla, banana, ananas, čokolada. Po teksturi i gustini. Nekad je curkava kao rovito belance, nekad gusta i grudvičasta kao griz, nekad i jedno i drugo istovremeno. A nekad je tečna kao sirup protiv kašlja i takva mi se najviše sviđa jer veoma lako klizi.

Volim da mu ližem kurac nakon što svrši u meni, kad ga izvuče, ulepljenog i sjajnog od njegovih i mojih tečnosti. Želim da uživam u našem pomešanom ukusu, našem znoju i našoj strasti. Želim da mi taj ukus ostane u ustima dok dah ne počne da mi zaudara. Volim miris njegove sperme kad počne da mi fermentira na telu.

A onda volim da spiram njegovu osušenu spermu s tela pod tušem i osećam kako se obnavlja kad je voda zapljusne, gotovo kao da se vraća u život iz mrtvila. Volim da gledam tu vodu, njegovu spermu, kako se kovitla u odvodu i da mislim o putovanju na koje se otisnula.

O mestu na kome je bila i mestu na kome će završiti. Iz Džekovog tela na moje. S mog tela sve do mora. Rođena iz prirode i vraćena prirodi. Kao i sve na svetu. Kao što bi trebalo da bude.

Sedmo poglavlje

Markus je naslonjen na katedru i secira *Lepoticu dana*, scenu po sceni. Govori o Severininoj potrebi da se prepušta svojim željama, potpuno i neopozivo, sve dok se njena fantazija i stvarnost ne stope i više ne može da ih razlikuje. A ja sam na kolenima ispred njega, ližem mu ispruženu ruku.

Klečim. Oko vrata ima ogrlicu s vlasnikovim imenom. Ona mi govori:

Ja sam profesorova ljubimica.

Ja sam Markusova keruša.

On je moj gospodar.

Balansiram na zadnjim nogama, prednje šape su mi na Markusovim grudima a glava zakopana u njegovo međunožje. Ja sam kučka u teranju i osećam gospodarev polni organ. Trljam njušku o njegove prepone, njušim njegov miris, upijam ga u sebe. Pritajeni mošus koji mi poručuje da pripadam njemu i samo njemu. Ispunjava mi nozdrve, ispunjava mi glavu. Nalazim se u oblaku ljubavi i ne postoji nijedno mesto na kojem bih radije bila. Dahćem i lajem da pokažem svoje oduševljenje.

Gledam mu prepone i krivim glavu dok pogledom pratim nabor njegovih smeđih pantalona. Lapćem mu prepone, pratim nabor jezikom i osećam kako se nadima i zateže naspram tkanine.

Jezikom pravim fleke po Markusovim preponama i on me gura od sebe, grubo, bez upozorenja. Gura me toliko grubo da teško padam na bok i pružam se po podu. On nezadovoljno laje na mene, kori me.

Bezobrazno kuče.

Gledam ga i zavijam, jadno. A on se samo još više ljuti. Moj gospodar me mrzi iz dna duše i tužna sam. Želim da se sklupčam, da se sakrijem u čošku i grizem lepu, sočnu kosku.

Markus priča o tajnama koje čuvamo u snovima, o tajnama koje čuvamo i koje prete da nas progutaju.

Ja sam na sve četiri na stolu, glava mi leži na prednjim nogama a zadnjica mi je podignuta koliko god je moguće. Markus mi zavlači dva prsta duboko u pičkicu i uglavljuje mi palac u čmar, kao da stopira na auto-putu. Vrtim dupetom i cvilim od zadovoljstva. I sve je oprošteno.

Ja sam gospodareva kučka.

Ana kasni na predavanje. Ana ulazi i svi muškarci podižu glavu. Markus okreće glavu. I Ana je na kolenima pred njim. Zavlači glavu u njegove prepone. Usisava tajni miris koji samo ja znam. Lapće isto mesto kao i ja malopre. Ali nisam ljubomorna. Ne brinem da sam izgubila njegovu naklonost zbog druge. Rado delim ono što me opčinjava. Rado delim gospodara s najboljom drugaricom.

Markus govori o Severininoj potrebi da se satre seksom. A ja sam gospodareva robinja. Uradiću sve što zatraži. Pokoriću se njegovim željama i učiniti ih svojim. Želim da se satrem na njegovom udu.

Ali moj gospodar ima druge zamisli. On hoće da sačuva Anu za sebe. A mene hoće za sve druge.

Markus govori svim mladićima da obrazuju red. Jedan po jedan. Dvojica po dvojica. Kao životinje na barci. Nalaže mi da se okrenem, da okrenem leđa učionici, mladićima koji čekaju u redu, pripravnici. Kaže mi da se okrenem prema tabli.

Na tabli je napisao HEGEMONIJA.

Govori mi da to ponavljam naglas, iznova i iznova, dok reč ne izgubi značaj, dok ne postane samo reč. Dok to radim, nalaže mladićima da me uzmu. Jedan po jedan. Dvojica po dvojica. I rado delim sebe za svog gospodara. Ako je to ono što on želi.

*

Markus govori o neznanim ograničenjima ženske želje i mislim da shvatam na šta misli.

Sedim na predavanju i ne znam ko sam, šta me je spopalo niti zašto.

Sedim u prvom redu, kao i uvek.

Skockana za Markusa, kao i uvek.

Ali sve ostalo se promenilo.

Ja sam se promenila.

Markus je naslonjen na katedru dok govori o erotskim halucinacijama i sposobnosti ljudskog uma da pretvori grozničava emotivna stanja u fantazmagorična iskustva koja se čine potpuno stvarna, nerazlučiva od same stvarnosti.

Uverena sam da Markus govori o meni.

Govori meni. I samo meni.

Ali otkud zna?

Markus govori o tome kako film može da predstavlja vrata koja vode pravo u podsvest. Kako umetnost može da uskomeša naše podsvesne misli i želje, često na načine koji deluju fantastično i nestvarno kao i sama umetnost. Kako, u ekstremnim slučajevima, naše reakcije na umetnost mogu da izazovu fizičke simptome. Kao što su tinejdžerke gubile vlast nad bešikom u prisustvu *Bitlsa*. Ili kako su tridesetih godina govorili da na kraju nekog filma s Valentinom u bioskopu nije ostajalo nijedno suvo sedište.

Govori o Stendalovom sindromu, stvarnoj dokumentovanoj pojavi prilikom koje ljudi doživljavaju veliku uznemirenost, nesvesticu pa čak i blagu psihozu pred velikim umetničkim delima.

Stendalov sindrom. Zvuči kao nešto što bi hronični hipohondar smislio kad bi potražio reči „umetnost” i „psihoza”. Kao što hronični hipohondri uvek tragaju za svojim simptomima, namerno nejasni u vezi s pojedinostima, u nadi da će postaviti dijagnozu neke užasne, neizlečive bolesti - što gora bolest, tim će pre umiriti njihovu uzrujanost. Stendalov sindrom zvuči gotovo kao nešto najgore što postoji.

A ja sam mislila da je to samo ime filma. Horora Darija Arđenta koji sam jednom gledala i nikad nisam zaboravila - *Stendalov sindrom* - o mladoj policajki, koju glumi Dariova ćerka Azija. Dok je istraživala sled surovih ubistava i jurila osumnjičenog, uletela je u umetničku galeriju i ukopala se u mestu pred lepotom dela koja je

ugledala. Botičelijevo *Rađanje Venere*, Karavađova *Meduza*; jedno delo božanske lepote, drugo nepomućenog užasa.

Zaćarana je. Vidno polje joj se sužava prema slici sve dok ne vidi ništa drugo. Sve dok ne otkrije da više ne gleda spolja na unutra, već gleda napolje iz slike.

Kao Alisa s druge strane ogledala.

Pitam se drži li taj film ključ za ono što proživljavam. I shvatam koliko to budalasto zvuči, kao da iko traži odgovore u hororima. Ili u bilo kom filmu, kad smo već kod toga. Kao da umetnost može učiniti bilo šta drugo osim da otvori dodatna pitanja.

Imam toliko pitanja i ne znam kuda da se okrenem. Ali znam koga da pitam.

Uhvatila sam Anu posle predavanja i otišle smo u menzu. Ručak se završio te je bilo skoro prazno. Sele smo za sto daleko od ostalih. Želela sam da joj ispričam sve, ali znala sam da će zvučati ludo, kao buncanje ludaka.

Umesto toga, rekla sam joj da imam stvarno žestoke snove.

„O Markusu”, kazala je.

To nije pitanje, već izjava. Otkud zna?

„Da”, odgovaram. „O Markusu.”

Ana zapljeska i zakikota se, oduševljena kao dete na Božić.

„Hoću da čujem sve sočne detalje”, reče. „Nemoj da izostaviš ništa.”

„Jesi li nekad bila toliko napaljena da si pomislila da gubiš razum? Da gubiš vezu sa stvarnošću i da je možda nikad nećeš povratiti?”

„U snovima?”, upita Ana.

„Da. Ili bilo kad.” „U stvarnosti.” Klimam glavom.

Bez reči, ona podiže veliku, sklopivu srebrnu narukvicu ukrašenu složenim šarama sa levog članka. Ispod nje je krug dubokih svežih modrica, kao okamenjeni otisak utisnut u kožu, gotovo kao da je obrazac narukvice žigosan na članku.

„Nije li divno?” pita me dok nežno prelazi prstima po brazdama, kao da je u transu.

Izgleda odvratno. I bolno.

Ima veoma lepe, nežne članke. Sad izgledaju naduveno i deformisano.

„Šta se desilo?” Trudim se da ne zvučim preneraženo, ali to je teško.

„Vezali su me”, odgovara kao da je to nešto najprirodnije na svetu. Kao da očekuje da to znam.

„Ko su oni?”

I Ana mi ispriča sve. Bez ustezanja mi ispriča sve svoje nesputane tajne. Ispriča mi stvari o sebi koje nikad ne bih mogla ni zamisliti.

Kaže da radi kao model za jedan veb-sajt.

„Stvarno dobro plaćaju. Pokriva mi školarinu i sve račune.”

Objašnjava da je kinta toliko dobra zato što taj sajt „opslužuje veoma probran soj ljudi”. „Kakvi su to ljudi?”

„Ljudi koji znaju šta vole. Ljudi koji žele da vide određen tip devojke u određenim scenarijima. Lepe, voljne mlade devojke koje sputavaju, vezuju, omotavaju lancima, disciplinuju i zatvaraju.”

Pokušavam da zamislim ko su ti ljudi, šta rade i zašto žele da gledaju tako nešto. Gledam Anine članke i pitam se šta ona može dobiti od toga, osim opakih masnica.

Pitam se da li povređuje sebe ili je to ranije radila, kao neke devojke koje sam znala u srednjoj školi. One čudne, napete, usamljene devojke iz dobrih porodica koje su toliko sjebane u vezi sa svojim telom i svim ostalim da povređuju sebe još više, nepopravljivo, spolja i iznutra.

Pitam se rade li one to kad prerastu tinejdžerske opsesije i pređu na one za odrasle. Ne mogu da zamislim nijedan drugi razlog što bi se neko podvrgao tome. Ni za sve školarine sveta.

„Nije zbog novca”, rekla je Ana, gotovo kao da se naknadno setila, kao da je čula o čemu sam razmišljala. I gotovo da sam joj poverovala.

Ponovo sam joj pogledala članak i primetila dve velike žućkaste modrice na nadlaktici. Obukla je majicu bez rukava pa nije mogla da ih sakrije sve i da je htela. A mislim da nije htela.

Pitam jesu li nastale na istom mestu.

„Ovo?“, odvrati ona i s ljubavlju ih pogladi kažiprstom.

„Ne.“ Osmehnu se kao da se priseća nečeg lepog. „To su jebačke masnice. Znaš?“

Ne znam, ali mogu da nagađam.

Ana kaže da ima dečka. Zapravo, kaže da ima više mladića, pored Markusa. Svaki joj pruža nešto drugo, svaki zadovoljava drugi deo nje. Ali taj momak voli da bude grub prema njoj i ostavlja tragove kako bi drugi znali gde je bio. Što i njoj odgovara.

„Volim da ih osetim na telu“, priča ona. „Sve dok ih vidim i osećam, sećam se kako su tu dospele. Sećam se kako je stavio ruke oko mene. Kako me je tucao. I volim da gledam kako blede. Od crvene preko crne pa zelene do zlatne. A kad sasvim izblede, znam da je vreme da se ponovo vidim s njim.“

Ana misli da joj se on najviše sviđa od svih njenih momaka zato što samo on razmišlja kao ona. On veruje, kao i ona, da su „seks i nasilje dve strane iste medalje“ - i ne samo da veruje već to sprovodi u delo.

„Sećaš li se kako su nam u školi rekli da će nam ispričati sve o pticama i pčelama?“, nastavlja Ana. „Pa, nisu nam ispričali sve, celu istinu. Ispričali su nam samo deo. Samo ono što žele da znamo. O pticama. Sve one bajkovite priče o ritualima udvaranja i podizanju ptića. Nisu nam pričali o pčelama.“

„Ali jesu“, ispravljam je. „Pričali su nam da pčele lete od cveta do cveta i šire polen.“

Ana odmahuje glavom i prevrće očima.

„Onda bi trebalo da govore o pticama i cveću. Ne o pticama i pčelama. Znaš li kako se pčele jebu?“

„Mislim da ne znam.“ Mislim da mi to nikad nije ni palo na pamet.

„Nasilno je“, odgovara ona. „Stvarno nasilno.“

Pčelinji seks, poduči me Ana, podseća na grub seks, ali momak na kraju nadržlja umesto devojke.

„Kad stavi penis u kraljicu, on se izvrne iznutra napolje. A kad svrši, to je kao vatromet. Toliko je eksplozivno da mu kurac izleti, a

on biva odbačen. Nekoliko sati kasnije, ugine od traume.

Kad me neki frajer prejako udari ili postane davež, ili mi se prosto ne sviđa, uvek mu ispričam za ptice i pčele”, nasmeja se Ana. „Nikad ne znaju za pčele. A kasnije požele da nisu ni saznali.”

Zakikota se.

„Jedno tucanje i sve je gotovo”, zadivi se ona. „Zamisli koliko bi svet bio drugačiji da je tako i s tipovima. A da smo učili o pčelama u školi, umesto samo o pticama i cveću, pomisli kakav bismo seks hteli da imamo kasnije.”

Dok slušam kako Ana priča o seksu, osećam se kao da sam ponovo devica. Ne, to nije tačno. Zbog nje se osećam kao prvog školskog dana, pošto sam tek izašla iz vrtića, tako ponosna i misleći da sam već odrasla - kao što dete pomisli svaki put kad se nešto značajno dogodi, kad krene u novu školu ili dobije prvi bicikl - iako zapravo nisam znala ništa. Baš ništa.

Tako se sad osećam. Kao da sam se sve vreme igrala doktora i tek sad shvatila kako seks izgleda u stvarnom svetu. Pokušavam da svarim sve te podatke, ali Ana još nije gotova.

Setila se zašto je počela da mi priča o pčelama. Kad mužjak ugine, kastrirani penis ostane zaglavljnjen u kraljičinoj vagini, delom unutra, delom napolju, kao zapušač u polupopijenoj boci vina, kao znak drugim mužjacima da je oplode - znak za parenje.

„To je ovo”, objašnjava dok ponovo polako prelazi rukom preko modrica. Nosi ih kao privremenu tetovažu zato što hoće da svi znaju šta je loži - kao što neki nose bedževe omiljenih grupa na reverima - da bi oni koji se takođe pale na to prepoznali znak i reagovali.

„A ako ne prepoznaju?”

„Onda valjda misle da sam mnogo smotana.” Ana sleže ramenima.

Posmatram Anu, njene modrice, i sad je vidim u sasvim novom svetlu. Ali nije mi odgovorila ni na jedno pitanje. Samo me je ostavila s gomilom novih.

Osmo poglavlje

Razmišljam o svemu što mi je Ana ispričala o Markusu, o sebi, pticama i pčelama. O jebačkim modricama. I želim da znam kako je to osetiti Džeka na telu. Ne samo njegovu spermu. Njegov znak. Hoću da znam da li to nedostaje našem seksualnom životu. Grub seks.

Džek me tuca u krevetu. Naslonjen je na pete. Noge su mi oslonjene o njegove grudi, a stopala prebačena preko njegovog levog ramena. Drži mi članke i jebe me kao da svira čelo. Gudalo mu se povlači napred-nazad u mojoj pici kao da testerise. Jajima me lupka po guzi, a šaka mu je položena na moj donji stomak i pruža se do prepona. Palcem mi čupka nabor i dugme kliče. Prelazi sve note, podiže mi strast po oktavama i pevam za njega. Pevam za njega i odlučujem da želim višu notu.

Kažem: „Udari me, Džek. Želim da me udariš. Udari me dovoljno jako da vrisnem.”

Spontano sam to rekla zato što mi je bilo lepo i dopala mi se ta zamisao. Ali nije tako ispalo.

Ukočio se usred guslanja.

„Molim?”

„Želim da me udariš. Želim da me povrediš.” Izvukao se i seo na ivicu kreveta, zureći u mene. Mračno je i ne vidim mu izraz, ali znam da nije dobro. „Šta je bilo?” pitam. Duga tišina.

„Zašto si to rekla? Zašto si uopšte tražila da ti uradim tako nešto?”

„Žao mi je, nisam htela... mislila sam...”

Odustajem jer zaista ne mogu da smislim nijedan dobar razlog. Nisam to planirala, samo sam osetila želju i postupila u skladu s tim. I zato nemam spreman odgovor. Nemam nikakav odgovor.

„Čak i kad bih to uradio, ne bih mogao da se pretvaram da mi se sviđa. Ne mogu se pretvarati da to želim. Prosto ne mogu. Zašto bih želeo da te povredim?”

Po njegovom glasu znam da nije samo uzrujan i zbunjen. Ljut je, ključa.

Leže na krevet, sasvim do ivice s njegove strane, i umotava se čaršavom.

Ostajem frustrirana, nezadovoljena i veoma zbunjena. Osećam se smotano i glupo što sam uopšte pomislila da bi Džek mogao da se loži na to.

Ležimo u krevetu. Zajedno smo, ali veoma udaljeni, kao da je zid među nama.

Čujem kako mu disanje postaje teško, ali ne mogu da zaspim.

Odlazim u dnevnu sobu, u mraku sedam na kauč, uzimam laptop i otvaram porno-sajt za koji Ana radi. Razmišljam o tome ceo dan, otkako mi je ispričala, i želim svojim očima da vidim šta ona radi i kako su oni tragovi dospeli na njene članke.

*

Sad ću da dignem ruku i priznam nešto ponižavajuće. Nemam mnogo iskustva s pornićima na internetu. Imam s pornićima. Ali ne i s pornićima na internetu - to su dve različite zveri. I da, znam da ih je gotovo nemoguće izbeći, ali me prosto nikad nisu privlačili. Možda je Kinsi ipak bio u pravu s onom teorijom o ženama i vizuelnim nadražajima.

Kad pomislim na porniće na internetu, na pamet mi padaju video-igre, likovi iz *Ratova zvezda*, Marvelovih stripova i naučne fantastike, sve ono što je opsesija nevinim tinejdžerskim štreberima kao pokriće za njihovu najvažniju strast: Drkanje na rezultate potrage na *Gugl slikama*.

Mislim na odrasle štrebere koji nikad nisu prerasli svoje opsesije, samo su ih unapredili. Od automobilčića do pravih automobila, od akcionih junaka do vagine u konzervi. Od *Gugl slika* do *Juporna*.

Mislim na milijardu tipova, iz svih zemalja sveta, koji istovremeno drkaju uz porniće na internetu. Možda čak ne drkaju na

pornić. Možda samo na sajt Kim Kardašijan. Drkaju nad loše retuširanim fotografijama sestara Kardašijan koje jedva da mogu nekoga da uzbude. Mislim na milijardu muškaraca koji istovremeno izbacuju milijarde litara spermatozoida nad prizorima digitalnog dupeta Kim Kardašijan.

Mislim kako je to traćenje dobre sperme.

Kakvo traćenje dragocene energije.

Kad bi neko samo izmislio kako da flašira tu energiju na samom izvoru. Ili način da milijardu papirnih maramica stvrdnutih od sperme koje se dnevno bacaju pretvori u izvor goriva. Kad bi neko to otkrio, većina energetske probleme u svetu bila bi rešena za tren oka. Više ne bi bilo ratova zbog nafte. Više ne bismo razmišljali koliko ugljenika oslobađamo. Više ne bi bilo nuklearnog otpada.

Ne bi se više bespotrebno trošili oporezovani dolari na pokušaje postizanja hladne fuzije.

Samo milijardu uspaljenih, oznojenih tipova koji sede ispred svojih monitora s pantalonama oko članaka i mahnito drkaju nad pornićima s interneta i dupetom Kim Kardašijan, dan i noć, noć i dan.

A nikad ne osete grižu savesti.

Pretpostavljam da hoću da kažem kako, kad je reč o pornićima s interneta, ne znam šta da mislim. Ne gledam ih, ali svakako uviđam moguće koristi za trajni mir u svetu.

Ali taj porno-sajt, Anin sajt, mora da je najčudniji porno-sajt koji sam ikad videla, čak i s mojim ograničenim poznavanjem tog žanra. Počev od imena.

Sodoma.

Tačnije, SODOMA, velikim slovima. Zato što je suptilnost poslednje što bilo ko očekuje od pornografije.

Sodoma. Ali ne Gomora. Ne zato što je previše suptilno, već verovatno zato što se teže piše i zvuči kao venerična bolest. A pornografija i venerične bolesti, pa, recimo samo da nikad neće biti kao nokat i meso.

Dakle, SODOMA. Svojevrsna skraćenica. Za reči ispisane preko naslovne strane, takođe velikim slovima.

SOBA DOMINATORA.

Šta god to značilo.

Gledam taj veb-sajt i ne razaznajem šta je dupe a šta glava. To nije pornografija kakvu znam ili razumem. Za početak, nema prizora seksa. Nijednog. Bar ih ne vidim. Tu su samo galerija i pretraživač.

Ne znam šta da tražim i bojim se onoga što bih mogla da otkrijem. Umesto toga, razgledam galeriju. Beskrajna zbirka devojaka, s portretima kao iz godišnjaka, sve izuzetno lepe, gotovo sve studentskih godina. Pretražujem galeriju tražeći Anu i jednim delom očekujem da ću prepoznati još neku devojku.

Pitam se koliko ima devojaka koje, poput Ane, tako plaćaju školarinu - pornografijom. Jesam li jedina studentkinja koja to ne radi? Pitam se zašto lepe devojke, koje zbog svog izgleda imaju prirodnu prednost u životu, odlučuju da to što imaju pretvore u nedostatak.

Mislim na Severinu. Imala je sve, ništa joj nije nedostajalo i to joj nije bilo dovoljno. Severina, koja je, više od svega, želela da *bude* ništa.

Mislim na Anu. I utom je nalazim.

Klikćem na njenu sliku. Otvara se još jedna galerija. Sve Anine scenografije, svaka predstavljena sličicom. Pregledam ih. Mnogo ih je, previše da bih ih izbrojala. A sličice izgledaju kao veoma detaljne predstave srednjovekovnog mučenja iz ukrašenih rukopisa.

Iseći iz filmova nemaju naslove. Ana nema ime, čak ni pornografsko ime. Svedena je na broj - generički desetocifreni broj. Kao da listam katalog seksualnih nastranosti i mučenja ili da sam otvorila prozor Pandorine kutije. Bolje da to nikad nisam videla jer nikad neću moći da zaboravim šta sam videla.

Odakle da počnem?

Možda od bušilatora? Rekla bih, podjednako dobar početak kao i bilo šta drugo. Na prvom klipu koji sam kliknula vide se Ana, klozetska šolja i bušilator. Ako ne znate šta je bušilator, reći ću vam.

To je upravo ono na šta naziv navodi. Bušilica s vibratorom na mestu burgije.

Sledeće pitanje je: kako to funkcioniše?

A odgovor glasi: morate li zaista da pitate?

Jeste li nekad bušili rupe u zidu da biste postavili police?

Onda znate da, kad jednom počne da vrti, električna bušilica prolazi kroz gips kao kroz puter. I nastaviće da prolazi sve dok ne pogodi spoljni zid od betona i kamena. Onda počinje da vas istresa iz gaća. Podesite je na „čekić“, u nadi da ćete izdubiti još malo i, kad ponovo udari kamen, vaša bušilica ima trzaj kao četrdesetpetica.

A sad zamislite da to stavite u sebe.

Zaustaviću se tu načas kako biste to svarili.

Obična kućna električna bušilica, iskorišćena u svrhu koju proizvođač nikad nije planirao, koja mu nikad nije ni pala na pamet. Električna alatka pretvorena u seks-igračku.

I to ne bilo kakvu seks-igračku.

Magnum.45 seks-igračaka.

Možda jesam naivna, ali nisam imala predstavu da tako nešto postoji. Nisam imala pojma da je tehnologija toliko napredovala da je vibrator na baterije zastareo kao i *Sonijev* vokmen. Tehnologija vibratora zašla je u područje telesnih užasa i odvušla sa sobom žensku seksualnost koja se tome snažno opirala.

Dve hiljade godina kulture i sedam vekova vladavine muškaraca, sve je vodilo trenutku kad će nekom geniju pasti na pamet da ukrsti vibrator i električnu bušilicu. Kao da je upravo to ono što je svet čekao, seksualna igračka koja može da kazni žensku utrobu orgazmom od dve hiljade i četiristo obrtaja u minuti.

Ne bilo kakva seksualna igračka.

Maserati seksualnih igračaka.

Napravljen je za žene, ali osmislio ga je muškarac - jedino je muškarac mogao da ga osmisli. Kao da žene nisu bile dovoljno kažnjene i mučene spravama koje su muškarci izmislili. Neko je morao da izmisli i bušilator. A sad zamislite da gledate kako ta sprava kažnjava utrobu vaše najbolje drugarice.

Gledam Anu vezanu za klozetsku šolju na betonskom postolju usred velikog, mračnog, vlažnog, prljavog, sablasnog magacina. Nema postavke, nema objašnjenja, nema zapleta, nema dijaloga. Ne vidite nikoga osim Ane. Nema senki koje vrebaju u pozadini. Nema

glasova izvan vidnog polja. Kao da je oteta, zaključana i ostavljena tamo. Možda je u tome smisao. Ana mi je rekla da je sajt namenjen posebnoj publici i sad shvatam zašto je to rekla. Snimci su doterani tako da vidite samo ono što njihovi tvorci žele da vidite.

Kad mi je Ana rekla šta radi, kad sam videla masnice i povrede na njenim člancima, obeshrabrila sam se. Ali prvi nagon kad sam se suočila s ovim bio je da se smejem. Izgleda tako budalasto. Ali i neobično lepo.

Anino meko, bledo, pocrvenelo telo postavljeno je naspram tvrdog belog emajla šolje. Naslonjena je na nju, glava i ramena su joj na kazančetu, krsta na sedištu, noge raširene vertikalno, u V, vezane konopcem oko članaka, kao kanapom kojim se upravlja lutkama, a pica i dupe su izloženi. Konopci stavljeni iznad i ispod njenih grudi omotani su joj oko tela, držeći je za šolju kao šešire za glave posetiteljki derbija u Kentakiju.

Izgleda kao nešto što bi Marsel Dišan naslikao da je zašao u pornografiju.

Žena vezana za klozetsku šolju.

Fantazija svakog vodoinstalatera.

Bušilator.

Omiljena alatka Džoa električara.

Šta ćete dobiti ako ih spojite?

Vrhunac u pornićima s majstorima.

A taj bušilator burgija Anu kao pneumatski čekić. Zakovrnula je očima. Telo joj se trese kao što vam se ruka trese kad držite električnu bušilicu. Celo telo. Kao da je vezana za stolicu u aerodinamičkom tunelu.

I urla. Kao što urlate kad se kola rolerkostera nagnu preko prve velike krivine i vidite samo veliki ponor kako juri prema vama. Krik nepomućenog zadovoljstva i čistog nepresušnog užasa. Ali njen vrisak ne prestaje, samo se stapa s neumoljivim električnim urlikom bušilator a.

Sasvim sam smanjila ton, ali nekako mi se čini da nije dovoljno tiho. Zato što je vrisak prodoran bez obzira na jačinu tona. Bojim se

da potpuno isključim zvuk jer sam uverena da će bez njega sve izgledati deset puta gore.

Bacam pogled prema vratima spavaće sobe.

Zaista se nadam da Džek spava.

Pokušavam da zamislim zašto bi se ijedna žena podvrgla tome. Pitam se zašto se Ana podvrgla tome. A odgovor mi je pred očima.

Oči su joj zastakljene. Neka čudna ekstaza ispisana joj je na licu. Pogled koji poručuje „daj mi još” i „nemoj više”. I jedno i drugo. Istovremeno. Pogled koji prevazilazi granice trpljenja. Pogled koji nikad neću zaboraviti. Ne mogu da prestanem da gledam. Bojim se da skrenem pogled. Ne znam želim li da tucam Anu ili da je spasem.

Nisam čula vrata spavaće sobe sve dok se nisu otvorila.

Dok nije bilo prekasno i Džek se obreo na njima, nag, trljajući snene oči.

Mahnito sam pritisla taster.

Isključila ton.

„Koliko je sati?” upita Džek pospano. Ošamućen je, ali i dalje pomalo ogorčen. „Uplašio si me”, kažem. Je li čuo?

Sakrij pretraživač.

Crvena sam od straha da će me razotkriti. Paranoična da mi se vidi na licu.

Otvaram Vord dokument. „Šta radiš?”, pita me.

„Pismeni rad”, odgovaram i uzdišem, možda previše teatralno.

Nemoj me više ispitivati. Molim te, nemoj me više ispitivati. Ne snalazim se dobro s tim. S grižom savesti.

Otišao je u kuhinju po čašu vode pa se vratio u dnevnu sobu.

„Nemoj predugo da ostaneš”, kaže, stojeći nada mnom i gledajući me s visine. „Još malo.”

Ne zna, nije čuo. Čujem mu po glasu. Osećam se glupo.

Krivicu zbog toga što sam uradila nešto pogrešno smenjuje krivica zbog sopstvene gluposti.

Utom mi njegov kurac skrenu pažnju. Odmah mi je pred očima. Ranojutarnji kurac, debeo i mesnat. Jaja mu vise, puna i niska. Nekad pomislim da mogu odrediti koliko je sati po obliku i veličini

Džekovog kurca u datom trenutku, kao po senkama na sunčanom časovniku koje se izdužuju i skraćuju. Kad bih ga sad stavila u usta, znam da bih mogla da isisam sve razočaranje iz njega i nateram ga da zaboravi šta se desilo među nama.

Vraća se u spavaću sobu i zatvara vrata za sobom. Čekam da se uverim da neće ponovo izaći. Čekam koliko god mogu. Čekam trideset protraćenih sekundi, zureći u praznu stranicu pismenog rada koji ne nameravam da napišem. A onda ponovo ulazim na sajt SODOMA.

Vidim Anu na sve četiri u čeličnom kavezu izlivenom u obliku psa. Toliko joj prijanja za telo da izgleda kao da je pravljen po meri. Samo joj zadnjica i glava nisu okružene metalom.

Koliko vidim, ceo kavez je pod naponom zato što su na njega prikačeni kablovi koji se protežu izvan kadra a kad god se Ana očeše o rešetke, čak i neznatno, zavija od bola. Baš kao pas.

Snimci su takvi da se nikad ne prekidaju, samo obilaze i obilaze oko Ane, veoma polako, kako biste upili sve pojedinosti.

Prolazi pored Anine zadnjice i ne mogu a da ne primetim njene debeljuškaste usmine stisnute između butina, potpuno i vesto obrijane, bez ijedne posekotine ili opekotine, ali pokrivene tankim graškama znoja. Potpuno je glatka i ćosava, ako se izuzme uredno potkresan žbun, prljavoplave boje, paperjast, u obliku zečje šape.

Iz dupeta joj štrči veliki, blistavi, aluminijumski dildo koji podseća na hidrogensku bombu. A iz njega viri nekoliko crnih kablova prikačenih za rešetke kaveza.

Usmine su joj razdvojene metalnim štipaljkama. Izgledaju kao klipse kojima se papiri kače za fasciklu, ali u gornjem delu imaju šrafove obavijene bakarnom žicom, koja visi sve do zavrtnja akumulatora ostavljenog na podu. Na njemu su ručni prekidači kako bi jačina mogla da se povećava i smanjuje.

Pretpostavljam da je to stavljeno radi utiska jer čak i ja znam da je prilično teško doživeti elektrošok od akumulatora. Možda vas blago prodrma struja, ali ništa smrtonosno. Bez obzira na to, oko Aninog međunožja nalazi se više električnih kablova nego što štrči iz nekog centralnog računara. Postajem nervozna.

Kad vidite Anu - slatku, seksi, zabavnu i bezbrižnu - nikad ne biste posumnjali šta se krije ispod površine.

Kao da je ta Ana, ova koju posmatram, neka druga osoba. Ne Ana koja sedi iza mene na predavanjima. Čak ni ona koja mi je pokazala duboke posekotine i sveže masnice na rukama i člancima.

Ova Ana se namerno izlaže opasnosti. Ne zna tačno u šta se upušta niti kako će reagovati. Hoće li moći da izdrži ili će je to slomiti.

Bez obzira na to, tera me da gledam. Ne mogu prestati da gledam. Zalepljena sam za monitor. Moram da vidim šta će se dalje desiti. Privučena sam tome kao što sam uvek privučena onome što me plaši. Vidim sebe u Ani, baš kao što se vidim u Severini. I hoću da razumem zašto.

Deveto poglavlje

Danas je jedna devojka s fakulteta izvršila samoubistvo. Zove se Dejzi. Zvala se Dejzi.

Lepa devojka. Slatka devojka. I pametna. Nisam je poznavala, ali Džek jeste. Radila je u izbornom štabu.

Čitav studentski grad je preneražen. Gotovo se oseća u vazduhu. Kad se tako nešto dogodi, to utiče na sve, povezuje ih. Studentski gradovi su kao sela. Svako je povezan sa svakim preko najviše dvoje-troje posrednika. Dakle, svi znaju nekoga ko je poznao Dejzi. I svi moraju da shvate, žele da shvate, da daju smisao besmislenom kako bi to prihvatili, prevazišli i nastavili da žive. Ali prisustvo smrti oseća se još dugo pošto se ona dogodi. Smrt ima običaj da se zadrži.

Uostalom, to se stalno dešava.

Dejzi nije prva. Ona je treća ove godine. Druga ovog semestra. Sve su bile devojke koje su izgledale kao da imaju sve. I zaključile da nemaju ništa.

Jasno mi je da se Džek zaista potresao. Ali neprestano tvrdi da je dobro. Nepopravljiv je mačo na svoj način. Odbija da pokaže slabost, želi da mislim kako može da se izbori s tim. Znam da može, ali ipak brinem.

Bob Devil je te večeri zatvorio štab, da oda poštovanje. To nije laka odluka s obzirom na to da su izbori za manje od dva meseca, ali je ispravna. Članovi štaba odlučili su da održe bdenje za Dejzi. Bob će doći da kaže nekoliko reči, da se pomoli i ohrabri članove. Rođeni vođa u vreme žalosti.

Džek se stalno šali da bi on bio sjajan predsednik. A ja mu govorim da ne razmišlja toliko unapred. Bob još nije ušao ni u vladu. Ali Džek ima velike nade, doživljava Boba kao očinsku figuru i što bih ga onda razuveravala. Možda je u pravu.

Želim da idem sa Džekom večeras. Želim da budem uz njega i pružim mu podršku.

„Ne”, odgovara. „Nisi je poznavala. Bolje je da odem sam.”

Shvatam zašto to želi, ali brinem zbog njega. Želim da mu pomognem. A on mi ne dozvoljava. Odbija me od sebe. Uzrujana sam. Samo želim da budem uz njega, a on me odbija. I to me rastrže.

Kad je Džek otišao, osetila sam se napušteno. Nisam želela da budem sama, sa svojim mislima. Trebalo je samo da kaže: „Pođi sa mnom.” Ali nije. Tako je odlučio. Neću da se ljutim na njega, ali nehotice sam uzrujana. Moram pozvati nekoga da ne poludim od razmišljanja.

Pozvala sam Anu. Ona je već znala šta se desilo s Dejzi.

„Jesi li je poznavala?” pitala sam.

„Nisam”, odgovorila je, „ali imale smo zajedničkog prijatelja. Jednog tipa.”

Želela sam da pričam s Anom, ali nisam htela da pričam o Džeku. Želela sam da pričam o bilo čemu osim o Džeku, tako da sam bubnula prvo što mi je palo na pamet.

„Pogledala sam onaj sajt”, rekla sam, „onaj o kome si mi pričala.”

„Sajt SODOMA?”

„Da. Nisam nikad videla ništa slično. Ne izgleda kao pornografija, bar ne kao pornografija kakvu sam viđala. Izgleda zastrašujuće.”

„Nije važno kako izgleda”, odgovori Ana, „već kakav je osećaj. Nije reč o scenariju ili situaciji, već o tome kako utiče na tebe. O tome šta se dešava s tvojim telom i umom. I ako se dobro uradi, zaista je sjajno.”

Ana želi da shvatim kakav je osećaj kad visite u vazduhu bez ikakvog oslonca osim konopaca koji vas drže ili ste zatvoreni u kavez iz koga ne možete pobeći.

„Osećam se potpuno bespomoćno”, kaže ona. „Samo se prepustim i to je najbolji osećaj na svetu.

Neverovatno sam svesna svog tela, svakog mišića i tetive, svakog centimetra i kilograma. Osećam čak i najneznatniju promenu i pokret u telesnoj težini. I postajem osetljiva na sve nadražaje. Na svaki pokret u vazduhu oko mene. Svaki pokret konopaca dok mi

grebu i povređuju članke, gležnjeve, predeo oko grudi.” „Zar nije bolno?” pitam.

„Svako ima svoju granicu”, odvrća ona. „Moja je prilično visoka. Kad sam vezana, u početku osećam golicanje u celom telu, kao da električni talasi prolaze kroz njega. Prsti na rukama i nogama mi utrnu zato što sam tako čvrsto sputana, a onda se snažan osećaj nalik gorenju širi rukama i nogama. Samo bol na bol. Sve dok ne mogu više da podnesem. A onda se bol preokrene i pretvori u najžešće zadovoljstvo koje sam ikad osetila.

Sve se preokrene. Bol postaje zadovoljstvo. Zadovoljstvo postaje bol. I učinila bih sve što mogu da ga povećam, da se postaram da nikad ne prestane zato što je osećaj tako dobar.

Doživljam najjače orgazme kad sam vezana”, nastavlja Ana. „Orgazme toliko žestoke da se onesvestim, probudim se i dalje viseći tamo a onda sve počinje iznova.”

Kaže da izgubi pojam o vremenu kad visi ili je vezana, kao da je pod hipnozom.

„Kao da sam u transu, erotskom transu. Kao da sam tamo minutima, a zapravo su možda prošli sati. Ja sam izvan vremena i sve deluje beskrajno. I bojim se šta bi moglo da se desi kad je tako.”

U tom trenutku, kaže Ana, kad je rastrgnuta između straha od toga šta želi i šta ne želi, oseća da bi mogla poludeti.

„Ali osećam se veoma živom”, objašnjava. „Življa nego ikad u životu, i spokojna. Osećam se transcendentarno.”

Nisam je nikad čula da tako priča. Uglavnom je veoma bezbrižna i nasmejana. Sad je ozbiljna i shvatam da zaista misli to što govori.

Prisećam se njenog pogleda. Sad razumem šta je osećala. Sad želim da saznam više. Želim da znam kako je biti u Aninom svetu.

Ana misli da je rekla dovoljno. Znam po tome što se čudno ućutala pa naglo promenila temu.

„Šta sad radiš?”

„Ništa naročito”, odgovaram.

„Hoću da upoznaš Bandija”, reče pomalo nestašno.

„Važi.”

Nimalo se ne dvoumim. Znam da će proći bar nekoliko sati dok se Džek ne vrati kući, a ne želim da sedim sama i ključam.

Deseto poglavlje

„Baci pogled na ovo”, kaže Bandi.

Prelistava niz fotografija na svom mobilnom toliko brzo da isprva ne shvatam u šta gledam, ako izuzmem mrlju komplementarnih boja i zumova snimljenih pod nemogućim uglovima.

Bandi prelistava fotografije na mobilnom kao prodavac novajlija koji je toliko nervozan što drži prvu prezentaciju u *Pauerpointu* pred važnim klijentima da je zaboravio da popusti stisak na daljinskom i projurio kroz sve slajdove.

Slajdove koje je spremao tri dana, bez prestanka, bez sna, kako bi se na vreme pripremio za taj događaj - svoju prvu veliku prodaju.

I sve je gotovo za manje od pola minuta.

A on ostaje da stoji i gleda u veliki prazan ekran iako još nije završio govor o prvom slajdu, nadajući se da će ipak ovog meseca dobiti porudžbinu.

Bandi nije nervozan, samo je uzbuđen. Ali pokušava da mi proda nešto. Pokušava da me nagovori da ušmrčem crtu kokaina izvučenu na njegov penis.

To je na gotovo svim fotografijama, shvatila sam kad se na jednoj zadržao malo duže nego na ostalima. Portfolio devojaka koje upravo to rade. To je ono što pokušava da proda neopreznima. Nije laka prodaja, ali on daje sve od sebe.

Tek smo se upoznali. Tačnije, Ana nas je tek predstavila jedno drugom. Bandi nije rekao „ćao” ili „drago mi je što smo se upoznali”. Rekao je „baci pogled na ovo”. I tad se pojavio portfolio s njegovim osvajanjima. Bandi se time bavi.

On obilazi klubove, kafiće, butike, restorane brze hrane i supermarkete u potrazi za slatkim devojkama. Ali nije dovoljno da budu slatke. Moraju da budu i voljne.

On to zove „sticanjem novih prijatelja”.

Dokazi o tim susretima svakodnevno se pojavljuju na njegovom veb-sajtu *Bandi ima talenat*, kako bi ih videli kreteni širom sveta.

Zvuči bezazleno. Ali je sve samo ne bezazleno.

U vojsci to zovu „prekoračenjem ovlašćenja”. Kad vojni pohod prekorači prvobitne granice i promeni cilj.

Ovo je prekoračenje pornografije.

To je kad pornografija prekorači granice i pravi se da je nešto što nije.

Gotovo čim se upozna s „novim prijateljima”, Bandi vadi foto-aparat i daje sve od sebe da ih nagovori na jednu od tri stvari, na licu mesta.

Da pokažu sise. Da sevnu pičkom. Da sisaju kitu.

Kad mu se posreći, sve troje.

Kad mu se ne posreći - a moramo reći da se to najčešće dešava - Bandi prihvata sve što mu se nudi. Zadovoljava se manjim jer manje je bolje od ničega i Bandi zaista nije cepidlaka. Kad nema sreće, fotografisaće devojkicu dok ne gleda. Takve fotografije mogu se svrstati u nekoliko posebnih potkategorija: spuštenu majicu, podignuta suknja, snimak međunožja, ispala bradavica, pica sevalica i tako dalje.

Izgleda da Bandi sebe doživljava kao Sajmona Kauela internet pornografije. Kustos zabave za odrasle. Svengali seksualnog talenta - zato što tako zove devojke koje su pale na njegove sumnjive čari. Talentima.

Evo šta Bandi još radi.

On kupuje pristup, veze, pokroviteljstvo nad ljudima, mestima i stvarima svojim opsežnim portfoliom devojaka u eksplicitnim pozama. Bandi to doživljava kao zakon ponude i potražnje, logiku tržišta. Pravi je kapitalista.

Ali previše je ponosan i ego mu je prevelik da bi sebe nazvao pornografom. Bandi sebe smatra umetnikom. Neustrašivim hroničarem seksa i slobodnog muškarca - sebe - u savremeno doba.

U stvarnosti, postoji veliki jaz između onoga što Bandi misli da jeste i onoga što stvarno jeste.

Fotograf po zanimanju. Pornograf po automatizmu.

Paparaco u teoriji. Seksualni grabljivac s foto-aparatom u praksi.

Bandi voli da se predstavlja kao internet preduzetnik i inženjer društvenih mreža.

Pre bih ga nazvala lešinarskim hipsterom.

Već ga mrzite.

Nemojte.

Ana kaže da Bandi ima mnogo sjajnih osobina. Samo se na prvi pogled ne vide. Ali postoje, ako pogledate dalje od podrugljivog smeška, podsmeha i krajnjeg cinizma koji prožima sve što on radi. Pošto je Anin prijatelj, želim da mi se sviđa. Istovremeno sam više nego svesna da je Bandi od onih tipova na koje nas majke stalno upozoravaju, oni koji su „zlo koje čeka da se desi“.

S takvim tipovima, kao i s Bandijem, bar nema pretvaranja da su nešto drugo. To vam je što vam je. A Bandi je svakako motivisan. Samo možda na pogrešne stvari.

Priznajem mu jedno. Veoma je zabavno biti s njim. Nikad ne znate šta će da se desi, gde ćete završiti niti s kim.

U kafiću smo. Jednom od onih koje Bandi obigrava. *Hleb nasušni*, običan kafić na uglu, nazvan kao narodna kuhinja. Pod je prljav, zidovi su prljavi, sedišta su od napukle plastike, čaše okrnjene i ne radi vodokotlić; prljavština i neispravnosti taloženi godinama govore o izvesnoj odanosti prema ljudima koji su operisani od nje - ljudima Bandijevog kova, koji su pohrlili u taj svojevremeno skromni lokal i prisvojili ga.

Šanker u *Hlebu nasušnom* je čovek bez prezimena, Sal, osedeli ratni veteran, Amerikanac italijanskog porekla, koji je tu otkako se kafić otvorio i stvarno je ogorčen što se kraj a pogotovo njegov kafić promenio. I zato je Sal odlučio da će radije vređati goste nego ih usluživati. On vređa njihov izgled, manire, roditelje i, ako to ne uspe, čak nagađa nisu li rođeni iz incestne veze; bilo šta da bi ih isprovocirao. A ti ljudi misle da je to deo njegovog šarma, zbog čega on još više besni. Ali čak je i Sal morao da popusti pred neizbežnim zato što sad zarađuje više nego ikad. Zarađuje neverovatno brzo iako mu nije jasno kako jer, koliko on zna, nijedan od tih klinaca nije zaposlen.

Sal se prema gostima ponaša kao prema ološu, ali slab je prema Bandiju. Razlog tome je veoma jednostavan. Bandi mu daje

besplatnu reklamu zato što na svom sajtu objavljuje talente koje je otkrio u njegovom kafiću. Zauzvrat, Sal mu daje besplatna pića. I, moram priznati, Bandi je napravio umetnost od toga.

Koristi besplatna pića da bi došao do besplatne pičke. Da bi došao do besplatnih pića. Da bi došao do besplatne pičke.

A pošto je tehnologija takva kakva jeste, može da postavlja fotografije direktno sa svog aparata. Odlaze u etar gotovo istog časa kad ih napravi.

To je Bandijeva filozofija.

Prvo postavi. Kasnije traži dozvolu.

Zato što Bandi smatra da sam čin podrazumeva saglasnost kao da su predočene sve moguće opasnosti. Uostalom, napravi će zvezdu od nje pre nego što obriše spermu iz uglova usana.

„Nisi kao sve ostale devojke”, kaže Bandi. I znam da mi prodaje foru koja je verovatno upalila hiljadu puta. Ali ovog puta neće.

„Kako?” odgovaram. „Zato što su mi usta povezana s mozgom umesto s tvojim kurcem?”

Pravi se da nije čuo.

Bandi nam donosi pića. Meni daje pogrešno. Tražila sam sok od narandže. Dobila sam đus-votku. Misli da neću primetiti.

Simpa prevara.

Pretpostavljam da misli kako sam već pijana. Još jedno mi neće škoditi. Još jedno će me opustiti. A pobrinuće se da nove ture stižu jedna za drugom. Tad će mi ponovo pokazati fotke i one mi neće izgledati toliko glupe i uvredljive. Tako to ide. Postepeno popuštanje pažnje. Već vidim kako to izgleda.

Ali Bandi ne zna jedno:

Ne pijem alkohol.

A poslednje što želim jeste da završim na njegovom sajtu kao mamac za nekog jadnika koji traži materijal za drkanje na internetu.

Bandi ima talenat je samo jedan od njegovih brojnih sajtova. To je glavni sajt za više portala koji veličaju Bandijevo sjebano viđenje života, seksualnosti, žena i njega samog.

On zamišlja da svaki sajt predstavlja po jednu stranu njegove ličnosti, kao što ljudi nose drugačije naočare u zavisnosti od raspoloženja. Ali, kao i s naočarima, u suštini je sve onako kao što vidite. Jedino se boje okvira razlikuju. A Bandijeva ličnost ima samo jednu nijansu.

Dakle, Bandijevi veb-sajtovi u suštini se mogu pobrkati jedan s drugim. Drugačiji nazivi. Isti sadržaj. Više mogućnosti za samoreklamiranje.

„Kad je reč o Bandiju”, rekla je Ana na njen sanjivi, naivni i potpuno razoružavajući način, „on je svojevrsni genije iako to nikad ne bi pretpostavila.”

Nisam uverena u to.

Bandijeva genijalnost zaslužna je za veb-sajt po imenu *Red hot čeri popers* zbog njegove sklonosti ka mladim devojkama, glupim devojkama, devojkama koje ne mogu da pretpostave šta će im se desiti.

Smislio je i jedan nazvan *Meke pice slatke ko bombona* kako bi izrazio svoju sladunjavu romantičnu stranu. Njegovu žensku *Helou Kiti* stranu.

Da ne zaboravimo ZUP iliti *Zabranjen ulaz pederima*. On izražava Bandijev strah od toga da će ispasti gej. Nije reč o običnoj homofobiji, već o homofobiji prurušenoj u ironiju.

Kao da postoji neka razlika.

Sve je to deo njegovog hipsterskog imidža.

Rasizam kao društveni stav. Netolerancija kao počasni orden. Mizoginija kao izabrani stil. Ironija kao modni izraz.

Znate da članovi bande koji su počinili naročito jezivo ubistvo tetoviraju suzu ispod oka, jasno upozorenje svim svojim kolegama da su zaslužili svoj orden i da se s njima NTZ - Ne treba zajebavati.

Pa, Bandi nema suzu. On je tetovirao krofnu veličine suze. S gomilom ružičaste glazure.

U Rusiji, osuđeni članovi zločinačkih bandi, koji su se nasmrt dosađivali u zabačenim gulazima, ispunjavali su vreme tetoviranjem niza suza, žalosti i nasilja na telima - lobanje i noževi, odsečene

glave i prizori raspeća - sadržaj koji govori istinitu priču o njihovim nosiocima.

Pa, Bandijeva tetovaža govori o njegovoj ličnosti, a ne može se reći ni da je lep prizor. Ona je parodija bodi arta. Parodija parodije lošeg bodi arta. Kao da je Bog odlučio da ga postavi kao primer, tetoviranu budalu koja hoda i govori, pokrivenu tetovažama koje se stide što ih nazivaju tetovažama.

I ne manje važno, ona je Bandijev ponos i dika. Mastilo koje vas tera da pomislite kako možda, samo možda, Paris Hilton i nije najgluplji niz DNK koji hoda zemljom. Ili pak da je on vrsta genija kakav je Albert Ajnštajn uvek želeo da bude.

Te tetovaža je stvarno tajna Bandijevog uspeha kod devojaka, ako se to zaista može tako nazvati.

Ali ne kod mene.

Bandi je već zaključio da sam izgubljen slučaj i sad traži novu žrtvu. Okomio se na devojku koja izgleda kao da bi mogla da nasedne. Lepa, štreberska hipsterka s četvrtastim naočarima, crnim karminom i majicom na kojoj piše *Mejhem*. Trudi se da bude u blek metal fazonu, ali to joj očajno ne polazi za rukom. „Samo gledaj”, kaže Ana.

I dobijam priliku da vidim Bandija na delu. Priliku da vidim žvaku. I zaista je prosto. Shvatam da je Ana u pravu. Toliko je jednostavno da je gotovo genijalno.

Bandi priča s devojkom i zna da je uspeo da je obrlati iako ona i dalje tvrdi pazar. I zato on vadi keca iz rukava.

„Obećavam da ćeš želeti da staviš moju patku u usta čim je vidiš. To ti garantujem. Apsolutno garantujem.”

Izgovara to najslađim, najumiljatijim glasom. I, za svaki slučaj, gleda je tužno kao štene. Zato što kad su već stigli dotle, ako devojka i dalje stoji ispred njega i sluša šta joj govori, ako je pala na to, onda će verovatno ići do kraja i neće mu trebati još mnogo nagovaranja.

I Bandi izvlači kitu. Pušta da mu visi iz pantalona kako bi ta slatka, glupa štreberska hipsterka, koja želi da bude metalka ali joj to ne polazi za rukom, shvatila tačno u šta gleda.

U glavič Bandijevog penisa.

Na čijem je vrhu tetovirano POJEDI.

A s donje strane piše ME.

Kao pečurka iz *Alise u zemlji čuda*, s tim što nije važno s koje strane ćete je zagristi. I ne znam koga mi je više žao. Tatu umetnika koji je morao da stavi te reči tu. Devojke koja se sprema da ga primi u usta. Bandija.

Ili njegovih roditelja. Njegovih jadnih roditelja. Bandijevi roditelji bili su japiji. Mrzite ga još više. Nemojte. Pustite me da završim.

Bandijevi roditelji bili su japiji koji su stekli novac za vreme bankarskog buma, u vreme kad su japiji, sida, Madona i krek bili najveće vesti. Ali „bili su” samo u praktičnom smislu. Ubrzo po Bandijevom rođenju, izgubili su sve. U maniji kupovanja podstaknutoj krekom, gomilali su sranja koja im verovatno nisu bila potrebna a svakako ih nisu želeli. Sranja koja su kasnije prodavali budzašto za kamen kreka koji je, kako je inflacija uzimala maha, koštao više od velikog nebrušenog dijamanta prokrijumčarenog iz Sijera Leonea. Da, bandijevo odrastanje nije bilo lako. Tako mi je rekao kad je - bio je to poslednji pokušaj - igrao na kartu saosećanja.

Sve se to dogodilo osamdesetih. Ali ako pitate Bandija, nejasan je kad je reč o datumima, nije toliko voljan da otkrije neke važne sitnice, recimo, kad se rodio. Najviše što sam uspela da izvučem iz njega glasi: „Bilo je to posle osmokanalnih kasete i pre CD-ova. Kad je *Polis* još bio kul, dok nije postao smor. Negde između blokbaster albuma, možda posle *Thrillera* i pre *Purple Raina*. Ili je možda obrnuto.”

Bandi kaže da se ne seća jer je bio beba. MTV se stalno vrteo, a on je sedeo ispred televizora u kolevcu na naduvavanje dok su mu roditelji kroz srebrne cevčice s monogramima ušmrkavali crte koke dužine kubanskih cigara na umrljanom staklenom stočiću.

Ali tad je MTV bio samo vrtlog ogromnih frizura i ajlajnera, lin bubnjeva i roland sintisajzera a bilo je teško razlikovati *Djuran Djuran* od *Kajdžagugua* ili *Motli krua*.

„Bilo je to posle Marte Kvin i pre Dauntaun Džuli Braun. Ne, čekaj... između Adama Karija i Kurta Lodera.”

Pokušava da me navede da pomislim kako ima Asperžerov sindrom i da se stručno seća svih vidžejeva s MTV-ja po redu kojim su se pojavljivali. Ali nemam predstavu o kome priča zato što su vidžejevi s MTV-ja bili istorija kad sam se rodila, a Em-Si Hamer je po nečijem lošem savetu doživljavao povratak kao vaskrsli gangsta reper.

Iz svega što mi je rekao, mogu da zaključim tri stvari. Bandi je mnogo stariji nego što izgleda. Prestar da izgleda tako kao što izgleda. I svakako dovoljno star da se pametnije ponaša.

Bandijevi roditelji podarili su mu srednje ime Rojal - napisano sa suvišnim slovom „e” na kraju - misleći da će time svom prvencu dati kraljevski status iako zapravo samo podseća na deluks ukus sladoleda *Ben i Džeri*.

Trešnja garsija.

Trešnja garsija rojal.

Bandi Rojal Tremejn.

I to je umnogome koren svih Bandijevih nevolja. Čarls Foster Kejn imao je fiksaciju majke. Bandi Rojal Tremejn ima svoje ime. Dali su mu ga iz hira jedne noći posle ogromne pijanke. Osetivši strahovito samosažaljenje, njegova majka je tad odlučila da prestane da se drogira.

To se dogodilo otprilike u njenom drugom tromesečju. Tad joj je sinula velika ideja. Da možda režim ishrane zasnovan na krek, kolačićima s krem punjenjem, mocareli i vinu božole nuvo nije najbolji za zdravlje njene nerođene bebe.

To je bila tako velika odluka za Bandijeve roditelje da su posvetili noć smišljanju imena za svoje prvenče. Budući da krek ne pospešuje dugoročno razmišljanje, dali su mu ime po onome što se te noći prikazivalo na televiziji. Dali su mu ime za vreme reklama usred dokumentarca o stvarnim zločinima, po naročito mrskom serijskom ubici i jeftinom marketinškom triku smišljenom za prodaju brze hrane džankijima.

A Tremejn, iako zvuči kao ime jednog doktora iz serije *Opšta bolnica*, samo je deo paketa.

Kao da sve to neće izazvati veliku krizu identiteta u nekom trenutku kad njihov slatki dečkić počne sam da hoda, priča, sere i misli.

Reći da je Bandi rođen s nedostatkom jeste ogromno, ogromno ublažavanje. Ali moram reći da se zadržavajuće snašao. Mnogo je postigao, s obzirom na okolnosti.

Gotovo je slavan. A svakako je ozloglašen.

Svet mu je pod nogama.

A fufice s manjkom samopouzdanja kleče pred njim.

Bandi je prešao na treću žrtvu za manje od jednog sata. I uigrao se te mu ne treba mnogo, možda devedeset sekundi, pre nego što mu kita izviri iz šlica, tetovaže spremne za pregled.

Koliko vidim, za šankom gde sedim s Anom, Bandijev kurac izgleda kao barena nemačka kobasica od veoma bledeg slatkastog mesa, začinenog i uguranog u debeli gumeni omotač, kao kondom od svinjske kože. Ne jedete omotač i ne želite to da radite. Da biste je obarili, ostavite kobasicu u loncu s ključalom vodom pa ogulite kožu.

Ili držite vruću kobasicu veoma obazrivo između palca i kažiprsta obe ruke, prinesete usne rupici na vrhu i sisate, sisate i sisate dok se koža ne odvoji i meso vam uleti u usta.

Bandijeva kita izgleda kao kobasica. Kratka, debela, stamena i bleđa, s pljosnatim širokim glavićem, kao bukovača ili papirni šešir na koji je neko seo na žurki. I reči POJEDI ME ispisane su oko nje debelim, crnim, gotičkim slovima.

Ako vam to ne podstiče apetit, ako zvuči kao nešto što ne biste stavili u usta - u pravu ste.

To nije nešto što bih poželela da stavim u usta. Ali nije sprečilo nijednu od tih devojaka.

Nije ih sprečilo ni da šmrču kokain s njega. Možda su mislile da je to mali ustupak. Kako ne bi morale da otkriju je li zaista toliko neukusan koliko izgleda.

Bilo mi ih je žao. Ne zato što su se kompromitovale. Već zato što su to uradile za tako sitnu nagradu.

Nije ni prava crta.

Više liči na grumen.

Šta je to s tipovima s malim kitama?

Uvek moraju nešto da dokazuju, uvek moraju da vam pokazuju od čega su sačinjeni. Uvek moraju da vam govore kako im je veliki. Kako im žene stalno govore da je veliki. I izvlače se, iz jednog jedinog razloga.

Zato što je „veliki” tako relativna reč.

Kad ga konačno vidite, posle tolike halabuke, ne možete a da se ne razočarate i trudite se da vam se to ne vidi na licu. Zato što, zapravo, „veliki” nije veći od koktel-viršle s malim kožnim mašnicama na kraju.

A oni koji ne govore kako im je veliki, oni koji misle da su iznad toga, pokušaću da vam ga pokažu.

Izvući će hrpu loših polaroida koje su sami napravili dok su tucali neku devojkicu i pretvarati se da je reč o umetničkom projektu.

Veliki frajer. Mala piša. Mora da se dokazuje.

Zato što su upravo shvatili ono što svi u Holivudu, svi u porno-industriji, znaju već godinama.

Sve izgleda veće na filmu.

Sve, ali baš sve.

Bez obzira na to je li reč o Tomu Kruzcu. Ili penisu od sedam i po centimetara. Zato što, uprkos onome što ste možda čuli, kamera uvek laže.

Ili će vam pokazati fotke napravljene telefonom. Jedne večeri je s najboljim ortakom kupio usamljenu devojkicu u kafiću pošto su joj tatinim kreditnim karticama plaćali pića dok se nije odvalila od alkohola. A onda su je, praktično onesveščenu, odvukli u stan, namestili je na kauč i obojica je jebala u usta. Prvo jedan pa drugi. A potom istovremeno.

Obojica je jebu u usta dok obojica ne svrše. Istovremeno. Obojica ubeđuju sebe da to nije zato što im se kita trljala o ortakovu u ustima iste devojkice.

Već zato što ona tako dobro puši.

Ili je možda jebu u usta dok se ne probudi, shvati šta joj se događa i povrati.

Šta god da se prvo desi.

Bandi ima sajt i za to: *Šta devojke žele.*

Bez imalo ironije.

Sajt je u potpunosti posvećen Bandijevoj ličnoj arhivi devojaka koje mu glabaju penis u raznim fazama razodevenosti i pijanstva.

Mada mi je neverovatno da ima mnogo posetilaca, pored Bandija. I devojaka koje su se našle na sajtu, a posećuju ga samo da se podsete: Nikad nemoj prihvatiti besplatno piće od neznanca u kafiću.

Kafić se sve više puni. Bandijevi najverniji obožavaoci već su skapirali gde se on nalazi na osnovu GPS podataka s fotografija koje je postavio pre manje od pola sata. On počinje da privlači gužvu. Stvari izmiču kontroli.

Jedna sirotica pumpa Bandijevu kitu slatkim ustašcima, a gomila mačo tipova stoji oko njih. Gomila mačo tipova strahovito odudara u hipsterskom kafiću. Ispijaju čaše jegera i džek denijelsa dok izmahuju pesnicama u vazduh i navijaju: BAN-DI. BAN-DI. BAN-DI.

Što mu kviri zabavu. Razumljivo.

Zato Bandi pravi još nekoliko fotografija jer mu je samo to potrebno, aplouduje ih i vadi ga.

Prebacuje aparat oko vrata, žuri do Ane i mene za šankom i kaže: „Idemo.”

Razdvajamo se.

Jedanaesto poglavlje

Bilo je rano kad sam se uvukla u krevet. Bar tri sata, možda bliže četvorki. Nisam očekivala da ću se toliko zadržati. U sobi je mračno i tiho. Mislim da Džek spava.

Spuštam glavu na jastuk i on odmah pita: „Gde si bila?”

„Izvini”, odgovaram.

„Gde si bila?”, ponavlja.

Ne mogu mu reći.

„Sa Anom.”

To je samo polulaž.

Čekam da nastavi razgovor. Ali ništa od toga. Džek je nezadovoljan. Znam da je nezadovoljan. „Džek?” Ne odgovara. „Džek?”

Pružam ruku ka njegovoj. On je otrže, naglo se udalji od mene i prevrnu se na svoju stranu, van domašaja.

„Džek, izvini.”

Šta drugo mogu da kažem?

I dalje nema odgovora. Tišina je zaglušujuća. Dođe mi da vrištim samo da je ugušim, samo da bi morao da reaguje.

U sobi je mračno i tiho. Veoma dugo.

A onda hladno odvraća: „Razgovaraćemo ujutru, Ketrin.”

Nismo razgovarali ujutru. Uspavala sam se i Džek je već otišao. Mrzim kad nije tu kad se probudim. Neki ljudi se plaše da odu na spavanje ako su sami. Ja se bojim buđenja jer nikad ne znam hoće li me novi dan dočekati s praznim krevetom i bez ikoga ko bi me zagrlio.

Dozivam njegovo ime: „Džek?”

Nema odgovora.

Znam da nije zadovoljan. Osećam se šugavo, opterećena strepnjom pošto ceo dan neću znati hoće li mu ljutnja splasnuti dok se ne vrati kući. I šta će se desiti ako ne splasne.

Džekova ljutnja je kao uzburkan okean; ona raspiruje samu sebe, ne obazirući se na uništenje koje ostavlja, bez milosti za sve što joj se nađe na putu i nema načina da se ona izbegne, nema načina da se umiri. To nije nasilna ljutnja, već tih bes; pogrešno usmerena strast koja upravlja svime što on radi. Možete samo čekati da prođe, da se vetar stiša, da posustane i umiri se. Dok mir ne prevagne. Ali to ne znači da čete je lakše podneti.

Radim ono što obično radim da bih umanjila uznemirenost, da utišam glas u glavi koji ne prestaje da priča. Masturbiram.

Zatvaram oči, zavlačim prste između butina i razmišljam o Džeku, koji još spava, kao da se ništa nije desilo. Kao da se nije probudio kad sam se uvukla u krevet. Kao da je bio potpuno nesvestan koliko je sati - četiri ili tri, dva ili jedan.

Budim ga poljupcem u čelo, mog lepog princa, pa gledam kako polako dolazi k sebi. Gleda me, i dalje snen. Kaže: „Čekao sam te, ali baš sam bio iscrpljen.”

Ne pita me: „Gde si bila?” Hladno i optužujuće.

Ali pita: „Kad si došla?”

Lažem ga. Ovog puta govorim pravu laž, ali bezazlenu tako da mu neće škoditi.

Osmehuje mi se. „Nedostajala si mi.”

Počinje da me ljubi, nežno, slatko, vuče mi usne svojim.

Obujmljuje mi sisu, palcem prelazi preko bradavice.

Spuštam ruku i milujem se tamo gde se sav znoj skuplja, gde je miris mog pola najjači. Mazim je pa ližem prste i onda je mazim još malo.

Blago mi grize gornju usnu, sisa je. Povlači mi bradavicu, kotrlja je između palca i kažiprsta.

Osećam kako se kruti.

Osećam kako se on kruti.

Osećam kako se vlažim.

Navlažila sam prst, prevukla ga preko usmina i zamislila kako ih on vlaži jezikom, osećam kako lepršaju i šire se, kruži oko kličice i palaca. Krv mi juri u glavu, u kličicu. Ošamućena sam.

Osećam kako me glavićem tupka po butini dok se podiže nada mnom, namešta se iznad mene, spreman da uđe. Okrećem se na bok da mu izađem u susret, savijam gornju nogu u kolenu, kao igračica kankana, kako bih mu pružila dobar pogled na pistu dok se njegova letelica sprema za sletanje.

Uzima kurac u šaku, navodi ga prema mojoj ribici, prema rupi gde se vlaga nakuplja. Gura ga, tek toliko da navlaži vrh. Izvlači ga i prevlači glavićem preko pice, podmazujući me mojim sokovima.

Ponovo ga gura u mene, samo uranja vrh. I ostavlja ga tamo. Ni unutra, ni napolju. Samo čeka. Zadirkuje.

Pipkam prstom oko rupe, skupljam sok i povlačim ga prema kličići, vlažim ga, prelazim prstima preko njega, osećam kako pulsira.

On ulazi u mene.

Guram prst u picu. Ječim.

Kurcem mi širi pičić. Osećam kako mi pica steže glavić.

Sad su dva prsta u meni.

Polako ga gura celog. Zadirkuje. Ulazi do kraja dok mi ne pritisne karlicu. Osećam kako je tvrd, kako se gura uz moj zid. I zaustavlja se tamo. Zadirkuje.

Već sam gurnula dve trećine prstiju, bližim se zglobovima, zavlačim prste najdublje što mogu. Ulepljeni su sokom, gustim i lepljivim, belim kao sneg.

Premešta težinu, blago kruži kukovima, kao da upravlja brodom, pomera kormilo kako bi skrenuo krmu. Osećam kako mu se kurac pomera u meni, veoma blago se češe o meke mesnate zidove.

Odjednom osećam da ću svršiti. Osećam kako se uzburkanost sakuplja u meni i ne mogu da je zaustavim. I ne želim. Želim da budem preplavljena. Osećam ga u sebi i želim da svršim.

Svršiću.

Dok svršavam, izgovaram njegovo ime. Zato što želim da čuje iako nije tu. Džek. Svršiću. Džek, svršavam. Svršavam, Džek. Džek...

Drhtim i propinjem se dok mi orgazam tutnji telom. Pica mi se steže oko prstiju i osećam vlažan čaršav ispod sebe. Ali nisam gotova. Nisam zadovoljena.

Pičkica mi je kao mačka koja je stalno gladna. Mačka koja ne zna kad da prestane da jede. Mačkica mi je stalno gladna. I ne mogu da je ne nahranim. Dakle, drugi scenario.

Ovog puta Džek se vraća kući, i dalje zapenušao od besa. A ja samo želim da se to završi, da to ostavimo za nama.

Odmah.

Zato ulazim u zapenušali okean, kažem neki izgovor i puštam da se talasi lome o mene. Pošto se završilo, oboje smo pročišćeni, ogoljeni, emotivni i ponovo imamo sponu. Oboje želimo da se tucamo.

Zato što ništa ne može ispuniti prazninu i zaceliti rane bolje od seksa pomirenja. Grubo, ljutito i mahnito, kao da se prvi put tucate. A može da bude i poslednji put.

Ne u krevetu, bilo gde samo ne u krevetu. Možda uza zid. Okrenuta sam prema zidu, s rukama iznad glave kao da pridržavam zid, sprečavam ga da padne na nas. Suknja mi je zarozana oko guze, gaćice su mi oko kolena, stojim na vrhovima prstiju. Džek se zariva u mene otpozadi. A u glavi mi je samo misao: Tucaj me jače.

Mora da me je čuo jer to i radi. Podižem se još više na prstima kako bi dublje ponirao. Toliko je dobro da mi noge umalo ne otkažu.

Nagnuta sam nad stočićem i Džek me ponovo voza otpozadi. Nije kućeci stil, već žablji, naslonjen je na gornji deo butina, rukama mi steže krsta radi ravnoteže, jebe me duboko i odlučno. Čini mi se da će mi kurcem proburgijati picu, sve do stola, kao ljudski bušilator. I ostaćemo zaglavljani. Heftaćemo se, zaheftani za sto.

Jebemo se na kuhinjskom pultu. Kolenima sam mu se zakačila za ramena. Sad on stoji na prstima kako bi uhvatio pravi ugao. Klizim napred-nazad na pultu kako se nabija u mene i bojim se da ću pasti. Pružam ruke iza sebe ne bih li se uhvatila za nešto. Dodirujem zid i policu sa začinima pa mislim da će poslužiti. Ali gotovo odmah se odvaljuje, ostaje mi u rukama a začini se prosipaju po pultu. Džek me tuca, a u guzu mi se utrljavaju kim, đumbir, beli luk, so i biber. Kupam se u sopstvenim sokovima a guza mi je spremna za prženje, ali svršavam nekoliko puta pre nego što je spreman da stavi kvasac u moju furunu. Dok svršavam, čmar mi se nabira i uvlači malo čilija.

Bol je razdirući. Čmar mi gori, a ribica je uspaljena. Plamen mi guta telo i liže mozak. Oboje izgaramo u vrelini naše ljubavi.

Ležim na tvrdom podu, na leđima, ruku i nogu obavljениh oko njegovih, kao mladunče majmuna koje se drži za majčin trbuh. A Džek ga toliko silovito uteruje u mene da mi dođe da vrištim. Umesto toga, zarivam mu nokte dublje u leđa i vučem ih sve do njegovih ramena. Čini mi se da sam mu pustila krv, a mora da ga je to naložilo jer se još silnije zakiva u mene. Dok smo oboje svršili, pomerili smo se dužinom celog predsobla, od ulaznih vrata sve do kupatila, a na leđima imam ogrebotine od trenja.

Brzo premotavam sve te scenarije u glavi kao da pregledam pornografske kanale u hotelu, pokušavajući da se naložim samo od uvoda. Lebdim tamo-amo između njih dok nisam sasvim ošamućena. Masturbiram sve dok me prsti na zaboje a pica ne otekne. Sve dok ne mogu da podnesem više uživanja. Sve dok se ne osećam slomljeno.

Ležim, ispružena na krevetu, zapetljana u natopljenju posteljine, iscrpljenog tela dok mi um pluta između polusna i nesvesti. Setih se da sam sinoć sanjala veoma čudan san. Bar mislim da je bio san. Ali ne mogu biti sigurna niti mogu da proverim. Imam samo uspomenu, predosećaj da znam.

Sećam se da sam, tik pre nego što sam zaspala, čula udaranje o bubanj. Udaranje o veliki bubanj od lipe; sporo, uporno, odjekujuće, kao zvuk okeana. Zvuk je prvo dalek pa sve bliži i bliži, sve dok nije nada mnom, pomera mi se po telu, od stopala do glave.

Vibracije mi prolaze telom kao talasi, ostavljajući toplo golicanje za sobom. U prstima, duž ruku i nogu, vijori mi se oko stomaka.

A onda je bubanj u meni, ujednačeno mi pulsira u međunožju, bubnjanje u glavi postaje sve glasnije i glasnije dok mi galaksija zvezda ne eksplodira pred očima. Letim kroz njih, okrećem se kao žiroskop, trzam se u jednom pa u drugom pravcu. Ili one lete kroz mene zato što sam prikovana za mesto. Ne mogu da se pomerim. Istovremeno sam u svom telu i izvan njega. Ja sam galaksija zvezda.

Utom sve postaje crno. Mrkli mrak. Kao da je neko isključio svetlo u kosmosu. Ja sam u mestu bez početka i kraja. Bez svetlosti.

Bez zvuka. Utrnula sam. Nepokretna.

Osećam kako mi neko cima pidžamu. Ne borim se, nisam uplašena. Puštam da mi pidžama spadne s tela.

Neki muškarac me nosi, nagu. Drži me kao bebu rukama toliko krupnim da mi se čini da su potpuno obavijene oko mene. Rukama toliko dlakavim da mi se čini da sam umotana u perjani ogrtač. U tim rukama se podižem i spuštam kao čamac u okeanu, ali osećam se sigurno - sigurnije nego ikad - i toplo.

A toplina, shvatila sam, nije toplina njegovih kosmatih ruku niti zbog toga što se osećam sigurno, već toplina sunca. Divno sunce kasnog poslepodneva, i dalje jarko, bije na mene. Bela svetlost, zaslepljuje me. Bela vrelina, obavija me.

Ponovo osećam ujednačeno pulsiranje u međunožju, ali glava mi je bistra. Potpuno bistra, budna i svesna. Čujem glasove svuda oko sebe. Glasove koji mi se rugaju i podsmevaju. Odjednom se osećam potpuno izloženo i posramljeno zbog svoje golotinje. Očajnički želim da se pokrijem i nestanem. Ali nema ničega pri ruci, ničeg osim sunca. Zato ga grabim i obavijam oko sebe kao peškir. Sve ponovo postaje crno i drhtim.

Trgla sam se iz sna, a Džek nije bio tu. Bila sam veoma tužna, usamljena i zabrinuta. I dodirivala sam se.

Bližila se ponoć kad se Džek vratio kući. Sigurna sam da je to uradio samo da bi me nervirao. Potrčala sam da ga dočekam kad sam čula da su se vrata otvorila. Pokušala sam da ga zagrlim, ali odgurnuo me je.

„Ketrin, moramo da razgovaramo”, kaže ravnodušno.

Preplavljuje me talas zebnje. Još je ljut i ne znam šta sledi.

Ulazi u dnevnu sobu i seda na jedan kraj kauča. Naginje se, ruku skrštenih pred sobom. Sedam na drugi kraj, kao dete koje čeka grdnju.

„Mislim da bi trebalo da se razdvojimo na neko vreme”, kaže.

Neće ni da me pogleda u oči.

Osećam se kao da me je udario u stomak. Kao da mi se čitav svet ruši.

Ne razumem, kažem. Čujem kako mi glas podrhtava. „Zašto?”

„Ponašaš se čudno u poslednje vreme”, odgovara. „Kako to misliš?” „Znaš na šta mislim.”

Zaista ne znam o čemu priča. Počinjem da paničim zato što me je presekao i znam da ne mogu dopreti do njega. „Šta sam uradila?”

„Ako ne znaš, onda nemam šta da ti kažem”, odvrća.

„Molim te, Džek. Ne budi takav.”

Suze mi se skupljaju u očima, ali trudim se da ostanem pribrana.

„Zar ne možemo da razgovaramo o tome? Šta sam uradila?”

„Neću biti tu nekoliko nedelja. Ovo je dobar trenutak da se malo odvojimo.”

Govori to zato što je već odlučio i neće da mi pruži priliku da se raspravljam s njim.

„Džek, molim te...”

Plačem i molim ga kroz suze.

Ne pomera se.

„Sutra odlazim.”

Prvi put čujem za to.

„Koliko ćeš ostati?” pitam kroz jecaje.

„Nekoliko dana.”

To je sve što će mi reći.

„Ne raskidamo”, kaže. „Samo mi je potrebno malo prostora.”

„Dobro...”, promrmljala sam. Ne sviđa mi se, ali nemam izbora. A ne želim da ga pritiskam i samo još više pogoršam situaciju.

„Večeras ću spavati na kauču”, dodaje.

Ne želim da spavam sama, ali znam da ga ne mogu nagovoriti da se predomisli.

Plakala sam dok nisam utonula u san. Kad sam se probudila, Džek je otišao.

A stan je tako prazan bez njega.

Dvanaesto poglavlje

Ako niste čuli za *Jebačku fabriku*, verovatno ne znate da ona, ili takvo mesto, uopšte postoji.

A ako na osnovu imena niste pogodili o kakvom je mestu reč - što, priznajmo, verovatno nije mnogo teško - po svoj prilici nemate predstavu šta se u njemu događa.

Ni u najluđim snovima.

Ako niste znali da postoji i nemate pojma šta se tamo događa, verovatno je bolje da ostanete u neznanju. Ali već ste stigli dovde pa, šta ima veze, ipak ću vam reći.

To je seks-klub. Najozloglašeniји andergraund seks-klub svog vremena.

Ako ste, kojim slučajem, čuli za *Jebačku fabriku* i poželeli da je posetite, ali ne znate gde je, nemojte je tražiti jer je nikad nećete pronaći.

Ana i ja stojimo ispred napuštenog, polusrušenog magacina u delu gradu u kome nisam nikad bila. Nisam nikad imala razloga da tamo odem. Niko nema razloga da tamo ide.

Čak ni taksista koji nas je dovezao nije imao predstavu kuda ide i dvadeset minuta je vozio ukруг pokušavajući da pronađe upravo taj napušten magacin na mestu gde nema ničega osim magacina, nizova i nizova magacina. Iz nama nepoznatog razloga, ovde ulice nemaju imena. Nema ulica ni avenija, nema Severne, Zapadne, Istočne ili Južne. Samo sled brojeva, kao devojke na Aninom sajtu.

Ali stigle smo. Mesec visi nisko na nebu, neuobičajeno je sveže za ovo doba godine i smrzla sam se ko pička u teksas-košulji vezanoj u čvor na stomaku i isečenom teksas-šortsu koji mi se toliko penje do razdeljka među guzovima da sam mogla i da obučem kožne nogavice koje kauboji navlače preko pantalona. Nemam čarape i obula sam cipele s toliko visokim potpeticama da jedva hodam po šutu pod stopalima. Stojim na uličnom ćošku, izgledam kao kurva i osećam se veoma ogoljeno.

Džek i ja smo napravili predah. Meni to zvuči kao lep način da se kaže „raskidamo”. Ali gore je. Boli kao raskid, ali bez završetka.

Ana je pitala hoću li s njom u *Jebačku fabriku* i nije bilo nikoga da me spreči. Šta Džek očekuje od mene? Da sedim kod kuće i sažaljevam se? Nisam takva osoba.

Jebačka fabrika je Anin omiljeni klub. Kaže da se samo tamo stvarno oseća kao kod kuće, mirna i među svojimima. Kaže da želi da me odvede tamo kako bih je bolje razumela i shvatila zašto radi sve to što radi.

Večeras je *Crno i modro veče*. Ana me je tri-četiri puta uverila da to ne znači da će nam tela biti tih boja kad izađemo odatle.

„To je kodeks oblačenja, bleso”, rekla je.

Koža i teksas. I ništa više. Nema pamuka, nema viskoze, nema poliestera niti likre.

Ali varala sam.

Obukla sam brus i gaćice ispod teksasa.

Ana ne zna. A možda i zna, ali se pravi blesava.

Došla je po mene. Zajedno smo se spremile. Donela mi je šta da obučem jer smo slične građe. Ana je nepopustljivo tražila da se pridržavam kodeksa oblačenja. „Moraš da poštuješ pravila. To je jedino pravilo koje postoji.”

A ja sam bila nepopustljiva da će moja čednost prevagnuti, neka se kodeks oblačenja nosi dođavola. Zato sam obukla donji veš kad nije gledala.

Naterala me je da se pogledam u ogledalu dok je stajala iza mene, podbočena i zadovoljno se osmehujući kao da poručuje da je posao dobro obavljen. A ja sam razmišljala samo o tome kako izgledam pomalo jeftino i droljasto, kao što mlade glumice moraju da se oblače ako hoće da dospeju na naslovnicu *Maksima*. Ali Ana me je pogledala i rekla: „Kresnula bih te.”

Odmah posle toga, rekla sam da moram u kupatilo. Tad sam ponovo obukla donji veš - tangu i brus s plitkim korpama. Pogledala sam guzu u ogledalu kako bih se uverila da se tanga ne vidi pa zakopčala još jedno dugme na košulji kako bi se dekolte i dalje video, ali ne i ono što ga pridržava.

Ana se držala pravila. Izabrala je crni kožni triko koji joj stoji kao saliven. Rajsferšlus se napred spušta od vrata i gubi joj se između nogu. Nije mogla da obuče donji veš ni da je htela zato što bi se video i upropastio utisak. Uostalom, raskopčala je triko gotovo do pupka i grudi su joj poluotkrivene.

Pitala sam je šta da očekujem dok se šminkala.

„To nije debitantski bal, već mesto gde ljudi idu da se kresnu. Prošetaš, vidiš šta se dešava, šta ti se sviđa i pridružiš se nekom scenariju. Ništa naročito.”

Ana kaže da je *Jebečka fabrika* legendarna. Osnovana je pre nego što se ona rodila. I zatvarana je više puta nego Lindzi Lohan i Paris Hilton zajedno zbog svih sanitarnih i bezbednosnih razloga koji vam padnu na pamet, čak i zbog najmanjih prekršaja, bilo čega što je moglo da posluži kao izgovor. Kad god bi ga zatvorili, klub bi se premestio na novo mesto i počeo iznova, još dalje od ostatka finog sveta, još dalje od civilizacije, gde može da opstane bez straha od uznemiravanja ili suđenja.

Sad je premešten ovamo.

*

Da postoji mesto zvano Nedođija, verovatno bi tako izgledalo. Kao ratno poprište. Kao fotografije grada naruženog borbama u nekom drugom kraju sveta koji izgleda kao da je u večitom sukobu. Ili davno zaboravljene razvaline neke iščezle kulture. Grad koji je odavno napušten. Pustih ulica. Bombardovanih zgrada koje se jedva drže. Bez žitelja. Bez znaka života.

Tako mi ovo izgleda. Sablasno i jezovito. Mi smo dve devojke koje stoje u napuštenoj ulici na rubu grada. Nema ničega što bi nagovestilo da se tu nalazi neki klub. Nema table. Nema ljudi. Nema ničega što bi nagovestilo da tu ima bilo čega. Osim nečega što podseća na grafit. Primitivan kao paleolitski pećinski crtež. Ili nešto što bi neko nacrtao u toaletu.

Nažvrljani penis s testisima, iz koga šikljaju četiri velike suze sperme.

Bele mrlje na prljavom crnom zidu. A ispod toga, par nogu podignut u vazduh, u obliku slova V, poput đavoljih rogova. Podseća me na Anine noge na snimku gde je vezana za klozetsku šolju. A između nogu je rupa. Grubo nacrtana vagina. Sa zubima. S mnoštvom sitnih, oštih, šiljatih zuba. Ispod nje je strelica koja pokazuje nadole, prema strmom kamenom stepeništu što vodi ispod ulice.

Dok silazimo stepenicama u tamu, pitam se kako li miriše u *Jebačkoj fabrici*. Možda kao stari podrumski komšijski kafić, vlažan, buđav i smrdljiv od silnog alkohola popijenog u tako skućenom prostoru. Sa svakim korakom, osećam kako atmosfera tajnovitosti i nastranosti ključa oko nas.

Na dnu zatičemo neobeležena crna vrata, nalik vratima u podzemni svet. Ana kuca dvaput, zastaje pa ponovo kuca triput. Vrata se otvaraju. A unutra nema mnogo više svetlosti nego napolju. Samo polusvetlost, toliko mutna da očima treba vremena da se naviknu. Senovita, ogromna prilika, od onih ljudskih gromada kakve uvek zatičete na vratima klubova, propušta nas bez reči.

Pratim Anu niz dugačak, uzan hodnik. Zidovi su toliko blizu jedan drugom, kao prolaz u katakombe, da možemo da idemo samo jedna iza druge. Spuštamo se niz još dva odmorišta. Sad smo ispod grada. I čini mi se da smo toliko duboko da smo iskopale put kroz zemlju u deo pakla.

Nalazimo se pred velikim čeličnim vratima ofarbanim u prljavozeleno. Ana kuca i vrata se otvaraju. Pridržava ih još jedna ljudska gromada.

Prvo me zapahnu vonj. Umesto blagog smrada alkohola i buđi, ovo mesto se oseća na seks - miris vrelih tela koja se sudaraju i stapaju.

Zatim me pogodi vrelina. Vlažna. Vrelina koja vas natera da se oznojite čim stupite u nju.

Treće je zvuk. Tehno. Jer kakav je to klub bez tehna, pogotovo nemačkog tehna. Nemačkog zbrkanog tehna, toliko glasnog da

pucaju bubne opne. Savršena brza jebačka muzika koja omamljuje čula.

Ulazimo u veliku pravougaonu prostoriju sa zidovima od opeke, šankom koji zauzima celu jednu stranu i tavanicom toliko niskom da mi se učini kako je mogu dotaći ako ispružim ruku. Krcata je svim mogućim čudacima koje možete zamisliti; onima koji su čudni zbog svoje pojave kao i onima rođenim kao čudaci, i ponašaju se kao čudaci, svi opšte ili su u nekoj vrsti opštenja, šta god to značilo. Izgleda da ovo mesto privlači sve društveno neprilagođene iz celog sveta. Ne znaju zašto. Znajuju samo da tu pripadaju. Da ih tu neće odbacivati, osuđivati ili gledati popreko. Da tu mogu da se prepuste svojim sitnim gresima, kakvi god oni bili.

S obe strane šanka nalaze se dva velika kaveza, slična onim u kojima drže hrčke, ali mnogo, mnogo veća. U jednom je naga devojka, u drugom frajer. Za rešetke su zakačene posude s vodom i cucle; prazne. Jedan patuljak, bez ičega na sebi osim cilindra na glavi, stoji na šanku i kroz rešetke baca kikiriki devojci.

Preko puta šanka nalazi se nekoliko zasvođenih prolaza koji vode u druge delove kluba.

„Tamo se odvija prava akcija”, kaže Ana. „Ali kad izađeš iz ove prostorije, izgleda kao lavirint. Možeš lako da se izgubiš i pomisliš da nikad nećeš pronaći izlaz.”

Osvrćem se i govorim sebi da je ovo kao svaka klupska scena iz filmova. Glasni bitovi, mrak i ljudi koji izgledaju kao čudaci, koji ne izgledaju kao normalni ljudi, koji jedva izgledaju kao ljudi. A junak mahnito traži nešto ili nekog od suštinskog značaja za njegovu potragu, ali očigledno je da tu ne pripada. Očigledno je da ne želi da bude tu.

A taj junak je gotovo uvek muškarac - neko krajnje konvencionalan, ko potiskuje osećanja i nepokolebljivo je heteroseksualan. Kao muška verzija Severine.

A ovaj klub liči na mesto u kome Severina radi, javna kuća. Klub je mesto gde seks svih vrsta, sklonosti i nastranosti cveta i odvija se bez primene zakona, moralnih ili ljudskih. I velika je pretnja njegovoj muževnosti, iluziji reda u njegovom životu.

Ali on neće dozvoliti da ga pojebu. Moći će da ode a da mu muževnost ne bude ugrožena.

Samo će se malo poigrati njome.

Istovremeno je kao klupska scena kakvu niste videli ni u jednom filmu, kakvu nećete videti ni u jednom filmu. Zato što klupske scene u filmovima prave ljudi koji verovatno nisu nikad ni ušli u neki pravi klub. Samo su napravili klub za svoj glupi film kako bi junak mogao da tumara njim i da izgleda kao da je potpuno preneražen čudnim tipovima bez imalo smisla za modu, koji đuskaju kao budale uz najgoru muziku koju ste čuli u životu.

Ljudi koji prave klupske scene u filmovima verovatno nisu nikad stupili u ovaj klub, niti ijedan sličan. *Jebačka fabrika* je mesto gde ljude određuju samo njihove nastranosti, fetiši i želje. Ništa drugo nije važno. Nikoga nije briga jeste li mladi ili stari, ko ste ili čime se bavite u stvarnom svetu, jeste li domar ili generalni direktor.

„Hoću da upoznaš Kjubrika”, kaže Ana i vuče me prema starijem muškarcu naslonjenom na šank. Kjubrik je menadžer i vlasnik *Jebačke fabrike*. Nije Stenli, već Lari. Jevrejin je, nizak, debeo, kemp i ćelav. Ako život odluči da vam dodeli jednu šugavu kartu, onda će vam verovatno podeliti i ceo špil. Ali Kjubrik izgleda kao da mu ne smeta. Srećan je kao Lari.

Kjubrik ima druželjubiv osmeh i voli da dodiruje druge. Izgleda prilično bezopasno. Ima dugačku bradu belu kao sneg, prekrivač paperjastih belih malja po celom telu - po rukama, grudima, po stomaku veličine i oblika lopte za plažu, ali ne opuštenog, već tvrdog, napetih mišića. Izgleda kao Deda Mraz. Kad bi Deda Mraz zamenio veliki crveni ogrtač opšiven krznom za crni kožni prsluk i urezao reč SADISTA na grudima.

Kjubriku je reč SADISTA urezana na grudima i izgleda kao da ju je neko isekao otvaračem konzervi. Napisana je velikim nazubljenim slovima koja mu se pružaju od vrata do bradavica. Pitam se je li stvarno sadista ili je samo pobrljavio jer mora da je đavolski bolelo.

Jebačka fabrika je Kjubrikov lokal, njegova kreacija, njegov hepening. Panseksualna laboratorija telesnog uživanja gde se odvija bilo šta i sve. Tu se dešavaju i neke stvari koje, koliko god vam bilo teško da u to poverujete, nećete naći ni na internetu.

Ako ćete svoj klub da nazovete *Jebačka fabrika*, onda bi bilo bolje da se pobrinete da opravda svoje ime. Kjubrik izgleda prilično uvereno da je uspeo u tome jer me pozdravlja rečima: „Kažem ti, draga, ovo je najbolji seks-klub na svetu. Najveći seks-klub koji je ikad postojao.”

Kjubrik me zove draga. Anu naziva „ova”.

Kjubrik obavija velike mesnate ruke Ani oko struka i privlači je sebi tako da joj se grudi pritiskaju uz njegove. Nadlaktice su mu kao koturi šunke, a podlaktice kao Popajeve. Na jednoj ruci vidim izbledelu mornarsku tetovažu; na drugoj čudan magijski simbol ili piktogram, koji, koliko god se trudila, ne mogu da dokučim.

Stiska Anu i kaže: „Ova ne zna za dosta.”

Nasmejao se i nehajno je pljesnuo po dupetu. Nije to očekivala pa je poskočila i zakikotala se.

Ana mi spušta ruke na grudi i objašnjava: „Ketrin je prvi put.”

„Stvarno?” Kjubrik odglumi iznenađenje pa me pogleda. „Nemaš razloga za brigu, draga. Svi smo prijatelji ovde.”

Nisam sigurna u to, ali Kjubrik zvuči iskreno.

„Samo zaviri u sebe”, dodao je, „poslušaj šta ti srce želi i za čim ti telo žudi. I to ćeš pronaći.”

Kjubrik odjednom upada u zen fazon i deli mi životne savete kao njuejdž guru. Sklapa ruke ispred sebe dok priča te čak počinje i da izgleda kao guru.

„Nema tu neke velike tajne”, kaže on. „Sve što moraš da znaš u životu da bi bila u prednosti jeste da svi moraju da jebu ili da budu jebani. To je sve.”

Nije baš Dipak Čopra, ali mislim da kapiram suštinu.

Kjubrikova filozofija, pojednostavljeno, zvuči ovako:

Ovo važi za sve.

Jebanje za sve.

Jebi koga god hoćeš, kako god hoćeš. I to je ceo zakon.

„Samo jedno upozorenje”, dodaje Kjubrik, naginje se prema meni i pokazuje iza sebe. „Kloni se patuljka.”

Pogledah preko Kjubrikovog ramena u patuljka, koji se popeo na kavez, spustio na sve četiri i reži kao pas. Devojka je sklupčana na postelji od slame u jednom uglu.

„Zašto?” pitam. Izgleda bezopasno.

„Stvarno je napaljen”, odgovara Kjubrik. „Možda nema mnogo materijala za rad, ali to ga ne sprečava da pokušava.

Svi patuljci su strahoviti mačo tipovi i nikad ne rade ništa polovično. Ili su preterano strogi prema sebi zato što su tako mali ili hoće da jebu ceo svet. A ovaj je pravi sadista.”

Ponovo sam se okrenula. Patuljak se sad pridržava jednom rukom, kao da radi sklebove na jednoj ruci, a drugom drži kitu i piša kroz rešetke. Devojka juri tamo-amo na dlanovima i kolenima ne bi li izbegla mlaz, ali ne uspeva u tome.

Mora da izgledam preneraženo jer me Ana uverava: „Ne brini, to je pali. U protivnom ne bi bila tamo.”

„Dobro, deco”, reče Kjubrik i zatapša kao savetnik u letnjem kampu. „Moram da vodim klub i jebem ljude. Lepo se zabavite.”

Kjubrik skoči s barske stolice. Gledamo kako se udaljava niz jedan prolaz kao Beli Zec.

Ana se okrete prema meni i reče: „Nikad nećeš pogoditi šta je Kjubrik radio pre ovoga.”

Nemam pojma, odgovaram.

„Pogodi”, čika me.

„Kao trener životnih veština?”

„Ne.”

„Instruktor fitnesa?” Ana odmahnu glavom. „Bibliotekar?” „Jok.”

„Anesteziolog?”

Ana prasnu u smeh.

Ovo je besmisleno, pomislih.

„Odustajem”, kažem. „Šta je radio?”

„Bio je računovođa.”

Pokušavam da zamislim kako Kjubrik u trodelnom odelu pregleda poslovne knjige u kancelariji. Ne uspevam.

„I to ne bilo kakav računovođa”, dodaje ona pa se naginje prema meni i šapuće: „CIA.”

Po Aninoj priči, Kjubrik je vodio prilično normalan život dok je radio kao računovođa. Kuća u predgrađu, brak. Zdrav, redovan seksualni život. Bez dece.

Ali imao je jednu tajnu. Običavao je da se iskrade u garažu i drka nad časopisima s mišićavim i oskudno odevenim tipovima. Nije bio gej koji se pretvara da je strejt ili da je pre jedno nego drugo. Samo mu je dosadio seks koji je upražnjavao sa svojom ženom i tražio je nov podsticaj.

Počeo je da razmišlja o tome šta bi još moglo da ga uzbudi. Odlučio je da pusti mašti na volju i vidi kuda će ga odvesti. Počeo je da skuplja kataloge.

Ne kataloge donjeg veša. To bi bilo previše predvidljivo, prelako. Kataloge baštenskog nameštaja, semena, žitarica i zrnelja, zubarskih instrumenata, drveta, metala i betona. Prepuštao se hirovima i sakupljao sve što bi mu zagolicalo maštu. Gledao je fotografije i otkrio da prilično vešto smišlja detaljne seksualne fantazije o neživim predmetima, što običnijim to boljim, jer je vežbao da seksualizuje svet oko sebe.

Mislio je kako bi takav svet bio daleko uzbudljivije mesto za život, da bi ga odvuкао od dosadnog kancelarijskog vladinog posla i normalnog života u predgrađu. Bio bi daleko uzbudljiviji i od drkanja nad časopisima s mišićavim frajerima u garaži posle večere.

Tako je Kjubrik otkrio svoj poziv. Fetišista.

Jedna stvar vodila je do druge i uskoro je imao čitavu biblioteku najčudnijeg materijala za drkanje ikad viđenog. Biblioteku koja bi svakom drugom izgledala kao čudna zbirka knjiga kakva se može pronaći na buvljaku ili u dobrotvornom društvu. Uskoro nije bilo više mesta u garaži za zbirku, ali njemu je toliko značila da je, umesto da je premesti ili smanji, odlučio da proda kola.

Jednog dana je s jednim kolegom pričao o svojoj zbirci i obojica su otkrila da imaju nešto zajedničko. Obojica su shvatila da žive u laži. Odlučili su da osnuju klub kako bi tragali za onim što ih zanima.

U početku su se sastajali u jednoj sobi duboko unutar zgrade posle radnog vremena. Bila ih je samo šačica i sedeli su, pijuckali

pivo i jedan za drugim pričali o svojim fantazijama - nalik grupnoj terapiji za sadiste i perverznojake. Sve je bilo veoma mirno i civilizovano. Sve dok jedne večeri, dok je Kjubrik pričao o naročito odvratnoj seksualnoj fantaziji koja je uključivala crevo, baštensku prskalicu i gomilu đubriva, jedan tip koji je sedeo naspram njemu, nov član grupe, nije izvukao kitu i počeo da drka pred svima. Umesto da prestane s pričom i kaže mu da se zakopča, Kjubrik je s nevericom nastavio. Sad je imao nov izazov. Hteo je da vidi može li dovesti tog tipa do orgazma.

Kako je pričao dalje, i drugi tipovi su počeli da otkopčavaju šlic. Uskoro se Kjubrik našao u položaju da pokušava svima da pomogne, da ih loži do orgazma samo snagom svoje mašte. To mu je bio najveći podsticaj. Daleko bolje od prostog drkanja nad katalozima s proizvodima za čišćenje, nakitom i električnim alatkama.

Kad su se sledeći put sastali, nekoliko muškaraca dovelo je svoje sekretarice i pripravnice. Dok je Kjubrik sedeo u sredini sobe i pričao im priče, počeli su da rade mnogo više od drkanja pred svima. Kjubrikovi skupovi su se veoma brzo pretvorili u grupu podrške za seksualne zavisnike gde se, umesto manje, preporučivalo više seksa. Ljudi su počeli da donose pomagala i da se maskiraju. Scenariji koje su izvodili postajali su sve složeniji.

Kako se reč širila, sve je više vladinih službenika želelo da im se pridruži i situacija je počela da izmiče kontroli. Postojalo je sve teže sačuvati tajnu. Otprilike u to vreme, Kjubrik je zaključio da mu je dosta sređivanja poslovnih knjiga za vladu kako bi mogla da finansira prljave ratove u dalekim zemljama širom sveta pa da uperi prstom u računovođe i uverljivo to osporava. Odlučio je da posveti vreme svojoj pravoj strasti - pomaganju ljudima da otkriju šta ih loži i da se prepuste tome.

Neverovatno mi je to što slušam pa prekidam Anu. „Hoćeš li da kažeš da je *Jebačka fabrika* tako nastala? Kao seks-klub posle radnog vremena u Pentagonu?”

„Valjda”, odgovori ona. Počuta nekoliko sekundi kao da je duboko zamišljena pa dodade: „Znaš, veoma čudni ljudi rade za vladu.”

Kjubrik i dalje ima prilično dobre veze, reče Ana.

„Ne bi poverovala kakvi sve ljudi dolaze ovamo.”

Čekam da mi kaže, ali ona to ne čini. Ne navaljujem jer nisam sigurna želim li da znam. Nije me zbunio samo spoj te dve izjave, već sve što mi je upravo otkrila o izvršnoj vlasti i onome šta se zaista događa u vladi iza zatvorenih vrata.

Nalazim se u *Jebačkoj fabrici* i osećam se kao Al Paćino u filmu *Gluvarenje*. Ja sam Al Paćino koji se pretvara da je gej. I šaljem pogrešne signale.

Žuta maramica u levom zadnjem džepu. Volite da pišate po nekome.

Žuta maramica u desnom zadnjem džepu. Volite da neko piša po vama.

Šaljem pogrešne signale iako nisam ni svesna da to radim i hvatam jednog tipa kako bulji u mene s drugog kraja šanka. Mlad, plav, nagih grudi, mišićav i bezobrazno lep s paž frizurom koja bi izgledala smešno na bilo kome drugom, ali na njemu, sa onakvim telom, izgleda apsolutno savršeno - kao što muški manekeni mogu da furaju najbesmisleniji fazon i da izgledaju toliko samouvereno da vam ipak privlače pažnju. Leđima je naslonjen na šank, laktova spuštenih na drvo, nogu pod uglom od četrdeset pet stepeni ispred njega kako bi što bolje pokazao veliku budžu u kožnim pantalonama.

Stvarno nije moj tip i čak se ne ložim na plavušane, ali on odiše toliko nadmoćnim samopouzdanjem da ne mogu prestati da gledam. I vidim da je to upravo ono što on hoće.

Posmatra me hladno, kao lav koji vreba plen i čeka trenutak za napad. Lovi iako se nije pomerio ni centimetar. On želi da znam da je tamo, da utiče na mene, da me kontroliše svojim pogledom.

A ja želim da mu dam do znanja da nisam laka, da nisam sama i da imam podršku. Okrećem se da ćaskam s Anom. Ali nje više nema. Mahnito pogledom pretražujem prostoriju, ali ne vidim je nigde. Ponovo pogledavam prema njemu. I dalje bulji u mene. Sad znam da sam bespomoćna i da nemam gde da se sakrijem. Pre nego što krene u akciju, odlučujem da potražim utočište u toaletu, u nadi da ću tamo zateći i Anu.

U normalnim uslovima to bi bio odličan potez jer je ženski toalet kao samostan, utočište koje pruža zaštitu slabijem polu, gde možete da se ispovedite, izgovorite tajne, a muškarcima je ulaz svakako zabranjen.

Postoji samo jedan problem. Ovde je toalet uniseks. A nije ni toalet koliko izgovor za vodene sportove i anonimni seks. U sredini je ručno pravljeno korito u koje ljudi mogu da pišaju ili da se kupaju u njemu ili i jedno i drugo - i upravo se to dešava. Kabine se nalaze u oba kraja, dvadesetak-tridesetak kabina, i sve imaju rupe u vratima - kao rupe u Markusovom plakaru - a delovi tela ili vire iz njih ili su pritisnuti uz njih. Potreban mi je delić sekunde da se osvrnem, vidim sve to i shvatim da to nije utočište kakvo tražim.

Izlazim iz toaleta u slabo osvetljen hodnik što vodi natrag u glavnu prostoriju kluba. On je tu, čeka me, u niši obavijenoj polutamom.

Isprva ga ne vidim. Ali dok prolazim, on pruža ruku i hvata me za podlakticu.

Privlači me sebi. Ne otimam se. Puštam da me uzme.

Obrće me tako da se nalazim uza zid.

Ruke su mu oko mog struka, drži me, donjeg dela tela priljubljenog uz moje.

Ljubi mi usne dok mi rukom prelazi po telu, iza leđa i uz rame.

Naginje se da me miluje i pronalazi čarobnu tačku, na prevoju vrata, gotovo na pola puta između ključne kosti i uva, erogenu zonu koja me otvara kao mađioničarsku kutiju. Osećaj je toliko dobar da hvatam sebe kako se, trenutak pre nego što mi dopamin pogađa mozak, pitam: kako li je to uspeo?

Gnjura mi nos iza uva, upijajući moj miris. Njegove usne, meke i vlažne, lepe mi se za vrat. Kruži jezikom, istražuje, polako ocrtava krivinu do mog uva pa vrluda unutrašnjom stranom uz ivicu, ostavljajući tanak sloj pljuvačke za sobom. Zadirkuje me ispod ušne resice pa palaca jezikom po njoj, gricka je tek toliko da osetim oštrinu njegovih zuba.

Ječim. On mi na uvo šapuće: „Voliš to.” To je više izjava nego pitanje jer već zna šta radi, kuda me vodi i kako da mi otupi

odbrambene reflekse, jedan za drugim.

Gura jezik duboko u otvor, nabija ga, gurka, natapa. Ponovo ječim, ošamućena od zadovoljstva i prepuštanja. Telo mi drhti u iščekivanju sledećeg dodira.

Ali on me tera da čekam dok me navodi dublje u nišu. Tamo gde je mračno i gde nas ne mogu videti. Podiže me na tanku policu koja se pruža duž zadnjeg zida u visini struka.

Stopala mi jedva dodiruju pod. Pokušavam petama da nađem uporište. Moram da skupim hrabrost i naslonim se na zid kako se ne bih preturila.

Zid je mokar od znoja. Kao da su se sva vreline i vlaga skupile u ovom majušnom džepu kluba. Ali hladan je pa se priljubljujem uz njega. Osećaj je odličan jer gorim iznutra.

Pošto me je postavio tamo gde mi je odbrana slaba a otpor mlak, osećam kako mu strast raste. Postaje smeliji, manje pristojan.

Njegova požuda je puštena s lanca.

Usne su mu na mojim, a poljupci su mu grublji. Koristi usne, jezik i zube.

Ruke su mu svuda po meni. Jedna mi se penje do kose, druga mi je u košulji, poseže za brusom. Mesi i steže jednu sisu kroz korpu. Prstima prelazi po bradavici i štipka je.

Osećam navalu krvi u bradavicu. Steže se i otvrdnjava. Čini mi bradavicu toliko osetljivom da moram da prigušim krik samo kad je pamuk očeše.

Osećam kako ubrzano dišem. Čujem svoj žar dok uzdišem. I to me još više uzbuđuje.

Razdvaja mi stopala, kolenom mi širi noge i klizi mi butinom uz međunožje. Njegovo međunožje naslonjeno mi je na butinu. Osećam kako me njegova tvrdoća pritiska. Podižem nogu i isturam karlicu kako bi se smestio dublje između mojih nogu.

Na ivici sam koja mi se useca u dupe. Mnogo me boli, ali ne marim jer me on sad vozi na butini, snažno je pritiska uz mene.

Polažem mu dlanove na grudi i pripremam se da se jače tarem o njega. Toliko je dobro da mi se čini da ću izgubiti razum, a znam da sam već izgubila vlast nad sobom.

Ali izgleda da sam se umesto toga onesvestila od vreline, uživanja i bola. Zato što odjednom vidim sebe. Vidim njega na sebi. A ja sam izvan svog tela.

Košulja mi je otvorena jer je čvor razrešen.

Brus mi je raskopčan i visi mi s ramena.

Grudi su mi gole i lepljive od znoja. Bradavice su ružičaste i natečene.

Šorts mi visi s jedne noge. A druga noga je obavijena oko njegovih leđa.

Šaka mu je u mojim gaćicama. A ja sam mokra i uvijam se pod njegovim dodirima.

A onda se osećam kao da sam se tek probudila zato što je sve maglovito i nejasno. Muzika zvuči veoma daleko.

Ali jasno čujem kako mi on govori: „Ipak nisi tako dobra devojčica.”

Govori mi nešto što ne želim da znam o sebi. I mislim da mi se podsmeva.

Smeh koji sledi posle toga zvuči samozadovoljno i podrugljivo, kao šamar. Treskam natrag na zemlju.

Ponovo sam u svom telu. Gola sam, posramljena i ne želim više, ne ovde, ne sad, ne tako.

Podižem glavu da pogledam iza njega, preko njegovog ramena, i tad shvatam da više nismo sami.

Tu je osam-devet momaka u koži; kad kažem momci u koži, mislim na momke u koži - od one fele koja se može videti u gej pornićima iz sedamdesetih. Neobično lepi muškarci, vitki i preplanuli. Okupili su se na ulazu u nišu, po dvojica-trojica u dubinu. Oni pozadi izvijaju vrat i guraju se ne bi li bolje videli.

Ona trojica najjisturenijih naginju se unazad kako bi zadržali uporište, kako bi zadržali razdaljinu od nas. Svi su goli do pasa a pantalone su im otkopčane. Jaja im bezobrazno vise nad šlicem, ispod gustih, crnih, žbunastih stidnih dlaka. Krupnim, grubim, znojavim šakama prkosno glade krute, nimalo čedne kurčeve.

Potpuno sam zbunjena i stvarno izbezumljena jer ne znam drkaju li na njega ili na mene.

„Ne mogu ovo da radim”, kažem i slabo ga guram od sebe. „Stvarno, moram da idem.” Čujem kako mi glas podrhtava od osećanja. „Moram da pronađem prijateljicu.”

Kao kad režiser uzvikne „rez” i scena se prekine. Ubila sam raspoloženje, svi počinju da se razilaze u potrazi za drugim scenariom, scenariom koji će ih zadovoljiti. Brzo se oblačim, uravnotežujem i guram pored njih, bez reči.

Žurim prolazom, uzdrhtala, iscrpljena i uzbuđena, sve istovremeno, pokušavajući da dokučim šta se, kog đavola, upravo desilo. Jednim delom sam želela da idem do kraja, ali nisam mogla da se prepustim i uplašila sam se, kao na spravi u zabavnom parku kad iznenada shvatite gde se nalazite i uznemirite se, kad se uzbuđenje pretvori u strah.

I sad, kao junak u svakoj klupskoj sceni koju ste videli u svim filmovima, tražim nekoga. Tražim Anu.

Mislim da se vraćam u glavnu prostoriju, natrag do šanka, ali zapravo idem u suprotnom pravcu. Shvatam da je Ana bila u pravu, ovo mesto je kao lavirint. Svi prolazi izgledaju isto. Dva-tri skretanja i potpuno sam izgubljena. Nastavljam istim putem, misleći da ću prepoznati nešto pa shvatam da mi ništa nije poznato. Taman sam pomislila da nikad neću pronaći put natrag kad sam skrenula za još jedan ugao i ugledala Anu. Teško da je mogla da mi promakne. Obrela sam se u velikoj prostoriji nalik pećini krcatoj ljudima koji se pomeraju kao jedno, razmišljaju kao jedno, prepušteni nagonima dok gluvare, posmatraju i jebu se.

Na celom zadnjem zidu, visokom desetak metara i širokom dvanaestak, vrti se film sa Anom. Jedan od njenih klipova sa sajta SODOMA. Bar pretpostavljam da je sa sajta jer nije od onih koje sam gledala. Grudi su joj nage i oči su joj pokrivene crnom majicom vezanom oko glave. Ali nesumnjivo je ona. Prepoznajem istu plavu kosu do ramena, prepoznajem joj telo - bujno, puno oblina, blede, na kome lako ostaju tragovi.

Sedi na klupi napravljenoj od nekoliko dasaka nelakiranog drveta iz kojih viri iverje; daske su zakucane jedna za drugu bez imalo obzira za udobnost ili stabilnost. Ruke su joj ispružene duž

naslona, u pozi raspeća, vezane debelim konopcem. Ima još konopaca oko tela; jedan iznad grudi a drugi oko struka.

Ne znam šta se dotle dešavalo na snimku, ali gornji deo tela joj je crven kao da je izbičevana. Glava joj je pala napred, usta su joj otvorena i balavi. Dugačka, debela nit pljuvačke lenjo joj visi iz usta i pada joj između grudi, gde crveni, sveži tragovi udaraca izgledaju veoma bolno. Grudi joj se podižu i spuštaju kao da je upravo istrčala maraton.

Gledam Anu na platnu i vidim Severinu, s povezom preko očiju, vezanu za ono drvo. Shvatam da su one jedna ista žena - dve fatalne plavuše vezane za svoje želje.

Okrećem se i ponovo vidim Anu - pravu Anu - kako čuči naga na platformi ispred svoje slike na ekranu. Ona je zvezda pozornice i ekrana. A nisam je odmah spazila jer je okružena buljukom tipova koji pokušavaju da dođu do nje kao lovci na autograme koji su okružili glumicu što glumi naivku na njenoj prvoj velikoj premijeri. Umesto da joj pružaju papir i olovku, mašu joj kitama pred facom dok ih ona grabi, trudeći se da svaki dobije ono po šta je došao i da niko ne ode razočaran.

Telo joj sija od znoja i sperme. Lice joj je blistavo i živo. Ponovo ima onaj izraz, onaj koji sam videla na snimku s bušilatorom, isti izraz ekstatičkog uživanja.

Stojim i upijam sve to. Jedno je videti tako nešto na snimku. A sasvim drugo videti kako vam se odvija pred očima; gledati kako se to dešava vašoj najboljoj drugarici i čini vam se da gledate kako se to dešava vama.

O tome razmišljam dok gledam Anu okruženu svim tim grozničavim uspaljenim tipovima, bez odeće, bez odbrane, bez granica. Prepoznajem sebe. Ana izgleda tako opušteno i bezbrižno, kao da nema nijednu brigu na svetu, potpuno sigurna u sebe, svoje telo i njegove sposobnosti. Usred je haosa ali drži konce u rukama. I doživljava orgazam zbog toga. Uzbuđena sam samo što je gledam. Konačno shvatam da i ja želim da budem tamo, da odsad ništa neće biti isto. Nikad neću biti ista. Napokon sam prešla na drugu stranu.

Trinaesto poglavlje

U snovima sam hrabra. U snovima premotavam doživljaje iz *Jebačke fabrike*. I ne bežim. Ostajem tamo gde sam bila, prikovana za mesto, dupeta zalepljenog za policu, nogu obavijenih oko njegovog pasa i puštam da me uzme.

Puštam da me uzme dok ostali čekaju na red. Gledam kako pljuju u šake i glade kurčeve dok me gledaju i sve se više približavaju.

Osećam se kao kraljica trka okružena mehaničarima, golim do pojasa, koji petljaju s prljavim ključevima za odvrtnje blistavim od ulja. Uurlanje motora koji turiraju ispunjava mi uši. Ošamućena sam i opijena isparenjima. Spremna sam da me proguta njihova požuda.

I, prilično brzo, istovremeno zaključuju da ne žele više da čekaju i svi kreću prema meni u istom trenutku, okružuju me. Zid muškaraca, pomamnih, koje je nemoguće zaustaviti a svi zahtevaju pažnju. Kljucaju me kljunovima. Odjednom je tu previše alatki da bih svima rukovala. Toliko ih je da ne znam šta da radim s njima. Poražena sam, ali veoma, veoma napaljena.

Shvatam nešto.

U snovima sam sličnija Ani.

Voljna.

Želim da sam joj sličnija. Pohlepna.

I odlučujem da joj odsad budem sličnija. Slobodna.

Dva dana kasnije, Džek dolazi kući da uzme čistu odeću. Veoma kratko ga nije bilo, ali već mi se čini da se sve promenilo i da je neznanac ušao u stan. On je leden. Ne znam kako da ga otkravim. I držim se dalje od njega jer ne želim da ga odbijam. Ušao je i izašao za manje od pola sata.

Jedva da smo progovorili. Ili pre, dao mi je do znanja da ne želi da priča sa mnom osim da mi kaže kako ide na još jedno putovanje, koje će trajati nedelju dana, u drugi deo države gde će pomoći u organizaciji važnog predizbornog mitinga. Neki grad u nedodijji gde je siromaštvo norma, izlaznost na izbore mala a Bob mora da izmuze

svaki glas koji može dobiti. Mora da poseti to mesto kako bi pokazao da mu je stalo. Ironija je u tome što je to od onih mesta gde političari odlaze samo kad su im potrebni vaši glasovi. I nećete ih ponovo videti sve do novih izbora. Što se mene tiče, Bob se ne razlikuje mnogo od njih.

Bez obzira na to koliko se Džek divi Bobu, bez obzira na to koliko je Bob uspešan, bez obzira na to koliko on predstavlja „novu” politiku i vatreno se žali na staru, on mora da igra igru kao i svi ostali, na potpuno isti način kao što se oduvek igrala. Zato što su pravila postavljena tako davno da su bezmalo postala Sveto pismo.

Ako ste ambiciozni i odlučni, kao Bob, možda vam pođe za rukom da malkice izvrdate pravila ili da ih mnogo izvrdate. Ali nijedan političar nikad neće promeniti pravila iz straha da ne pomrsi račune ili da ne sruši celu građevinu jer će onda svako gledati da izvuče samo svoje dupe. To je gubitnička igra za sve. Jer se politika sastoji samo od preimućstava.

Tu se Džek i ja razlikujemo.

Kad je reč o politici, on je idealista. A ja sam realna.

U stvarnom životu, on je praktičan. Ja sam sanjarka.

Kažu da se suprotnosti privlače. Ali trenutno izgleda da su upravo suprotnosti razlog što smo toliko udaljeni.

Pokušavala sam da ublažim teskobu time što sam blejala s Anom, što mi nije pomoglo jer znam da Džek to ne odobrava iako ni to ne spominjemo. Znam da mu se ne sviđa što sam se tako brzo zbližila s Anom. A to ima veze s tim što zna da nikad neće deliti bliskost koju nas dve imamo.

Ne zato što mu se ona ne dopada. Znam da mu se dopada. Mislim da Džek, kao i svaki muškarac koji je upoznao Anu, potajno želi da je kresne. I ne krivim ga jer bih i ja to htela da sam na njegovom mestu. Da je radoznao i da mi je rekao kako to želi, ne bih napravila dramu, ne bih mu branila. Ohrabrila bih ga.

I htela bih da gledam.

Želela bih da gledam kako Ana svojim telom zavodi muškarca. Mog muškarca.

Htela bih da gledam kako je Džek tuca. Kako bih bila posmatrač sopstvenog seksualnog života.

Već znam kako je to kad me Džek jebe. Sad bih samo želela da vidim. Želim vizuelni dokaz toga kakav je osećaj.

Mogu da ih zamislim. Same. Nage. U našoj spavaćoj sobi, Džekovoj i mojoj. Osećam Džekovu nervozu jer nikad nije bio s devojkom poput Ane. Toliko samouverenom i sigurnom u svoje telo i moć koje ono ima. Nikad nije bio s nekom devojkom toliko sigurnom u svoju seksualnost.

Pretpostavljam da sam ja ta neka devojka, ali ne može se reći da sam naivna kad je reč o seksu. Kad vidim penis, znam šta mi je činiti. Znam kako da ga držim, šta da radim s njim i šta izlazi iz njegovog vrha. Znam Džekovo telo kao svoj džep. Svaki milimetar, svaki nabor i prevoj. Znam šta voli i tačno koje dugme da pritisnem i kad da bi se dobro osećao. Ali i dalje mislim da ima još mnogo toga što mogu naučiti, a to mogu naučiti od Ane, tako što ću gledati svaki njen potez.

Džek leži na krevetu, na leđima. Već mu se digao, kao i uvek. Celo telo mu je ukrućeno i napeto, ne samo od iščekivanja što je s Anom već i zato što je stidljiv i sramežljiv.

Ana puzi nad njim, onako kako nekad zamišljam da Markus puzi nada mnom. Zajahala mu je noge i nagla se napred, spustivši jednu ruku na Džekove grudi da se pridrži, pa napravila predstavu od lizanja kažiprsta i srednjaka druge ruke i trljanja međunožja da bi se podmazala dok ga je gledala pravo u oči.

Stavlja mu obe šake na grudi, podiže se i pomera napred, klizi picom po njegovoj dužini pa se vraća natrag, nekoliko puta, sve dok se usmine ne razdvoje, kurac se smesti u brazdu i uskoro postane lepljiv od njenih sokova.

Klizi napred dok ne pronađe tačku gde se prevoj njegovog kurca sreće s poklopcem kliće pa ubrzava pokrete kako bi se uzбудila dok njega pali. Pritiska mu kurac i vrti kukovima, snažno se trljajući o njega. On čuje njen izdah i sled brzih tihih uzdaha. Oseća kako Ana postaje sve vlažnija. Sokovi joj se skupljaju na korenu kurca, cure po njegovim jajima, cure mu između butina.

Naginje se, spušta mu ruku na obraz i poljubac na usne, šaka joj klizi niz njegov vrat pa nokat niz grudi. Milovanje joj je toliko nežno, toliko iskreno posvećeno, da mu brzo raspršuje nelagodu i opušta ga. Odnos među njima počinje da se menja. Vidim kako Džek postaje onaj stari. Njegova smelost i odlučnost, njegove dve osobine koje me stvarno uzbuđuju, vide se po tome kako je dodiruje, po tome kako je namešta tačno u položaj u kome je želi kako bi preuzeo uzde.

Posmatram ih kao da sam svevideći posmatrač zato što istovremeno vidim kako se jebu iz svih uglova. Ja sam unutar dešavanja - prisutna i u njenom i u njegovom telu, osećam sve što oni osećaju, prelazim iz jednog u drugo kad mi se prohte - i istovremeno sam izvan.

Ana je sad presamićena nad krevetom a Džek stoji na podu i jaše je zguza. Drži joj kosu levom rukom, kao što vešt jahač drži uzde konja dok se sprema da ga podstakne iz kasa u galop - čvrsto, jednom rukom, dok drugom drži jahaći bič.

Džek joj toliko jako vuče kosu da joj se zategla uz lobanju, kao da ju je skupila u rep, glava joj je podignuta a kičma izvinuta unatrag i izvijena u nemoguće savršenu krivulju slova J. On je pljeska po guzi širokim, snažnim zamasima koji pucaju kao udarci mokrim peškirom u muškoj svlačionici.

Vidim kako joj se guza crveni kad Džek povuče ruku unazad kako bi je ponovo udario. Vidim kako joj se dupe zatalasa kad se zakuca u nju. A njegova jaja, mokra i lepljiva od njegovog znoja i njenih sokova, lupkaju je po kličići, velikom i naduvenom. Njegovo ujednačeno zarivanje toliko je snažno i ciljano da ona cijuče kao uzrujana ptica.

Džek ima izraz koji nisam nikad videla, izraz nepomućene usredsređenosti i nepokolebljive odlučnosti, kao da hoće da sabije Anu u zemlju. Kao da hoće da je rastura dok joj telo ne popusti i ne padne pod njim.

Čak i tad će nastaviti da je kundači, bez popuštanja i milosti, sve dok joj telo ne omlitavi i ne postane potpuno nepomično. Tek tad će povući tvrd kurac, mokat, uzdrhtao i trijumfalan, pa početi da drka,

povlačeći kožicu gore-dole po batini, snažno udarajući muda pesnicom.

Nisam ga nikad videla takvog. Nisam ga nikad videla tako prljavog, animalnog i grabljivog. Jebe Anu kao što mene nikad nije jebao, kao da je otključala nešto što je bilo zakopano duboko u njemu - baš kao što mi je pomogla da otključam i deo sebe.

Videla sam sve što sam želela da vidim. Dosta mi je gledanja. Sad želim da se pridružim.

Vidim sebe s njima. I nije ni nalik trojki kakvu možete videti u pornićima, tipičnim glupim muškim fantazijama u kojima super pastuv s veličanstvenim penisom i jezikom kao Džin Simons nekako zadovoljava dve žene istovremeno, kao cirkuski snagator koji drži dve devojke - po jedna mu sedi na svakom bicepsu. Ili jednako smešnoj suprotnosti takvog pornića, u kojoj dve prekomerno uspaljene sukube zaskoče tipa, savladaju ga, obaspu ga nežnostima, jebanjem ga nateraju na predaju i isisaju mu dušu.

Ne, ovo je drugačije. Ovo je više od klišea. Ovo je stvarno.

Vidim sebe sa Džekom i Anom. Obrazovali smo savršen krug.

Svi ležimo na boku, glava zagnjurenih jedno drugome u međunožje. Sisam Džeku kurac dok on lapće Ani picu a ona liže moju. Svi dobijamo malo jedno od drugog. Svi pružamo i primamo. Mi smo kao zmija koja jede sopstveni rep.

Džek pomera usne na Anin čmar i prstima je jebe u pičku. Čujem je kako ječi pošto se načas odvaja od mene pa nagonski sledi njegov primer i počinje da mi radi isto. Osećam kako jezikom polako obigrava oko moje rupe - liže je, kuša je pa gura jezik unutra dok mi tankim pokretljivim prstima pumpa picu brzinom klipa u potpuno drugačijem ritmu.

Kao onaj trik koji ste naučili kao dete, kad trljate trbuh i istovremeno se tapšete po glavi. To uspevate tako što zaboravite šta radite, pomerate udove nezavisno jedan od drugog i nagonski. Tako je i sa seksom. Dobrim seksom. Telo vam je u stalnom pokretu, um vam je potpuno opušten, odustaje od kontrole i prihvata sve.

Šta god da mi Ana radi, osećaj je toliko dobar da menjam položaj kako bih to isto radila Džeku. Palacam mu jezikom oko

čmara, što nisam nikad radila jer mladići, pogotovo pritajeni mačo momci kao Džek, ne vole da ih neko tamo dodiruje.

Ali sad ga dodirujem jezikom i ne žali se. Čujem kako uzdiše; tiho kao da ne želi da ga čujemo - ali čujem ga. Počinjem da mu povlačim šaku po palamaru, pritom mu malo okrećući kožicu. Ne može više da se uzdržava i prepušta se, uzdišući glasnije.

Mi smo tri tela koja se stapaju u jedno. Oslobođenog ega, raspršenih ličnosti. Nema razlike između Džeka, Ketrin i Ane. Nema muškog i ženskog. Mi smo jedna osoba, jedan pol. Jebemo se kao mašina. Usklađeno se pomeramo. Dišemo u istom ritmu. Ječimo u harmoniji. U savršenoj saglasnosti.

Kad svršavamo, svršavamo svi zajedno, eksplodiramo svi zajedno.

Dobijam više nego što sam se nadala.

Četrnaesto poglavlje

Sad se sećam. Sećam se svega. Sećam se prvog puta kad sam postala svesna seksa. Ne čina, već komešanja. Sećam se kao da je juče bilo. Ovo će zvučati stvarno čudno, možda će vam biti pomalo teško da poverujete, ali kunem se da je istina.

Kad sam imala jedanaest, dvanaest ili trinaest godina - ne sećam se - najbolja drugarica mi je pokazala neke požutele papire s presavijenim gornjim uglovima koje je pronašla u fioci očevog radnog stola. Ležale smo na podu njene sobe dok mi ih je čitala.

Bila je to seksi priča. Zaista bezobrazna priča, ali napisana kao pismo. Pornografija bez slika. Pornografija pre video kasete, DVD-jeva, mobilnih telefona i interneta. Pornografija u kojoj su bezobrazne slike u vašoj glavi.

Shvatile smo da to pismo prvobitno nije pripadalo njenom tati, već dedi, koji se borio u Vijetnamskom ratu.

Jedino što se od njega vratilo bio je izudaran sanduk ispunjen vlažnim i ubuđalim uspomenu na mesto koje je ostavio za sobom i porodicu koja je ostala bez njega. Svileni kombinezon koji je pripadao njenoj baki i još uvek blago mirisao na parfem koji je nosila na njihovom prvom sastanku, nekoliko fotografija njenog oca kao bebe, starih, izbledelih i naizgled umrlianih suzama, hrpa izgužvanih pisama uvezanih plavom trakom. A to pismo, pismo koje je kazivalo bezobraznu priču, bilo je među njima. Bilo je adresirano na njega. Ali nismo znale ko ga je poslao jer nije bilo potpisa. Kao da je nedostajao. Nije bilo povratne adrese na koverti.

Pre nekoliko dana, pronašla sam tu priču na jednom forumu na internetu. Priča koja je u suštini ista, samo su pojedinosti promenjene. Nekoliko ljudi je napisalo da misle kako je to pismo počelo da kruži na listovima umnoženim mimeografom koje su slali vojnicima preko mora kao materijal za onanisanje. Prosleđivalo se kroz sva vremena i sve ratove dok nije završilo u fioci radnog stola drugaričinog oca i dospelo u njene nedužne ruke.

Da sam onda znala ono što sad znam, rekla bih joj da prestane pre nego što je stigla do kraja. Rekla bih joj da stane pre nego što je i počela. Da vrati papire tamo gde ih je i našla, u fioku. Oni nisu naši. To nije za nas. Nismo morale da saznamo šta je na njima. Ne tad, ne još, nikad.

Deca imaju mnogo divnih, urođenih talenata zbog kojih im se valja diviti i zavideti im. Jedino im dalekovidost nedostaje.

Iz nekog razloga, deca ne mogu povezati da trčanje ulicom s odvezanim pertlama može dovesti do gadnog spoticanja i pada u bliskoj budućnosti. Kao i dva odrana kolena koja će ih peći gore od svega što su dotle osetila.

Da će pas kome gurnu prst u dupe zarezati, baciti se na njih, izujedati ih i možda im izvaditi oko. Zato što je pas kao uhapšeni grupni silovatelj u zatvorskom kupatilu sa sapunom u jednoj ruci i sečivom koje je sam napravio skrivenim u drugoj. Njega ništa ne zanima i prst u bulju isto je što i silovanje. Čak i ako taj prst pripada petogodišnjem detetu koje se nedužno zabavlja s kucom Fidom.

Da će im biti neprijatno i da će stvarno grozno smrdeti ako se ukake u gaće. Da ne spominjem da će morati da otrče kod mame i muče se da joj kroz navalu suza kažu šta se desilo. Iako detetu nedostaje dalekovidost, lukavosti mu ne manjka. Dakle, ako govna izađu na jednom kraju, mora da je vreme za poplavu suza na drugom. Čak i ako je to samo da bi izazvalo sažaljenje kako bi lakše podnelo kasnije ponižavajuće pranje.

Dakle, da sam tad znala ono što sad znam, kad su me roditelji prvi put kao devojčicu u lepoj ružičastoj haljinici s karnerima i našivenim prugastim bombonama u obliku štapova sproveli belim sintetičkim tepihom koji izgleda kao prirodna trava pokrivena snegom, pored jezivih mehaničkih patuljaka koji su ukrućeno mlatarali rukama kao bakica što na proslavi Nove godine đuska uz Kejti Peri, uveli me u božićnu pećinu u obližnjem tržnom centru i posadili me na Deda Mrazovo crveno koleno veličine balvana kako bi se naginjao prema meni sve dok mu bela brada nije visila nad mojim krilom i postavio mi obavezno pitanje o tome šta želim svim srcem i dušom, s dečjom nedužnošću i divljenjem bih pogledala

njegove oči natopljene džinom i mutne od katarakte pa odgovorila: „Daj mi dalekovidost.”

To bi me spasio mnogih muka, ljubavnih patnji i usranog donjeg veša. Spasio bi me od mene same.

Jeste da sam tad, dok sam ležala na tepihu grubog tkanja u drugaričinoj sobi a ona stezala žute listove u ruci i spremala se da ih pročita naglas, bila na ivici da postanem žena, ali još sam bila dete. Šta sam znala?

I tako sam je podsticala.

Bile smo kao Adam i Eva koji se spremaju da zagrizu jabuku. Znatiželja nas je savladala, nismo mogle da odolimo pa smo smazale celu jabuku maltene u jednom zalogaju i umalo se nismo upiškile u gaće koliko smo se smejale zaista bezobraznim delovima.

Ali ostatak priče, ono mračno i neobično, samo se učinio čudnim i nepoznatim našim mladim, još nedužnim umovima u razvoju. Nije uticalo na nas jer nismo razumele, nismo doživele ništa što bi tome dalo značaj ili kontekst. Ili sam bar mislila da nije. A evo šta ne umem da objasnim.

Nekako je priča, onako kako sam je prvi put čula od drugarice - cela, od reči do reči - ostala u meni, kao parazit je rovarila duboko u mojoj podsvesti, gde se utaborila i skućila.

Godinama nisam ni znala da je tamo.

Zaboravila sam ne samo da sam čula priču već i sled događaja koji su doveli do toga. A moja drugarica - danas su samo glas bez lica ili imena i prolazne poluoblikovane uspomene jedini dokaz da je ona postojala.

Osim u mojim snovima.

U snovima se sećam svega. Sećam se tačno kako je pročitala priču, kako je tekla i kako sam se osećala zbog toga.

U snovima premotavam slike napred-natrag, tu i tamo dodajem nove pojedinosti kako bi izgledale živopisnije i verodostojnije, dok druge odbacujem. Zadržavam neke koji mi se čine kao šavovi ne bih li sprečila da se tkanje priče raspadne.

Ali sve nestane čim se probudim. Izgubim sva sećanja na priču. Osim razbacanih delića, ali nikad dovoljno da bih mogla da ih

povežem kako bi imali trunku smisla dok sam budna. A onda me, noću, ponovo sve preplavi i san počinje iznova.

Mislim da sam godinama sigurno polako oplemenjivala i menjala priču u divan i složen pačvork seksualne želje, katalog mojih vlažnih snova od puberteta do današnjeg dana.

U nekom trenutku poslednjih nekoliko nedelja, dogodilo se nešto, nešto što je iznelo san na svetlost.

Ceo san se, do poslednje pojedinosti, vratio i prodirao mi u svesni um. Sad mi je ta priča stvarna koliko i sopstveni život. A moj život, kao Severinin, počinje da liči na san na javi.

Ne mogu lagati - izbezumim se od straha kad vidim šta je bilo u meni toliko dugo, šta se inkubiralo i raslo. Ali to bar objašnjava mnogo toga o putu na kome se nalazim, stvarima koje sam videla i mestima na kojima sam bila. O razlozima zbog kojih me Ana privlači.

U snu sam malo starija nego što sam sad. Živim sama u velikom gradu. Džek nije tu. On nije deo sna niti je ikad bio. Godinama nemam dečka i gnušam se povratka u prazan stan posle posla. Zato odlazim u šetnju svakog dana u isto vreme, kad sumrak počne da se spušta. Uglavnom se ne udaljavam iz kraja i samo šetam po četvrti. Nekad uhvatim taksu do obližnjeg parka i besciljno tumaram blago krivudavim stazama s veličanstvenim brestovima, hrastovima i kiparisima, pored građevine visoko na brdu koja izgleda kao grčki hram.

Dok šetam, uživam u lepoti grada i izlazim iz sebe, bežim od svojih misli. A kad je veoma vedro večer, kad je čitav grad obasjan nezemaljskim zlatnim sumračnim sjajem, preplavi me neverovatan osećaj blagostanja koji me ne napušta ni kad se vratim kući te mi je mnogo lakše da podnesem duge noći.

Ali ispod svega toga, očajnički sam nesrećna i duboko neispunjena. Pomamna strast gori duboko u meni i žudim za danom kad ću pronaći nekog s kim neću samo deliti život već će mi pomoći da ispunim bolnu potrebu da zadovoljim potisnute seksualne želje koje postaju sve mahnitije i ekstremnije kako godine prolaze bez seksa i ljubavi.

Ipak, postoji neko - komšija koji živi u naspramnom stanu - ali nismo se upoznali, nismo nijednom progovorili. Kad prođe pored

mene u hodniku, pokušavam da ukrstim pogled s njegovim, ali on spušta glavu kako bi to izbegao. Ali noću, znam da me posmatra. Osećam njegov pogled na telu. Osećam njegovu žudnju i želju, znam da me želi. I zato, dok se spremam za spavanje, šetam naga po stanu s upaljenim svetlima i nakrivljenim venecijanerima kako bi imao dobar pogled. A kad legnem, masturbiram dok ga zamišljam u njegovom stanu, zalepljenog za prozor, kako gladi kitu i posmatra me. Vidim mu strast na licu. Ali nikad ne ide dalje od toga. Od toga da me posmatra. Od toga da ga posmatram dok me posmatra. Povratna sprega telesne žudnje koja nikad nije isterana do kraja.

Jedne jesenje večeri, baš dok se spremam za šetnju, zove me najbolja drugarica. Pričale smo neko vreme i već se smrklo kad sam izašla iz zgrade. Taksi prolazi pored mene. Bez razmišljanja, podižem ruku da ga zaustavim. Vozilo skreće do ivičnjaka i uz škripu se zaustavlja pola bloka napred. Hitam da ga stignem, bez daha grakćem svoje odredište kroz taksistin prozor pa se rušim na zadnje sedište.

Taksi je prožet slatkim hemijskim mirisom, sličnim pepermintu, kao da je tek očišćen. Sva unutrašnja svetla su ugašena. Toliko sam zaokupljena mislima da i ne primećujem da sedim u mraku.

Osećam pokret pored sebe. Pred licem mi se pojavljuje ruka u rukavici koja drži krpu. Čujem svoj krik. Ali prekasno.

Nosi me krupan, mišićav muškarac. Osećam kako mi hladan noćni vazduh prelazi po licu. Okrećem glavu i vidim velika smaragdnozeleno vrata što se nadvijaju nada mnom. Vrata se otvaraju. Ne vidim nikoga, ništa, iza njih. Nosi me preko praga i ponovo me obavija mrkli mrak.

A onda sam svesna jarke svetlosti koja odozgo sija na mene, topla poput kasnog popodnevnog sunca. Pitam se jesam li načas legla u parku i zaspala. Pitam se je li sve ovo ružan san. Čula mi govore da nije tako.

Ruke su mi sputane iza glave, kao da ležim na njima. Osećam stezanje oko usta. Usne su mi suve i ispucale. Čujem šuštanje, isprva odmah pored sebe a onda odjeke u daljini. Kako se nepoznate pojedinosti gomilaju, zbunjenost ustupa mesto strahu.

S naporom otvaram oči. Svetlost me zaslepljuje. Senovite prilike zaklanjaju izvor svetlosti jer se pomeraju ispred nje, što mi omogućava da vidim okruženje.

Nalazim se u veoma starom pozorištu i gledam prema gledalištu s pozornice obasjane samo jednim reflektorom.

U publici sede muškarci i žene odeveni za maskenbal. Tupo mi uzvraćaju pogled očima zaklonjenim venecijanskim maskama i mrmljaju s iščekivanjem kao da čekaju da predstava počne.

Ležim na svojevrsnoj ginekološkoj stolici podignutoj do visine struka. Stopala su mi sputana metalnim stremenima. Ruke su mi, sad uviđam, čvrsto vezane ispod naslona za glavu, konopcem koji mi grebe članke i useca se u njih. Usta su mi zapušena crvenom tkaninom. Vidno polje mi je svedeno na nekoliko centimetara koliko mogu da pomerim i podignem glavu.

Potpuno sam bespomoćna. Ali ne paničim. Um mi je bridak i bistar, pršti od adrenalina i oslobođen je osećanja. Zaključujem da je otpor beskoristan. Otpor bi, mislim, mogao samo da pogorša situaciju.

Tri žene, prilike koje vidim, lepršaju oko mene kao ptice. Nose jajaste kukuljice od crnog šifona, s isečenim krivuljama što se pružaju od korena nosa i prorezima za oči veličine kovanica. Nose odgovarajuće pelerine pričvršćene kožnim trakama koje se pružaju duž grudi i ispod ruku, ostavljajući sise otkrivenim.

Jedna žena podiže velike makaze i jednim brzim, glatkim pokretom mi seče haljinu od okovratnika do poruba. Osećam hladan čelik sečiva kao kapi ledene vode koje cure niz vrat do stomaka. Tkanina pada kao mađioničareva zavesa. Bleda koža mi je postala ružičasta od vreline. Zatim mi iseca gaćice na kukovima. Meškoljim se od sramote što sam ogoljena.

Prva žena se povlači. Druge dve zauzimaju njeno mesto kao da je reč o koreografiji smišljenoj za mene. Jedna mi boji bradavice ružem za usne, trlja i štipka da razmaže boju, duboku grimizno crvenu koja me podseća na sjajne jesenje nijanse hrastova što plamte naspram srebrnoplavog neba dok predveče šetam parkom.

Druga koristi četku oštih zubaca, sličnu onoj za češljanje pasa, da mi raščešlja guste kovrdže među nogama. Kako mi metal grebe

kožu, krv mi juri u glavu i osećam vrtoglavicu.

Tri žene se postavljaju oko mene, po jedna s obe strane i treća ispred mene. Drže velika paunova pera ispred lica, zaogrnuvši me. Jedna po jedna, na smenu, spušta pero, zamahne, prevuče ga po mom telu i ponovo ga podiže. Zatim druga. Zamah, prevlačenje, podizanje. Zamah, prevlačenje, podizanje.

Povlače mi pera po rukama, pazusima, po grudima i po žbunu. Osećam kako postajem osetljivija, kako postajem svesna svakog i najmanjeg vlakna dok mi poigrava po koži, u iščekivanju gde će se sledeći spustiti i oblika koji će ocrtati.

Krila mi zaposedaju telo i vidim samo oči, metalno-plave, boje rđe i zelene, koje me miluju, lepršaju i bacaju me u trans. Dele se i umnožavaju, na hiljadu i više, zure nadole u mene. Gladne oči koje žele da me prožderu. A to želim više od svega što sam ikad želela.

Čuje se zvono. Tri žene se munjevito udaljavaju. Tišina zavlada publikom. Ponovo sam zaslepljena svetlošću, plutam prema njoj, u tišini, u prostoru koji je ostao između želje i postojanja.

Jedan muškarac se pojavljuje preda mnom, u podnožju stolice. Iza ušiju mu je zakačena arlekinska maska koja mu pokriva celo lice do usana, a pruža mu se preko glave i iza nje. Napravljena je od nečega što liči na izgorelu kožu u kojoj su oblikovani nos, obrazi i očne duplje - kao da nosi lice preko svog. Njegove gole grudi, široka ramena i moćne ruke, sve oštro ocrtano i divno oblikovano, izgledaju mi kao da su isklesani u kamenu. Renesansni ideal muškarca. Moj ideal muškarca. Ono što ne vidim, kao na kipovima u Vatikanu, jeste njegov polni organ koji, pretpostavljam, s određenom namerom visi ispod mog, izvan mog vidnog polja.

Bliži mi se. Ne razmenjujemo ni reč, ni pogled, ni pristojnosti niti se upoznajemo. Nema predigre. Hvata mi noge iznad gležnjeva kako bi se uravnotežio, naginje se unatrag, spušta pogled, cilja i uteruje mi ga.

Njegov prodor u mene prati čujan uzdah svetine, jedan uzdah sačinjen od mnogo njih. Iako ne vidim razlog uzdahu, osećam ga. Osećam kako se širim da ga primim. Osećam kako otvara deo mene kome niko nije pristupio. Kao da se, jednim odlučnim nabijanjem, prokrčio unutra i oslobodio mi želju. Hvatam sebe kako razmišljam o

pramcu broda koji probija put kroz led. Znam da je ovo samo početak, ali već se pitam koliko daleko mogu da idem, koliko mogu da prihvatim, a želim sve.

Pažnju mi odvlači pojava još jednog muškarca pored njega. Pa još jednog i još jednog. Šestorica, sedmorica, osmorica, devetorica obrazuju zid oko mene. Svi su maskirani, goli i uzbuđeni. A drugi prave red iza njih.

Ovog puta nema zvona. Ruke mi prelaze preko tela, grebu mi grudi, noge, razvlače mi usta, podižu znoj koji mi se sakuplja na stomaku. Žestina njihove požude me plaši.

Pitam se ko su ti ljudi i odakle su se stvorili. Posmatram ih i zamišljam, iza maski, muškarce o kojima sam maštala sama u krevetu. Muškarce koji su mi se srdačno osmehivali dok smo se mimoilazili u hodniku moje zgrade, pogledom me svlačili na ulici ili mi krišom dobacivali poglede u krcatom podzemnom vozu.

Ti isti muškarci mi prilaze dok se dodirujem u gluvo doba noći kad moje fantazije cvetaju, kad u najdubljem delu tela osećam da me vole, kad milujem grudi kao da to čini tuđa ruka. Ruke koje su sad na meni ruke su svih ljubavnika koje nikad nisam imala a uvek sam ih želela. Ruke muškarca koji živi preko puta mene, čiji dodir nisam nikad osetila.

Ono što ne znam, čak i dok mi se sve to dešava, jeste da je i on tu, sedi među svetinom u gledalištu, posmatra me. Doveo ga je prijatelj koji mu je, naslutivši njegovo nezadovoljstvo, ponudio večernju zabavu. Veoma posebnu zabavu u najekskluzivnijem klubu u koji mogu ući samo najimućniji gosti.

On nosi masku, kao i svi ostali, da bi sakrio svoj identitet. Prvobitni šok kad je ugledao predmet svoje želje na pozornici uskoro je smenilo uzbuđenje jer može da mi vidi telo izbliza i do najsitnijeg detalja kao i bujanje želje koja prolazi kroz publiku.

Želi da se umeša i da mi se pokaže, ali boji se onoga što bi moglo da se dogodi, plaši se da bi to moglo imati strahovite posledice za oboje, da bi mogli da nas napadnu i rastrgnu. Napokon, odbacuje takve zamisli, popušta svojim nagonima i pridružuje se požudi svetine.

Da sam samo znala da je tamo neko koga poznajem, da je on tamo, možda bi sve ispalo drugačije. Možda se ne bih potčinila svojoj sudbini.

Sklanjaju mi tkaninu s usta, popuštaju konopac koji mi drži ruke. Slobodna sam. Ali ne vrištim upomoć niti se borim da izađem. Sloboda za mene sad znači nešto drugo.

Gladna sam. Gladna kao oči na perju, kao ruke koje me hvataju i grebu. Nagonski posežem za nečim da zadovoljim potrebu, da ispunim usta i uposlim ruke. Telo mi je crveno i nadraženo od udaranja, štipanja i hvatanja. Iste je plamene crvene boje kao usplamtelo hrastovo drveće. I ne smeta mi jer se sad osećam usklađeno sa svojom prirodom, osećam da mi je telo stvoreno za ovo.

Prvi put uspevam da se podignem sa stolice i pogledam redove publike iza muškaraca koji se drpaju dok čekaju svoj red. Svuda vidim tela, red iza reda, poredana po dva i tri, spojena u kukovima i ustima. Prilike koje su isprepletene i koje se pomeraju. Kao slova u abecedi želje. Univerzalni jezik kome nije potrebno objašnjenje. Shvatam da se sve to dešava zbog mene i to me uzbuđuje više od svega. Moja želja me je dovela ovamo, moja želja je stvorila ovo i odjednom shvatam šta znači raspomamiti se od želje.

I tu se priča završava na poslednjoj stranici. Tu se moj san prekida iz noći u noć, iz godine u godinu. Bez obzira na to koliko mislila da ga mogu oblikovati i promeniti, nisam ga mogla okončati. Naprezala sam mozak ne bih li otkrila nešto što sam previdela ili zaboravila prvi put kad sam čula priču, nešto što sam propustila. Ali dolazila sam samo do toga.

Sedele smo na podu i pokušavale da zamislimo sve moguće završetke. Bajkovite završetke u kojima devojčin tajni obožavalac trči na pozornicu da je spase kao blistavi vitez, iznosi je kroz velika zelena vrata i unosi u njen stan, gde su srećno živeli do kraja života. Zato što, za decu, sve bajke imaju srećan kraj, a za nas je to bila bajka kao *Uspavana Lepotica* ili *Ivica i Marica*, nimalo mračnija, zlokobnija ili nestvarnija.

Više ne verujem u bajke. Opametila sam se.

Srećan kraj je sranje za lakoverne.

A san?

Sad želim u njemu. Znam to.

Kraj i dalje nije napisan.

Petnaesto poglavlje

Svako se našao u takvoj situaciji. Na žurki ste.

Samo stojite - ili sedite - gledate svoja posla, osmatrate okolinu. Ili možda blejite s drugaricom, pričate o glupostima koje su samo vama poznate ili značajne, smejete se forama koje samo vi znate. I, iz vedra neba, prilazi vam tip.

Ne znate ko je on, ne zna ni vaša drugarica. Ne sećate se jeste li ga ranije приметili. Ali moguće je da ste ga spazili kad ste došli pa zaboravili. Možda ste mu se čak osmehnuli. Bez ikakvog značaja. A on je to pogrešno protumačio kao signal, shvatio kao mig.

A sad je tu, stoji pred vama. Kaže „ćao” i predstavlja se jer smatra da bi ljudi trebalo da se upoznaju na žurkama. I odlučio je da se upozna s vama. Ali to ne znači i da vi želite da se upoznate s njim. U stvari, trideset sekundi u njegovom društvu više je nego dovoljno da zaključite kako ne želite. Tek ste jedno drugom rekli kako se zovete i već znate sve što biste ikad poželeli ili morali da znate o njemu. I već pokušavate da smislite kako da šmugnete.

Ovo je ta žurka.

Diki je taj tip.

Diki radi s betonom. Već pomešanim betonom. Ceo radni vek proveo je u građevini i spravljanju betona. On je predsednik i generalni direktor najveće svetske kompanije za opskrbljivanje građevinskim materijalima. Beton je njegov život i veoma je strastven kad je o tome reč. Pokušava da me ubedi kako su prvi zapisi o upotrebi cementa važni za svetsku istoriju koliko i pronalazak vatre. Da je njegov životni zanat značajan za kulturni razvoj čovečanstva koliko arheologija, medicina i filozofija zajedno.

Ali on nije Majka Tereza. Diki ima ispostave u svim ratnim zonama širom sveta. On pravi dovoljno betona da ponovo izgradi države brže nego što su uništene. „Rat je veliki posao”, objašnjava mi.

Ana priča s Dikijevim drugom Fredijem, upravnikom privatnog ortakluka koji ulaže u hartije od vrednosti. Sva je kikitava i izgleda

kao da uživa. Diki jeste nepristojno bogat, ali njegova veština komunikacije suva je kao i posao kojim se bavi. Toliko je dosadan da bih od muke pocepala gaće.

Kad bih imala gaćice na sebi. Da ih imam, Diki bi me naterao da ih pokidam od dosade. Ali nemam ih.

Evo šta imam na sebi: crnu cvetnu čipkastu traku koja mi pokriva oči, bele dokolenice, crvene cipele s visokim potpeticama i kaišićem oko pete i, obavijen oko mene poput ćebeta, ogrtač do poda - rubin-crveni kako bi se slagao s mojim omiljenim ružem za usne. Ovog puta ne nosim donji veš.

Ana nosi filigransku metalnu masku u obliku leptira i smaragdnozeleni ogrtač koji je prebacila preko oblina kao krzno. Zajedno, izgledamo kao dva svetla na semaforu.

Maske i ogrtači su kodeks oblačenja za ovaj mali prijem. Nema kože i teksasa. Maskirani i anonimni. Budući da je ovo tematska seks-žurka. Zabava *Širom zatvorenih očiju*.

Ovo je potpuna suprotnost od *Jebačke fabrike*. Ovo mesto je drugačije. Ekskluzivno je i elitno.

Pitam se šta li bi Kjubrik mislio o ovome. Stenli, ne Lari. On je napravio opsežnu priču o ukrštanju seksa, bogatstva, moći i povlastica, njegovo poslednje remek-delo, najduži pojedinačni snimak u istoriji filma, film nalik svim filmovima koje je napravio, gde svaki detalj, svaka nijansa u konstrukciji i inscenaciji ima određen razlog. Film u koji je uneo toliko strasti i rada da ga je ubio i nije doživeo da vidi kako je dočekan.

Što je verovatno i dobro. Zato što Stenli Kjubrik verovatno nije mogao predvideti da će upravo oni ljudi o kojima je napravio film doslovno shvatiti priču. Sumnjivo bogata nekolicina, koja zbog moći i povlastica ima slobodu da živi po sopstvenim društvenim, moralnim i seksualnim obrascima koji se prosto ne mogu primeniti na ostale; koji misle da je dekadencija nešto što se može kupiti zamahom kreditne kartice ili pokupiti u izložbenoj sali, pomislili bi da je taj film nešto malo više od složene reklame za bogat svingerski klub, nešto malo više od izgovora za ovakvo mesto.

Nalazimo se u dnevnoj sobi velike privatne kuće nameštene s ukusom, pune antikvitetnog nameštaja i reprodukcija umetničkih

slika. Negde je u unutrašnjosti. Ne znam tačno gde, kao ni Ana, zato što je Bandi udesio da automobil dođe po nas i zaspale smo na putu, uljuljkane zvukom motora, nizom treperavih farova pred nama i blagim kretanjem automobila dok je skretao vijugavim seoskim putevima kad smo izašli iz grada. Sledeće čega se sećam bilo je da mi Ana nežno drmusu rame i govori: „Ketrin... Ketrin... probudi se. Stigle smo.”

Pošto smo se našle unutra, shvatila sam da nemam predstavu gde smo i da ne mogu saznati jer je napolju mrak a saloni su navučeni na svim prozorima. Kao da smo na filmskom setu. Sva stvarnost je fokusirana i sadržana unutar kuće.

Veliki stolovi krcati su s toliko luksuznih jela da podsećaju na rimsku gozbu. Boce od litar i po šampanjca „vev klike” u posudama s ledom. Srebrni poslužavnici iz kojih se preliva kavijar beluga. Ogromni tanjiri morskih plodova - ostriga, školjki i kozica - postavljenih u ledu kao cvetne leje. Činije guščije paštete. A ovi ljudi su toliko blazirani zbog svog bogatstva da izgleda kao da niko ne jede. Batleri stoičkog izgleda u frakovima i crnim maskama preko očiju hodaju među gostima i služe šampanjac.

Kao da mi je neko otključao vrata koja su uvek bila zatvorena, vrata mesta za koje nisam znala da postoji i pozvao me da uđem s njim. A zašto ne bih bacila pogled, doživela to? Kakav je život u zabranjenoj zoni?

Trenutno ne liči na orgije. Sve je prilično uglađeno i učtivo. Kao buržoaski koktel. Upućujem Ani pogled kojim pitam: stvarno? Jesmo li zbog ovoga došle čak ovamo? Zar je to najbolje što Bandi može da ponudi? Istovremeno sam pomalo zadivljena jer ovi tipovi su iz sasvim druge lige. I potpuno iznad Bandijeve. Daleko iznad njegove.

Zato smo Ana i ja ovde, a Bandi s njegovim groznim bodi artom nije - zato što bi štrcao kao zlatan zub - ali obezbedio je devojke. A Ana se otmeno i lako kreće u svim tim svetovima. Njena seksualnost svuda služi kao propusnica, a ja sam njena „plus jedan”.

Rekla bih da Diki ima šezdeset godina, najmanje, možda je i stariji, ali u tim godinama brojevi prestaju da budu važni i još ih je teže pogoditi. Ima grivu sivobebe zalizane kose i telo nalik džaku krompira, nezgrapno, neravno i s težištem nadole. Nosi Zoroovu

masku i beli satenski ogrtač s crvenim obrubom, sličan onima koje sveštenici nose. Ako se izuzmu ogrtač i maska, Diki je, u nedostatku boljeg izraza, lišen sveštenečkih oznaka. Ne izgleda toliko kao pripadnik sveštenstva koliko kao penzionisani superheroj sklon nudizmu. Kapetan Beton.

Diki sedi dok priča sa mnom, prekrštenih nogu razglaba o mehanici cementa. Kita i jaja mlitavo mu vise nad butinom, izgledaju kao da im je dosadno koliko i meni.

Fredi je znatno mladi, dovoljno mlad da mu bude sin. On nosi nešto što liči na sveštenečku mantiju koja se slaže s Dikijevim ogrtačem; kao da su podelili iznajmljeni kostim i bacali novčić da odluče ko će šta da dobije.

Dok Diki priča, preplavljuje me neizreciva tuga, ali dajem sve od sebe da je sakrijem. Trudim se da izgledam zainteresovano i održavam razgovor. Ali nisam nikad nekoga oslovljavala s Diki pa neću ni sad. Umesto toga, zovem ga Ričard.

Kažem: „Ričarde...”

„Diki”, prekida ma treći-četvrti put, „zovi me Diki.” I po treći-četvrti put, pravim se da nisam čula.

„Dobro, Ričarde, objasni mi još jednom, u čemu je prednost korišćenja samougrađujućeg betona koji se manje skuplja.”

Pamtim tek toliko stručnih izraza da bih mogla da se foliram i tu i tamo kažem nešto kako bi ispalo da ga slušam.

„Pumpabilnost, lutka”, odgovara on. Pa ponavlja radi utiska. „Pum-pa-bilnost.” „A to što se manje skuplja?”

„Manje se deformiše”, objasni Diki. „Manje se savija i krivi. Želiš da bude tvrd i prav, ostaće tvrd i prav.” Izvodi karate udarac u vazduhu i grleno se smeje. „Mislím da sam shvatila.”

Pošto sam pokazala trunku zanimanja, a zvučalo je gotovo kao da sam znala o čemu pričam, Diki je to shvatio kao znak da se zaista posveti temi. Isključila sam se.

Na zidu iza njega nalazi se niz uramljenih reprodukcija primitivnih crteža, nalik skicama, muškaraca i žena kako se tucaju u raznim položajima. Odmah ih prepoznajem kao crteže iz knjige koju je Brižit Brado listala u Godarovom *Preziru*, knjige koju je vulgarni

američki producent dao njenom mužu scenaristi kako bi mu pomogao da seksualno začini scenario nemačkog režisera Frica Langa, koji je na umetnički način predstavljao grčku mitologiju, bez ikakvog izgleda da donese profit. On je Brižitinom mužu dao knjigu s drevnim rimskim pornografskim crtežima kako bi drkao, u nadi da će to uticati na njegovo pisanje i pružiti mu dovoljno uzbuđenja za uloženi trud kako bi dovukao dupeta na sedišta. A crteži, u toj knjizi i na ovim zidovima, stvoreni su s određenom namerom, kao seksualni priručnik s uputstvima i erotski nadražaj za goste javne kuće u Pompeji, gde su i pronađeni. Pretpostavljam da su ovde iz istog razloga.

Diki priča, a jedine reči koje razaznajem jesu „istovar“, „vibratori“ i „bojenje“. Ne znam priča li još uvek o betonu ili mi samo govori bezobrazluke, ali čini mi se da je on verovatno čovek koga je lako zadovoljiti ako se pali na gotovu mešavinu betona. Samo nisam prava osoba koja bi ga zadovoljila.

Bojenje, ponavljam.

„Da, lutko, bojenje. Od nečistoća. U vodi.“

Oh, odgovaram. Pa se ponovo isključujem. Gledam druge gole muškarce i žene, svih godišta, oblika i veličina, u sobi i pitam se u kojim industrijskim granama rade.

Plastika. Biotehnologija. Lako naoružanje. Nafta. Farmaceutska industrija. Logistika. Berzanski terminski poslovi.

Zato što sve bezimene birokrate bez lica što su na čelu korporacija za koje nikad niste čuli, ali čiji se uticaj i odluke nevidljivo protežu u svaku poru vašeg svakodnevnog života - od pilula koje popijete pre doručka preko benzina koji točite u kola i jastuka od memorijske pene na koji noću spuštate glavu - takođe imaju seksualni život. Moraju da se jebu. I nagađam da to čine ovde. Baš ovde. Na bogataškoj seks-žurki poput ove, osmišljenoj da sačuva njihovo dostojanstvo iako ne i čednost. Nose maske da bi sačuvali anonimnost u ličnom životu kao i u javnom.

Odjednom moram da piškim i shvatam da je to savršen izgovor da se otremem Dikija i Fredija.

„Izvinite nas, gospodo“, kažem. „Moramo u toalet.“

Otišle smo, najbrže što smo mogle na visokim potpeticama, u kupatilo na spratu.

Stojimo jedna pored druge ispred ogledala i popravljamo šminku. „Kakvo je ovo mesto?” pitam Anu.

„Zovu ga Klub Žilijet.”

„Šta je to, dođavola?”

„Ne znam mnogo više od toga”, odgovara ona. „Tako ga zovu. Recimo ovako, *Jebačka fabrika* je za običan svet. A ovi ljudi nisu običan svet.”

To vidim. „Kako li je, zaboga, Bandi dobio pristup ovome?”

„Ma znaš”, zakikota se. „Bandi je pun iznenađenja. Čudni su njegovi putevi.”

„Kako to misliš?”, zanima me.

„Jeste da izgleda kao golja, ali odrastao je u bogatstvu. Loži se na bogate cure koje su mu slične i koje će učiniti bilo šta za njega. Devojke koje imaju šestocifrene starateljske fondove, ali rade kao striptizete. Čak ima i sajt za njih.”

„Pretpostavljam da se zove *Pokvarene bogate kucke* V „Otkud znaš?” Ana izgleda iskreno iznenađeno. „Samo nagađam.”

Nanosim svež sloj ruža na usne, a Ana popravlja rumenilo. Gleda se u ogledalu da proveriti je li ga ravnomerno nanela i pritom kaže: „Znaš, stariji muškarci zaista umeju da zadovolje ženu.”

Taman kad pomislim da sam čula sve od nje, ona izbacila još jednu trunku mudrosti, još jedan biser koji me općini. Ne prestaje da me zapanjuje. A to izgovara kao najnehajnijiu stvar na svetu.

„Kako to?”

„Zato što su napaljeni kao osamnaestogodišnjaci, ali tela prosto ne mogu da im izdrže toliko.” Prasnula sam u smeh.

„Ozbiljna sam. Navale kao manijaci sve dok ne ostanu bez daha pa moraju da stanu kako bi došli k sebi i povratili snagu. A onda sve počinje iznova. Mogu tako cele noći.”

„Ali nisu li i mladi tipovi takvi - u čemu je razlika?”

Čim sam to izgovorila, osetila sam se kao da sam ponovo u onoj sobi s Dikijem.

„Mlađi tipovi uvek moraju nešto da dokazuju”, odgovara i otvara ruž za usne. „A opšte je pravilo da su oni koji zaista dobro izgledaju toliko umišljeni da nemaju nimalo mašte u krevetu.”

„Da, znam na šta misliš”, kažem setivši se svog bivšeg fudbalera.

„Uglavnom žele da se tucaju pred ogledalom kako bi se videli iz svih uglova”, nastavlja Ana, „kao da režiraju sopstveni pornić. Oni jebu sebe same, a ti si samo deo postavke. Ali starijim tipovima je stalo da tebi bude lepo.

I uvek žele da probaju nešto novo zato što su sve radili i znaju sve moguće cake.

Još nešto”, dodaje dok namešta masku. „Tvrda kita ne pokazuje godine. Zaista nije važno koliko ima godina sve dok je potpuno funkcionalna. A te tipove gotovo da ne moraš ni da pipneš. Progutaju vijagru i začas im se ukruti.”

Ana pucnu prstima.

Ne znam koliko smo se zadržale u kupatilu, ali nismo se vratile na istu zabavu. Nije bila ni slična. Energija se promenila. Kao da je u našem odsustvu neko pritisnuo zvono poput onog koje označava otvaranje berze i delić sekunde kasnije salu za trgovanje obuzela je mahnita aktivnost, orgija dodira po tastaturi.

Sad niko ne priča. Svi se tucaju. Podeljeni su u parove, trojke i četvorke, a neki su sami i svršavaju dok gledaju.

Stojimo na vrhu stepenica. Upijam sve pred sobom i moram reći da je prilično neodoljivo. Shvatam da ovog puta nemam gde da se sakrijem, kuda da pobegnem. Vreme je da delam ili da umuknem. Potreban mi je minut da se priberem, udahnem i zaronim.

„Idi ti”, kažem Ani. „Pridružiću ti se za minut. Samo hoću malo da gledam odavde.”

„Važi.” Potrča stepenicama kao jagnje koje trčkara na livadi, nestrpljiva da se pridruži gunguli.

Naslonjena sam na ogradu i gledam ljude koji se jebu u dnevnoj sobi. Utom vidim kako jedan muškarac preko puta zuri u mene. Zaista ne znam šta je to trenutno sa mnom i nepoznatim muškarcima. Mora da ispuštam neki miris.

Nešto me privlači njegovoj maski, mnogo složenijoj od ostalih koje sam ovde videla. A onda shvatam. On je muškarac iz mog sna, renesansni čovek u arlekinskoj maski koji me oslobađa.

Sve mi to prolazi kroz glavu u deliću sekunde jer on već ide prema meni. Srce mi brže kuca. Ukočena sam od iščekivanja, a on napreduje prema meni kao trut grabljivac. Vreme sporije teče. Čini mi se da ga gledam kako mi se približava kao na usporenom snimku. Upijam ga celog, izgubljena u pojedinostima.

Držanje mu je razmetljivo, mnogo je nadmen i siguran u svoju privlačnost. Koža mu je preplanula i žilava, ali telo mu je čvrsto, mišićavo i definisano. Izgleda kao da vodi računa o sebi, kao da vežba. Njegova građa mi otkriva da je taj čovek svestan svoje moći i ume da je koristi. Izgleda dobro za svoje godine, koliko god da ima, ali nagađam da je u najmanju ruku četrdesetogodišnjak.

Sad je toliko blizu da osećam njegov miris. Miriše bogato. Upecana sam i pre nego što staje ispred mene. Ima nečeg u vezi s njim, ali prosto ne mogu da dokučim šta. A onda shvatam. Nešto u vezi s njim podseća me na Džeka.

Ne na Džeka kakav je sad. Na Džeka kakav će postati. Na Džeka u nekom trenutku u budućnosti.

Uvek sam govorila sebi da želim da ostarim pored Džeka. Ponekad sam zadovoljno zamišljala kako ćemo izgledati s pedeset-šezdeset godina pošto smo pola života proveli jedno pored drugog. Pitala sam se kako ćemo izgledati kad pregrmimo toliko toga, kakav će nam odnos biti, kako ćemo se jebati.

A ovaj tip, odmah mi je jasno, oličava moje fantazije o tome kako će Džek ispasti kad budemo stariji, kako će izgledati, kakvo će mu držanje biti.

Znam kako to zvuči. Zvuči kao opravdanje, što u neku ruku i jeste. To je izgovor do koga je moj mozak došao kako bi objasnio šta moje telo oseća. Zato što osećam neizmernu privlačnost prema tom čoveku, čiji identitet ne znam niti ću ikad saznati. Čoveku koji je za mene prazno platno na koje mogu projektovati fantaziju koju želim. I koju mogu ostvariti i doživeti. U stvarnosti.

Pružajući mi ruku. Prihvatam je bez oklevanja ili uzdržavanja. Dok me vodi stepenicama prema glavnoj sobi, čini mi se da smo dvoje

omamljenih mladih ljubavnika koji nedeljom po podne šetaju korzom.

Odmah vidim Dikija i Fredija, koji su se već bacili na Anu. Ne mogu reći da sam iznenađena. Ona kleči na iskrzanom antikvitetnom kožnom kauču. Fredi je nateže zguza. A Diki joj gura alatku u usta, podigavši jednu nogu na kauč. Ruke su mu na krstima, odmah iznad kukova, kao što se tipovi u pornićima nekad nameštaju kad im neko puši. Kao da ima lumbago.

Tipovi koji tako stoje, koji tako tucaju, u pornićima gotovo uvek imaju čarape.

I, velikog li iznenađenja, Diki nije izuo čarape. Ali reč je o čarapama koje izgledaju skupo. Čarape s romboidima. *Ralf Loren*.

Fredi očigledno nije tako poseban. On je sasvim nag. Moram Ani priznati da se stvarno dobro snalazi. Zaista dobro zabavlja tu dvojicu. Diki ima kilometarski kez, kao što bi i trebalo ako se slatka mlada cica, bezobrazna i spremna kao Ana, šamara njegovim penisom i istovremeno priča bezobrazluke.

„Ti si matori perverznojak”, govori mu. „Nastrani, nastrani, nastrani matorac. Diki, Diki, Diki. I njegov nestašni matori dikan.”

Nisam sigurna govori li Dikiju ili njegovom penisu, ali rekla bih da obojica jednako uživaju.

A onda se okreće prema Frediju i kaže: „O da, tatice, izudaraj me svojom batinom. Uradi to, tatice Fredi, onako kako volim. O jebote, da.”

Moj maskirani muškarac vodi me u drugi kraj sobe, kao da me pokazuje svima, razmeće se mnome. Daje mi znak da sednem na ogromnu antikvitetnu naslonjaču tapaciranu crvenom antilopskom presvlakom. Sedam, skupljenih nogu, s rukama u krilu, čestita i smerna kao katolička školarka. On me gleda, osmehuje se pa tapše rukonaslon. Ne mora da kaže ništa, već znam šta želi, šta očekuje.

Prebacujem noge preko rukonaslona i spuštam guzu do ivice sedišta. On kleči ispred mene, uzima mi levo stopalo i palčevima mi mesi taban, povlači palčeve gore-dole kao što mačka ispituje je li stolica udobna pre nego što se smesti. Zatim mi palcem prelazi po jagodicama nožnih prstiju, miluje svaki prst a onda ih širi i ispituje prostor između njih.

Zatvaram oči kako bih se odvojila od sveta i usredsredila na milovanje, na svaki pokret. Pre nego što shvatam šta se dešava, on mi ljubi taban, sisa svaki prst, kruži jezikom naokolo. Božanstveno.

Osećam kako mi prelazi prstima po unutrašnjoj strani butine, obigrava oko međunožja i dodiruje mi picu, razdvaja usmine palcem i kažiprstom. Pičkica mi je već vlažna i lepljiva. Osećam kako je lapće dugačkim, ujednačenim, upornim potezima jezika, kao što mačka čisti krzno. Maskom mi snažno pritiska kliču i nosom ga povlači napred-nazad dok me obrađuje usnama, liže, palaca i sisa. Osećam kako me bocka jezikom oko rupice. Gura ga unutra i toliko je dobro da ječim i isturam kukove kako bih se nasadila na njegov jezik. Ali on se povlači, zadirkujući me.

Spušta mi ruke na noge, steže ih jednu uz drugu i podiže ih tako da su mi stopala iznad glave, a pica je isturena, mokra, debeljuškasta i potpuno izložena. Obavijam ruke oko nogu da ih držim u mestu. On me jednom rukom uhvati za butinu, a drugom me brzo i lako udari po pici. Tiho ciknuh, ne znam da li zbog samog udarca ili zvuka udarca, ali to ga podstiče da me ponovo pljesne. Osećam kako mi klića pulsira kad povuče ruku.

A onda su mu usne ponovo na meni, ovog puta čvrsto obavijene oko klitorisa. Osećam kako ga uvlači u usta, snažno sisa pa jezikom palaca po glavi, prevlači ga preko poklopca, duva na njega, ponovo sisa, liže. A kad god završi krug sisanja, duvanja, grickanja i lizanja, promeni redosled pa ne znam šta će uslediti. Toliko je dobro da ispuštam čitav niz isprekidanih uzdaha i jecaja.

Dok to radi, prstima mi pronalazi otvor, toliko mokar da već osećam kako mi sokovi natapaju čmar. Ne gubi vreme, odmah gura prste unutra, istražuje meki mesnati brežuljak iza klitorisa. Sisa mi kliču, uvlači prste u picu pa ih izvlači. Osećam da sam blizu orgazma, ne mogu da ga zaustavim ni da hoću. Osećam kako mi nervni završeci bruje i šalju strujne talase po telu. Struje mnome. Propinjem se uz njegova usta i osećam njegove zube, jezik, usne kako mi se pritiskaju uz klicu.

A onda osećam kako mi u dupe gura palac lepljiv od pljuvačke, misleći da sam toliko rastrojena da neću primetiti. To me vraća na zemlju uz tresak. Gledam ga u oči i odlučno kažem: „Ne.” Da mu

vidim lice, verovatno bih videla razočaranje, ali on popušta i zaista me nije briga ako misli da sam puritanka. Nije o tome reč. Nisam analna devica. Samo želim da zadržim nešto za sebe.

Želim da zadržim nešto za Džeka. A ovo nije *Jebačka fabrika*. Ovo nije gungula gde se svaki muškarac i svaka žena snalaze kako znaju i umeju. Ovde držim konce u rukama, osećam se sigurno i ići ću onoliko daleko koliko ja želim.

Menjamo mesta. On sedi, a ja sam podignuta na rukonaslone, čučim i polako se spuštam na njegov probojac. Pičkica mi je toliko vlažna da odmah klizi unutra, sve do balčaka. Sad je red na mene da mu mamim uzdahe. Podižem se s njega. Gust, kremkast, beli picin sok klizi mu niz kurac i nakuplja se u stidnim dlakama. Plijujem u šaku i počinjem da mu pumpam motku, pokrivajući je pljuvačkom i sokom. Nastavljam da pumpam sve dok ne čujem tiho, postojano jecanje koje poručuje da radim pravu stvar.

Ponovo se polako nasađujem na kurac, naginjem se napred da spustim šake na njegove ruke. Dupe mi je blago nakrivljeno pod uglom, povlači mu kitu nagore. Naizmenično polako kružim kukovima i povlačim se napred-nazad. Ponovo čujem ono tiho sablasno jecanje. Klizim napred-nazad na njegovom kurcu. Šakama mi obujmljuje grudi, palcem i kažiprstom mi hvata bradavice i čvrsto ih drži.

Pošto sam raspojasana, vlažna i voljna, on ima još jedan trik u rukavu: želi da me deli s drugima. Ne znam kako oni to znaju, je 1' im dao neki znak, tek odjednom sam svesna toga da smo okruženi. I ne bojim se.

Zid muškog mesa odvaja me od ostatka sobe i osećam se kao da sam začaurena. Sigurna.

Kad se neki odvoje, drugi odmah zauzimaju njihovo mesto. Želim to. Što više - to bolje.

Gubim računicu koliko mi maskiranih lica i anonimnih kurčeva prilazi, pognutih glava dok stoje preda mnom, moleći za pažnju. Grabim sve što mogu. Pošto ih probam, shvatam da sam još gladna. Što više dobijam, to sam gladnija. Neće prestati dok to ne poželim. A ne želim da prestane.

Seks prosto postaje sve bolji i bolji, i bolji. Orgazmi su sve silovitiji. Taman kad pomislim da sam dostigla vrhunac, preplavi me drugi koje me vine još dalje i ne želim da prestane jer je zadovoljstvo neizmerno.

Čini mi se da mi je telo nabijeno električitetom. Ne samo svaki put kad svršim. Svaki put kad me neko dodirne. Kao da me neko pogađa električnim pištoljem, iznova i iznova. Doživljam zadovoljstvo toliko jako da liči na bol. Dopamin mi preplavljuje mozak, adrenalin mi struji telom i gubim pojam o vremenu.

Čini mi se da se jebem dvadeset četiri sata bez prestanka. A mislim da bih mogla još dvadeset četiri kad bih htela. Telo bi teralo dalje sve dok mi je mozak stimulisan. Evo u čemu je caka: um se nikad zaista ne umori od fizičkih aktivnosti, samo mu nešto skrene pažnju ili mu postane dosadno. Tad se javlja zamor. Ali ko zna koliko biste mogli da terate ako vam je um usredsređen.

Idem dalje nego što sam mislila da mogu. Kad bih mogla da se vidim, u toj sobi, okruženu svim tim muškarcima, ne znam da li bih se prepoznala. Verovatno bih prepoznala Anu.

Po povratku kući, celo telo mi je osetljivo, svi mišići me bole kao da sam planinarila i morala da koristim svaki deo tela da bih stigla do vrha. Osećam se osveženo, ali iscrpljeno i samo želim da se potopim u vruću kupku.

Gledam se u ogledalu u kupatilu dok se kada puni. Drago mi je što Džek nije tu, što ne može da vidi kako mi je telo crveno od udaranja, grebanja i štipanja. A istovremeno sam i dalje veoma uzbuđena i jebeno jebežljiva. Da je Džek tu, očas posla bih strpala njegovu bananu u usta. Zaskočila bih ga i naterala ga da me još više kazni kurcem.

Palim svecu s mirisom jasmína, stavljám nekoliko manjih sveća oko kade, sipám nekoliko kapi lavandinog ulja i spuštám se u vodu, centimetar po centimetar, sve dok nisám potopljená i osećám kako toplota počinje da mi opušta mišiće, para ulazi kroz pore lica i tela i sve počinje da izlazi kroz znoj.

Odavno nisám tako lepo spavála. Kao beba. Po buđenju, telo mi je još bolno, ali um je bistar i usredsređen. Spremam se da odem u nabavku i ostavljam poruku Džeku jer se danas vraća, a želim da

sve bude savršeno u nadi da će ponovo razmisliti i da ćemo smisliti kako da izgladimo odnos. U poruci pišem da ga volim. I stvarno to mislim. Volim ga više nego ikad ranije. Želim ga više nego ikad ranije.

Pred vratima otvaram tašnu da proverim jesu li mi ključevi u njoj. Umesto njih, zatičem smotuljak novčanica. Novčanica od sto dolara. I ne mogu, ni da mi život od toga zavisi, dokučiti kako i kad su se tu stvorile. Uzimam ih i samo blenem u njih. Preneraženo. Ukočena sam usled saznanja, kao da me je neko oborio na dupe a ja tek dolazim sebi i trudim se da shvatim šta se desilo.

Trebalo je da slušam Anu. „Bandi je pun iznenađenja”, rekla je, a mislila sam da je to samo jedna od onih gluposti koje govori. Sad shvatam. Pretvorio me je upravo u ono što nisam želela da postanem. Uvučena sam u Bandijevu nastranu obrnutu fantaziju o Pigmalionu, gde je svaka žena savršenstvo koje čeka da bude pretvoreno u kurvu. Bandi me je ponovo stvorio kao Severinu. *Lepoticu dana*. Specijalitet dana. Jednu od Bandijevih kučki.

Osećam se prljavo i iskorišćeno. Stomak mi je prazan i osećam kako se mučnina nakuplja u meni. Toliko mi je muka da mi se povraća. Mučnina ustupa mesto ljutnji. A sve što čujem je glas u glavi koji besni: Kako si mogla da ispadneš tako glupa?

Vičem na sebe zato što me je Bandi iskoristio, a ja nisam videla šta mi se sprema. Govorila sam sebi da vladam situacijom, da sam previše pametna za tako nešto.

Šesnaesto poglavlje

Pitam se:

Je li to iskustvo bilo vredno toga? I koliko je koštalo? I to nije isto. Jedno ima veze s vrednošću, drugo sa žrtvom.

Toliko smo navikli da plaćamo cenu - za nedeljnu kupovinu, zdravlje, greške, nestašluke i druge zločine, uvrede i prekršaje - da nikad ne pitamo koliko to košta ili ko utvrđuje tu cenu i zbog čega. Izgleda da smo, kao civilizacija, opsednuti onim što je izgubljeno - bez obzira na to je li reč o nevinosti, privatnosti, povlasticama, bezbednosti ili poštovanju - a retko onim što je stečeno.

Niko, baš niko, ne može reći koliko moje iskustvo vredi. Niko osim mene. To je nešto što samo ja znam, razumem i osećam. To je nešto što samo ja mogu izvagati, izmeriti i kvantifikovati. Nešto što mogu odlučiti da podelim s drugima ili da zadržim za sebe. To je moj izbor, samo moj. Imam slobodu odlučivanja. Moram potvrditi svoju odgovornost.

Nemojmo ublažavati reči. Govorimo o seksu. O tucanju. Svi se tucaju. Javno ili privatno. Manje ili više. Normalno ili nastrano. Udvoje ili u parovima i grupama. Sa suprotnim polom ili sa svojim. U praksi je uglavnom u igri nekoliko navedenih mogućnosti, ako ne i sve zajedno. Naša seksualnost je složena bar koliko i naša ličnost; možda i više zato što uključuje naša tela a ne samo um.

Ne govorimo o nauci, već o biću. I zato ne verujem mnogo zaključcima ljudi kao što su doktor Kinsi ili doktor Frojd, pogotovo kad je o ženama reč. Kako možete kvantifikovati ili kategorizovati želju? Kako možete proceniti šta je dobro ili loše za ljude, za pojedince, na osnovu toga šta oni osećaju? Na osnovu toga kako se jebu?

Svi smo čudaci. Krišom. Pod kožom. U krevetu. Iza zatvorenih vrata. Kad niko ne gleda. Ali kad neko gleda, ili kad neko zna, onda moramo platiti cenu. Cena koju nam prikače, kao na funtu mesa. A tu cenu mogu nazivati svakakvim imenima iako je zapravo reč samo o jednom.

O sramoti.

Dakle, razmislite o onoj devojci iz četvrte godine srednje škole koju su obeležili kao fufu ili kurvu samo zato što je slobodna u vezi sa svojim sklonostima i svojim telom. Polovina njenih drugarica iz razreda već nosi zavetni prsten kao zaštitu koja će sputati njihove želje - kao da to ikad deluje - i zbog toga misle da su bolje od nje. Da je ona manje vredna, slabija, prostija. Zato što je već zaključila da voli seks. A naročito voli da sisa kite. Ispod tribina. Između biologije i hemije. Ne samo s kvoterbekom već i sa štreberom i profesorom istorije. Ponekad s jednim pa odmah i s drugim, ponekad sa svima istovremeno. Je li vam ikad palo na pamet šta ona ima od toga? Koliko ona misli da to vredi?

Ta devojka nije poput mene. Ona je sličnija Ani.

Zato odbijam da osuđujem Anu zbog onoga što radi.

Ana može biti sve svakom muškarcu. Ona može da se kreće između svih tih svetova. Ljubavnica, porno-zvezda, grupi devojka, kol-gerla. Ona ne misli o tome kao o opisu posla, već kao o raznim vrstama želje. Ne oseća se zloupotrebjeno pa joj nije važno šta ljudi misle. A pošto uživa u tome, ne smeta joj da prihvati novac. Za nju je to poštena razmena.

Bez obzira na to, ponekad mi se čini da živi na ivici. Kao da je seks postao potreba; a potreba je tu da popuni prazninu, prazninu koja se nikad ne može ispuniti. Ona je pametna cura te će napokon shvatiti da gleda pravo u ponor. To je budućnost koju joj predviđam. I to me plaši. Ali neću je osuđivati zbog toga. Niti ću pokušati da je spasem. Zato što je sve to za nju, u ovom trenutku, vredno toga. Ona govori sebi da je ispunjena. Na kraju krajeva, možda joj je to dovoljno dobro, a ko sam ja da tvrdim suprotno?

A ja?

To je pitanje. Šta je sa mnom?

Šta ja dobijam od svega toga? Šta je cena koju ću morati da platim?

I kako sam mogla da znam? Pre nego što se desilo, ne posle; jer seks nije raf u supermarketu gde možete pregledati sve različite ponude i znati cenu pre nego što izaberete.

Dakle, pretpostavimo da sam bila potpuno svesna svega što sam radila i zbog čega sam to radila. Daleko je zanimljivije tako, zar ne? Zato što nema izgovora. Nemate koga da krivite.

Ne govorim samo o stvarima koje sam radila, već i o onima o kojima sam maštala i sanjala. O mestima na koja me je podsvest vodila. Zato što u suštini sve odatle dolazi. I sve će isplivati na kraju. To sebi govorim. Sve će isplivati na kraju.

Ne znam koga zavaravam, sebe ili Džeka. Instinkt mi govori da on već zna, da već sumnja da se nešto u meni promenilo. Nije samo teško čuvati tajnu od osobe koja vas voli, osobe koja vas najbolje poznaje - nemoguće je. Ali nekad je ono što je zaslepljujuće očigledno, o ljudima oko nas, o voljenima, o nama, upravo ono što odlučujemo da ignorišemo.

Instinkt je najmoćniji čulni organ koji imamo. Ne čulo vida, mirisa, dodira, ukusa ili sluha - instinkt. Njega čini sve navedeno zajedno i više od toga. Kad bismo naučili da mu verujemo, nijedan put kojim bismo se odvažili da pođemo ne bi bio pogrešan, nijedan naš postupak ne bi mogao da nam se obije o glavu, nijedna veza da se raspadne.

Znala sam da je Džek pravi muškarac za mene čim sam se smuvala s njim. Ne samo trenutno već zauvek. Sećam se kako nisam mogla dočekati da ispričam starijoj sestri za tog frajera koga sam upoznala i da joj zadihano i zbrzano poverim da je neverovatan. Mislila sam da će se radovati zbog mene. Samo se narugala.

Rekla je da sam premlada, da se zavaram, da Džek zvuči previše savršeno i da ću uskoro otkriti da je drkadžija kao i svi ostali. Ali nisam se obazirala na nju jer sam verovala svom instinktu i znala sam.

Kako sam sazrevala, gledala sam kako su moje drugarice menjale momke, jednog za drugim, i uvek nalazile razloge da ih šutnu, da se osećaju nezadovoljno, frustrirano ili iskorišćeno. Gledala sam ih i znala da ne želim da budem takva. Sve one su trenutno same, a čini mi se da će takve i ostati zato što stalno jure Onog Pravog. Imaju neku predstavu o tome ko je on, kako izgleda, šta radi i kako se ponaša. I to su fantazije, prave fantazije. Ista gomila sranja koja se ženama potura od... oduvek.

Princ iz bajke. Savršen muškarac. Lutak Ken. Savršen primerak. Neženja. Savršen muž. Zato što takvi tipovi, tipovi koji neverovatno dobro izgledaju, šarmantni, oni koji vas obore s nogu, oni koji izgledaju predobro da bi bili stvarni, pa, najčešće jesu predobri da bi bili stvarni. Postoji još jedna reč za šarmera, tačniji opis.

Sociopata.

Neverovatno je koliko žena pada na takve tipove, padaju na iste smicalice, svaki put iznova, a onda proklinju dan kad su ih upoznale.

Igra ljubavi je jedna od najstarijih prevara koja postoji. A zapravo je samo:

Šibicarenje.

Gledajte kako se kutije šibica pomeraju naokolo, naokolo pa pogodite ispod koje je savršen muškarac. Igrajte tu igru i izgubićete. Uvek. To je unapred utvrđen zaključak.

Niko ne želi da veruje da je prevaren, pogotovo u ljubavi. Zato što jebeno boli. Verovatno više i od čega na svetu. Pogađa vas pravo u utrobu. Pripadne vam muka. Osećate se kao budala. Prava-pravcata budala. Zato je u takvim prilikama najbolje učiniti sledeće: Pretvarati se da ste ga prozreli.

Pretvarati se da ste sve vreme znali.

Pretvarati se da se to nije ni desilo.

Početi iznova.

I reći sebi: Nikad više. Nikad više neću pasti na istu foru. Ali pašćete.

Pašćete zato što ne znate šta hoćete u životu i, sve dok ne otkrijete, predodređene ste da padate na isti obrazac iznova i iznova, predodređene da ponavljate svoje neuspehe. Zato što jurite nedostižne fantazije. Savršenog muškarca. Savršenog muža. Savršenog ljubavnika.

A život nije takav.

Zaista nije.

Ljudi nisu takvi.

To se ne odnosi samo na žene. I tipovi postaju plen sopstvenih samoobmana. Bar oni osetljivi. Oni koji su dovoljno napredovali da

žene vide kao nešto više od zgodnih posuda za njihovu spermu. Ponekad su previše napredovali. Previše razmišljaju. Stavljaju žene na pijedestal, toliko idealizuju svoju savršenu partnerku da nijedna ne može ispuniti njihova očekivanja. Bar znam da ja ne mogu. I to mi izgleda kao recept za čitav život razočaranja, čitav život propalih veza. Traženja Onog Pravog ili One Prave i stalnog završavanja s nekim pogrešnim. Potpuno pogrešnim.

Takva je igra ljubavi. Igra s kutijom šibica i kuglicom u kojoj svi gube.

Reći ćete: to je cinizam.

Ja odgovaram: to je stvarnost.

Ne kažem da ne verujem u ljubav jer verujem. I ako me dovoljno pritisnu, verovatno ću priznati da je to jedino u šta verujem. Ne u Boga, ne u novac, ne u ljude. Samo u ljubav. I ne predlažem da bilo ko spusti svoja merila ili da se zadovolji drugim mestom. Daleko od toga.

Reći ću vam još nešto. Moj odnos sa Džekom nije takav. Ne zasniva se na onome što nismo, već na onome što jesmo. A mi smo nesavršeni, kao ljudska bića, kao ljubavnici, kao partneri. I volim te nesavršenosti, slavim nedostatke, obožavam mane. Zadovoljna sam sobom takvom kakva jesam, sa svim manama. Zadovoljna sam Džekom takvim kakav jeste. Govorim u svoje ime, ne u njegovo.

Džek je jedna od onih osetljivih duša koje previše razmišljanja i nekad očajavam misleći da nikad neću moći da ispunim njegove nade i snove o sebi. I radim stvari koje su zaista glupe i samouništavajuće, kao da želim da on nađe razlog da me omrzne.

Radim stvari kao one sinoć. I mogu se pretvarati koliko god hoću da je reč o nečemu drugom. Da je to čak, na neki način, ispravno jer sam bila iskrena prema sebi, prema svojim fantazijama. Ali jedna činjenica ostaje: prevarila sam dečka. Čoveka koga volim, za koga želim da se udam i provedem život s njim. Nisam ga prevarila glavom. Prevarila sam ga telom. I osećaj je bio sjajan.

Ali, jebiga, jednom se živi. Mogu se izboriti s posledicama svojih postupaka. Ublažiću štetu. Ali jedno ne nameravam da izgubim.

Džeka.

Sedamnaesto poglavlje

Džek je kod kuće i učiniću sve kako bi me ponovo prihvatio, kako bi se osećao željeno i voljeno, kako bi shvatio da smo stvoreni jedno za drugo.

Spremam mu večeru. Dok jedemo, na licu mu tražim znake da se led istopio, zato što je razgovor usiljen i neprijatan. A onda shvatam da je sama činjenica da je on tu, da jede nešto što sam spremila, dobar znak.

I dalje tapkamo jedno oko drugog posle razdvojenosti. Nedelju dana čini se kao mesec. Ali mnogo sam srećna što je tu.

Posle večere, Džek uključuje televizor, taman na vreme da vidi kraj izbornog spota Boba Devila. Sedi na kauču kao da gleda poslednjih trideset sekundi fudbalske utakmice čiji je rezultat nemoguće predvideti; nagnut je napred, laktova naslonjenih na koleno. Ruku sklopljenih ispod međunožja. Celo telo mu je napeto i spremno za akciju. Ja sedim nogu sklupčanih ispod sebe kao mačka i ruke ispružene preko naslona kauča, tačno tamo gde bi Džekovo telo bilo da se zavalio.

To je trenutno najveća bliskost među nama. A sve bih učinila da nije tako. Ne znam znači li to da smo ponovo zajedno ili ne. Džek šalje mešovite poruke i veoma me zbunjuje.

Gledamo snimak iz neke fabrike. Bob napregnuto sluša mladog čoveka u radničkom kombinezonu i lica šibanog vremenskim prilikama koji izgleda mnogo starije nego što zaista jeste. Izgleda kao da bi mogao Bobu da bude otac, a verovatno je dovoljno mlad da mu bude sin.

Bob izgleda ozbiljno i mudro klima glavom. A za slučaj da ne shvatamo poruku, tu je naracija. On govori: „Ljudi traže promene. Traže nekoga ko će slušati, zaista slušati, njihove brige, probleme i strahove. Nekoga ko će slušati, odgovarati i reagovati.”

Govori kao da recituje Hamletov poslednji monolog ili čita *Mobija Dika*. Zvuči epski, opojno i zaista želite da mu verujete zato što zvuči tako prokleta uverljivo.

Njegove kratke izjave otkrivaju poruku toliko blagu da nije uvredljiva; toliko poznatu da je umirujuća; nešto što zaista dopire do ljudi, prodire do srži njihovog bića, da izgleda kao da odražava njihove vrednosti; iako zapravo ne govori baš ništa - sve to istovremeno.

Kratke izjave su lepe i krasne, ali to su samo reči na papiru koje zvuče veoma neiskreno ako nema nekoga ko će ih izgovoriti. A Bobu je to urođeno.

On je rođen da bude političar, kao što verujemo da su neki ljudi rođeni da budu slikari, pisci ili sportisti. Što je zapravo zabluda, jer ljudi koji su kreativni ili se ističu na nekom polju, čak i ako su rođeni s klicom genija, nalaze se tamo gde su zato što su godinama brusili svoj talenat, potpuno se usredsredili na njega i učinili ga suštinom svog bića.

Nije potreban nikakav naročit talenat da bi neko bio političar, samo posebna psihopatologija. Tako da je potpuno ispravno reći da je neko rođen za političara. Oni pripadaju posebnoj vrsti ljudi koji napreduju korišćenjem svojih neobičnih osobina, svoje prepredenosti i lukavstva umesto određenog skupa veština. Koji su uvideli kako prečicom da dospeju do istog cilja do koga drugi stižu isključivo marljivim radom i disciplinom. Oni igraju igru i pobeđuju uprkos slabim izgledima.

Ne želim da omalovažavam Boba, jer je veoma dobar u onome što radi. Jedan je od najboljih i shvatam zašto mu se Džek toliko divi.

Bob istovremeno uspeva da izgleda gradski uglađeno i ruralno - bez otuđivanja jednih od drugih. On priča istovremeno iz glave i iz srca. Čini mi se da bi uspeo da proda zubnu pastu bezubima, cipele i rukavice onima kojima su amputirani stopala i šake kao i životno osiguranje zatvorenicima koji čekaju smrtnu kaznu. Toliko je dobar.

I izgleda u skladu s tim. Bob ima ono što zovem „političarskom frizurom”. Tako savršeno ošišanu, vlažnu i sjajnu kosu da izgleda kao da je napravljena kalupom za žele-bombone. Ponekad neka dlaka može da spadne s mesta, ali frizura mu nikad ne gubi oblik. Samo zadrhti.

Kamera ga zumira i čini mi se da vidim svaku poru Bobovog glatkog, preplanulog, sveže obrijanog lica. Pomalo podseća na

Kerija Granta, a čini mi se da svi političari sebe doživljavaju po njegovom modelu - ljubazan, pametan, seksi i ranjiv. Od onih s kojima bi muškarci voleli da budu, ili da se druže s njima, a žene bi samo da se tucaju s njima.

Bob izvodi *coup de grace*, završni udarac koji će ubediti glasače da je on čovek koji će se boriti za njih ako to bude potrebno, čovek koga žele da pošalju u Vašington da ih zastupa. On govori o tome šta će učiniti za svoju državu ako ga izaberu. „Želim da građani ove države vide pravog Roberta Devila.”

Uzdržavam se da se ne nasmejem naglas jer ga niko nikad ne zove Robert. Svi ga zovu Bob. Kao da ima dve ličnosti: jednu za javnost, a drugu za sve ostale.

Bob nestaje s ekrana i pojavljuje se slogan GLASAJTE ZA ROBERTA DEVILA, a narator objavljuje da je politički marketing finansirao neki nezavisni politički komitet.

Njegovo lice smenjuje lice Forestera Saksa, Džekovog omiljenog voditelja.

Zaista ne znam šta Džek vidi na njemu, pošto meni izgleda kao nadmeni seronja. Ali Džek nikad ne propušta njegovu emisiju ako je kod kuće.

Forester Saks je kao Bob Devil bez imalo intelekta ili šarma. Ime mu zvuči kao naziv korporacije. A tako i izgleda. I govori.

A sve ono što sam rekla o psihopatologiji političara? To dvostruko više važi za voditelje. Oni bi želeli da budu političari, ali im taština ne dozvoljava da se nadmeću s bilo kim drugim osim s voditeljima; za veću minutažu, bolji položaj, bolju gledanost - sve ono što je zaista važno u životu.

Emisija Forestera Saksa ima najveću gledanost na televiziji. On je nemilosrdan tip u Armiranom odelu, kratke očišane tamne kose prošarane sedim vlasima, vilice toliko četvrtaste da izgleda kao izlivena u čeliku i izvijenim, savršeno počupanim obrvama; izgled koji izražava sve njegove ključne vrline: razboritost, ozbiljnost, mladost i mudrost. On je bespolna mašina koja priča pravo u kameru sa svom lažnom ozbiljnošću i važnošću koje može prizvati. Ali ništa nije moglo da me pripremi za ono što će upravo izgovoriti.

On kaže:

„Večeras...

U emisiji *Forester Saks predstavlja...*

Istražujemo...

Bandi ima talenat...

Veb-sajt koji je naveo tri mlade žene da izvrše samoubistvo u roku od tri meseca... I čoveka koji stoji iza tog sajta... Bandija Tremejna...

Samoprozvanog Sajmona Kauela internet pornografije.”

Zevam od čuda. Sad je na mene red da sedim na ivici kauča, iako ne mogu odati tajnu. Zato što nisam ispričala Džeku za Bandija. Nisam ga ni spomenula. Ako bi znao za Bandija, morao bi da zna i sve ostalo. A čak i kad mu ne bih rekla sve, ne bi mu mnogo trebalo da shvati.

U pozadini, u gornjem levom uglu iza glatkog, čudno neizboranog lica Forestera Saksa, pojavila se policijska fotografija Bandijevog lica koju je neki novinar, veoma dobar u svom poslu, pribavio.

Ne znam zašto, ali ne mogu da zamislim da je priveden zbog ičeg ozbiljnijeg od posedovanja trave ili vožnje pod uticajem alkohola ili droge jer je Bandi samo budala, a ne veliki zločinac. Na fotografiji Bandi izgleda umorno i pripito, a kosa mu je razbarušena kao da je upravo skinuo kapu.

Ali nije reč o tome koliko loše izgleda na fotografiji, već kakvim ga ona predstavlja. Što se gledalaca tiče, Bandi je već opasan zlikovac. Za trideset sekundi koliko je Foresteru Saksu trebalo da najavi emisiju, Bandi je već izveden pred sud, optužen, osuđen i dodeljena mu je kazna pred sudom javnog mnjenja.

Do odjavne špice Bandijevo ime pojaviće se na *Tviteru* s nekim od sledećih taraba, možda i sa svim: #seksualnigrabljivac

#samoubistvo

#bandijebenicar

#pedofil

#zlostavljač

#sevnulabradavica

#pušenje

#smrtjesuvišeblagazanjega

#junak

#pobeda

U njegovu čast osvanuće stranice na *Fejsbuku*, one koje ga podržavaju i one koje ga osuđuju, nosiće njegovo ime, godinu rođenja, mesto rođenja, prebivalište, seksualnu prošlost i policijsku fotografiju. A svaka će odmah imati nekoliko stotina hiljada lajkova. Devojke će ostavljati brojeve telefona i brusa u komentarima. Otvoreni pretnji smrću biće koliko i reči podrške.

Bandi je u deliću sekunde postao zlikovac, slavna ličnost, dobrodušni narodni junak. Njegova marka postala je globalna i sve to izgleda veoma pogrešno.

Bandija napadaju na nacionalnoj televiziji i on to zaslužuje. On je drkadžija. Prosto i jednostavno. Iako se više ljutim na sebe nego na njega jer je trebalo to da predvidim. Baš kao što su i sve te devojke morale da predvide. Ali one više nisu tu da bi govorile u svoje ime i rekly šta se stvarno desilo. Umesto toga, Forester Saks govori u njihovo ime. Voditelj koji može da obrne njihove priče i tragediju u zlatnu gledanost.

„Dvadesetdvođodšnja Kersten Dankan verovala je da nema izbora”, počinje Saks. „Njena jednovičernja avantura pretvorila se u noćnu moru iz koje nije bilo izlaza.

Noćnu moru koja ju je naterala da oduzme sebi život.

Ali pre toga, napravila je ovaj snimak kako bi svet čuo njenu stranu priče.

I kako bi razotkrila seksualnog grabljivca zbog koga se osećala kao da više nema razloga da živi.”

Pustili su video bez ikakvih komentara ili naracije. I, moram priznati, prilično je osuđujući. Kersten nije išla toliko daleko da nekoga imenuje. Ali prilično je jasno. Ko ju je naveo na to. Ko je odgovoran.

Bandi.

Video je snimljen u Kersteninoj sobi. Veb-kamerom njenog laptopa. Ona sedi za radnim stolom. Iza nje je sve belo i ružičasto,

igračke *moj mali poni*, pufnasto ili čipkasto. Izgleda kao dečja soba na čijem se uređenju nije štedelo.

Ali dečja soba u kojoj živi odrasla devojka.

Sva je skockana, obukla je omiljenu odeću. Veoma, veoma je lepa. Veoma nedužna i slatka. Izgleda kao nečija ćerka. Ne kao nečija jednovječernja avantura. Izgleda kao nevinašce. I koliko god se trudila, prosto ne mogu da zamislim njene usne obavijene oko Bandijevog penisa i njegovo seme na njenom jeziku. Prosto mi ne izgleda kako treba. Pretpostavljam da je u tome i svrha ovog snimka.

To je nemi snimak - u doba interneta i pametnih telefona, kao da tonski filmovi nisu izumljeni - a muzička podloga je pesma grupe *Nikelbek*. Što je prikladno jer, ako postoji grupa koja bi trebalo da bude saundtrek onlajn samoubilačke poruke, onda je to *Nikelbek*.

Da sam devojka koja veruje kako više nema razloga da živi i da pravim takav video, verovatno bih i ja odlučila da Čad Kruger govori umesto mene, kao glas koji sam uvek mislila da nemam. Glas da izrazi moj najdublji unutrašnji bol i patnje. Glas koji će reći: „Završila sam.”

Dok Čad peva, Kersten podiže niz kartica s hrpe koju je spremila. To je ono što ona hoće da kaže, što želi da svet sazna. To su sve njene tajne. Uredno ispisane crnim flomasterom - sve velikim slovima - na belim karticama osam sa deset, bez imalo obaziranja na pravopis i gramatiku. Pitam se kako devojka može da napuni dvadeset i nešto godina a da i dalje piše kao desetogodišnjakinja. A mrzela bih kad bih morala da budem osoba koja će oceniti njen pismeni rad.

Kako podiže kartice jednu za drugom, ona preuzima ulogu emotikona kao da je to prikladno - kao da igra pantomimu u kojoj svi znaju odgovor pre nego što joj vide mimiku.

Podiže prvu karticu.

UPOZNALA SAM TIPA

Pa sledeću:

BIO JE BAŠ SLATAK

Podigla je palac i drsko se osmehnula.

IMO JE TETOVAŽU KROFNE ISPOD OKA

Zaista ne može biti niko drugi osim Bandija. HAOS

Mimika joj pokazuje urnebesane smeh.

MISLILA SAM DA ME VOLI. MISLILA SAM DA ĆEMO ZAUVEK BITI ZAJEDNO

Pravi srce palcem i kažiprstom obe šake, pritiska ga na grudi i ponovo se široko osmehuje.

I ON BI BRINO O MENI PUSTILA SAM DA NAS SLIKA

Odmahuje glavom da izrazi kajanje.

REKO JE DA SU SAMO ZA NAS

Ujeda se za donju usnu i klima glavom.

DA SE SEĆAMO 1 PUTA ZAJEDNO I DA IH GLEDAMO KAD BUDEMO BAŠ BAŠ MATORIDA SE SETIMO KAKVI SMO BILI VEROVALA SAM MU ALI TO NIJE BILA ISTINA Kersten ozbiljno odmahuje glavom. Gledam i mislim: teško da je to „Subterranean Homesick Blues”. I nisam sigurna da bi se Bobu Dilanu dopalo.

STAVIJO IH JE NA SAJT NISAM NI ZNALA DOK NIJE BILO PREKASNO

Mršti se i ponovo klima glavom - polako, kao da pita: „Moš' verovati?”

DOK MI NAJBOLJA DRUGARICA NIJE REKLA NJEN BRAT IH JE VIDO I STAVIJO NA FON POŠLO IH JE SVIM ORTACIMA A ONDA SU SVI ZNALI I SVI SU PRIČALI O MENI NA FEJSU TAGOVALI ME DA BI VIDE LA Odustaje od mimike. Sad samo podiže kartice što brže može zato što želi da završi s tim. Zato što je zaista ponižavajuće objaviti tako nešto na javnom forumu. Lice joj je maska kajanja.

PRIČALI SU GROZNE STVARI O MENI GOVORILI DA SAM DROLJA I KURVA DA SAM NARKIĆ

Što joj je priča potresnija, to joj je pravopis gori.

I VOLELA BI DA SE NIKAD NIJE DESLO DA GA NIKAD NESAM UPOZNALA

Tako se snimak završio. Setila sam se noći koju sam provela s Bandijem i Anom, gledala ga na delu, te zaključila da je Kersten izostavila neke pojedinosti dok je druge ostavljala nejasnim kako bi sačuvala dostojanstvo. Samo polovina toga podseća na Bandija. Ono što je zaista loše. Ne omalovažavam ono kroz šta je prošla, ono što je osećala da mora uraditi, ali ostatak je prilično jasan slučaj kibermaltretiranja i ko može znati koji deo je bio kap koja je prelila čašu.

Forester Saks ozbiljno priča o Kersteninim poslednjim satima, sa svim dostojanstvom koje bi upotrebio da govori o smrti veoma voljenog predsednika države. Počinje da nabraja imena svih ostalih devojaka koje su se pojavile na Bandijevim sajtovima pa osvanule mrtve.

Stiže do Dejzi Tejlor i lampica se pali. Dejzi, devojka koja je radila sa Džekom u izbornom štabu. Ne znam zašto nisam ranije povezala. Možda zato što vam se ono što vidite na televiziji nikad ne čini stvarnim, nikad ne izgleda kao da ima neke veze s vašim životom. Izgleda kao sve ostalo što vidite na televiziji, stvari koje su tobože stvarne, tobože o stvarnim ljudima i stvarnim događajima.

Ali više nije reč samo o Bandiju, sad je reč i o Džeku. Dobacujem mu pogled - zuri u ekran kamenog izraza. Spuštam mu

ruku na leđa da mu dam do znanja da sam tu, uz njega i s njim. Ne obazire se na mene, ali se ne odmiče. Zalepljen je za ekran jer Forester Saks još nije završio. Mora da zapečati Bandijevu sudbinu.

Saks otkriva još nešto o Bandiju što nisam znala. Ako su se devojke koje su završile na njegovom sajtu kasnije pokajale zbog toga; ako su se žalile, ako su ga molile i kumile da skinе fotografije, odgovarao je da hoće. Ali samo ako mu plate.

Bandi je pun iznenađenja, rekla je Ana. Svakako je tako.

Fotograf. Pornograf. Makro. Iznuđivač. Pravi-pravcati kreten.

Utom je Džeku bilo dosta. Rekao je: „Taj tip je jebeni kreten”, toliko jetko da sam se gotovo uplašila pošto ga nisam nikad videla toliko besnog. Nisam znala da može toliko da se naljuti. „Zašto gledamo ovo sranje?”

Moram da ga podsetim da mu je to omiljena emisija.

Hoće da promeni kanal. Kažem da hoću da gledam jer je Bandi Anin drug.

„Ana bi trebalo pažljivije da bira prijatelje”, odvraća Džek. „Jesi li ga upoznala?”

„Ne”, slagah brzo, „ali pričala je o njemu.”

Kad bi Džek znao samo polovinu. Kad bi Džek znao da je Bandi pretvorio njegovu devojku u kurvu iz visoke klase, ne bi samo psovao televizor i pokušavao da promeni kanal.

Zbog toga ne sme nikad saznati.

Volela bih da sam kao Kersten i da otkrijem sve svoje tajne. Volela bih da mogu biti hrabra kao ona i ispričati sve. Bilo bi mnogo jednostavnije.

Producenti emisije pronašli su Kerstenine roditelje Gila i Peti, kako bi i oni rekli svoje. Gil je izvršni direktor jedne naftne kompanije. Peti je domaćica. Stoje zajedno na prilazu ogromne kuće, trude se da izgledaju jako iako prolaze kroz ogorčenu brakorazvodnu parnicu.

„Moja devojčica ne bi nikad radila te stvari koje govore da je radila”, tvrdi Gil. „Pokrenuću ovo pitanje u Kongresu. Trebalo bi da cenzurišu ceo internet. Da ga očiste od sve te prijavštine, da izbrišu fotografije moje devojčice koje je taj perverznojak napravio.”

Zastaje, zaključuje da nije izneo dovoljno jake argumente pa dodaje: „Kako ih njen mlađi brat ne bi nikad video.”

Zvuči kao da Gil ne zna šta je internet. On je izvršni direktor u naftnoj kompaniji i nema nikakve veze sa stvarnim svetom, sekretarica mu otvara mejlove i čak mu uključuje kompjuter, koji on ionako ne zna da koristi i samo mu stoji tamo kao velika, ružna, crna plastična stona lampa što pravi mnogo buke.

Kao da ne shvata jednu osnovnu činjenicu: internet je večan. Napravite jednu glupu grešku i ona će vas zauvek pratiti.

Očigledno ni Kersten to nije znala - iako je provodila osamdeset odsto vremena u pretraživanju, slanju poruka i aploudovanju - i zato je tako završila. Upoznala je Bandija onlajn, pristala da se nađu u kafiću. Ostatak je internet istorija.

Ona sad više nije Kersten. Ona je „Prljava plava pušačka kurca broj 23” na sajtu *Pokvarene bogate kučke*. Imala je petnaest miliona pregleda za vreme drugog reklamnog bloka emisije *Forester Saks predstavlja*. Kersten je upravo postala instant materijal za drkanje nekolicini miliona ljigavaca koji nikad ne bi povezali njeno lice s imenom da Forester Saks nije odradio sav taj težak posao umesto njih. Ne samo u Americi već u celom svetu. Linkovi se kopiraju i ponovo postavljaju na porno-blogove od Azerbejdžana do Kajmanskih ostrva. Nije samo Bandijev brend postao svetski poznat već mu je veb-sajt toliko posećen da je server privremeno prestao da radi, a oglasni prostor je preplavljen ponudama.

Ta sirota devojka je mrtva. Bandi je bogat.

Život je veoma nepošten. Zaista je jebeno šugav.

Ali Bandi se sakrio. Nestao je i niko mu ne može ući u trag. Pošto ga Forester Saks nije pronašao radi ekskluzivnog intervjua, njegovi producenti su nagovorili nekog drugog da govori u Bandijevo ime.

Bandijevu mamu Čermejn.

„Posle reklama...”, kaže Saks.

„Razgovaraćemo s majkom Bandija Tremejna...

I čuti šta ima da kaže o svom sinu.”

Za vreme reklama, odlazim u kuhinju da Džeku donesem pivo i pozovem Anu. Ne javlja se. Šaljem joj poruku.

Bandi. Jebote!

Ne odgovara dok vadim pivo iz frižidera pa ostavljam telefon na radnoj površini i zaključavam ga za slučaj da Džek tumara naokolo.

Donosim mu pivo taman na vreme da vidim Čermejn na terasi stana pored plaže. Stana koji joj je Bandi kupio. Stana bez koga će ostati ako on ne bude plaćao svakog meseca - budući da Čermejn nema svojih prihoda. Zato sam sigurna da je jedva dočekala priliku da se pojavi u udarnom terminu na televiziji kako bi molila za Bandijev povratak. Čermejn Tremejn ima sopstvenu tužnu priču koju hoće da podeli.

Pošto je rodila Bandija, Čermejn se izlečila od zavisnosti i osetila potrebu za nečim što će ispuniti prazninu u njenom životu koju je svojevremeno droga popunjavala. Ana mi je rekla da se okrenula religiji, ali se prema njoj ophodila kao i prema svemu ostalom u životu, kao da je opsednuto kupovala ili eksperimentisala s različitim mešavinama tableta i praškova. A sad misli da ih je sve isprobala.

Njuejdž, hrišćanstvo, judaizam, budizam, hinduizam, religija Sika, islam.

Kad god kad bi otkrila novu religiju, nije se mogla naterati da sasvim odbaci staru. Zato je samo dodavala novu, prihvatila nove obrede, sujeverja i ikone. Svaka je ostavila trag na njenoj ličnosti. Ima tetovaže kanom na šakama, amajlije američkih urođenika oko članaka i raspeće s Hristom oko vrata. Vežba jogu, poje crkvene psalme, ide na ispovest, poštuje sabbat i posti. Ona je živ primer osporavanja Božje reči. Kao da istovremeno veruje u sve religije i ne veruje ni u jednu.

Ana mi je pričala i o Bandijevom tati Ričardu Savoju Tremejnu, koji je pošao sličnim, ali pomalo izopačenim putem. Prestao je da se drogira, napustio posao u banci i osnovao grupu samopomoći za druge koji su želeli da urade isto. Ne shvatajući, pogodio je, baš kao Kjubrik, zlatnu žicu u finansijskom sektoru. Posao je cvetao. Bankari džankiji hrlili su kod njega, tražeći podršku i savete. Grupa za samopomoć prerasla je u sektu sastavljenu od bivših računovođa na

kreku, finansijskih direktora i dilera metamfetaminom, s Ričardom kao vođom i guruom. Čermejn je bila uz njega. Bandi je vaspitavan u sekti sve dok nije ušao u pubertet i počeo da se buni.

Otprilike u to vreme, Čermejn se nakratko preobratala u islam i prihvatila muslimansko ime - Lejla. Shvatila je da se udala za Ričarda samo zato što se njegovo prezime tako lepo rimalo s njenim imenom. I ostavila ga je. A on je nju ostavio bez prihoda.

Dok gledam Čermejn na televiziji, na licu joj vidim da nema dovoljno seksa, ili pravog seksa. Ona je poput onih šefica koje su toliko konvencionalne i uštogljene da izluđuju muške kolege, koji im iza leđa govore da im je potrebno samo dobro tucanje.

I svi misle kako bi baš oni trebalo to da joj pruže. Verovatno su u pravu, verovatno joj jeste potrebno samo dobro tucanje. Ali istovremeno nisam sigurna da je tako jednostavno. Mislim da izglednivanje od seksa hrani ludilo od koga telo i um trule - iznutra napolje - kao sifilis i to se konačno pokazuje na licu, na koži, ponašanju i čitavom biću.

Čermejn Tremejn je žrtvovala dušu zarad svog sina. Ali pristala je da se pojavi u emisiji Forester a Saks samo da bi spasla svoj stan. No Čermejn ne zna da je u nepovoljnom položaju. Ona zna samo da je Bandi nestao. Ona misli da je došla u emisiju kako bi igrala ulogu ožalošćene majke, poput svih ostalih, koja žudi za povratkom svog sinčića. A zapravo je tu da bude žrtveni jarac.

„Ponosim se svojim sinom”, kaže Čermejn. Mora da je cimnula nekoliko čaša da smiri živce jer su joj oči pomalo staklaste a glas drhtav. „On je poslovan čovek. Čovek koji je sam sve stvorio. On je uspešan.”

„On je seksualni grabljivac, Čermejn”, uzvraća Saks. Reči „seksualni grabljivac” tako mu se lepo skotrljaše s jezika da je verovatno cele noći vežbao da ih izgovori s nehajnom ravnodušnošću, samo s trunkom čestitosti i bez vidljive zlobe.

„Nije”, odgovara ona. „Nije.” Kao da nije sasvim sigurna u to što osporava. Verovatno joj i noge klecaju.

„On je naveo te devojke da izvrše samoubistvo, Čermejn”, reče Saks i nehajno pogleda beleške zato što zna da je toliko jebeno

dobar da bi to mogao da radi i u snu. Zapitala sam se piše li sam tekst ili plaćaju nekoga da to radi umesto njega.

„Nije”, odgovara Čermejn. „Nije.”

Ovog puta to govori jer joj zaista ništa drugo ne pada na pamet. Vidi se da Saksia ionako mnogo ne zanima šta će ona reći. Njeni odgovori su mu nevažni. Oni su samo pauza u emitovanju kako bi udahnuo pre nego što izbacij još jedan rafal kleveta maskiran u pitanja zato što je sve unapred zapisano. Da bi Forester Saks ispaio junak, veliki čovek koji ustaje u odbranu svih malih ljudi na svetu. On je voditelj s kompleksom Mesije u odelu *Toma Forda* i rukama toliko velikim da može prigrliti sve žrtve sveta.

A zapravo samo produžava krug, pravi od njih žrtve u smrti koliko su bili i za života. Emituje prijav veš drugih bez imalo obaziranja na posledice. Žrtvuje podanike na oltaru svoje taštine. Pitam se kako spava noću, stvarno se pitam.

„Šta želite da poručite svom sinu, Čermejn?”, pita Saks. „Sad kad ste videli šta je učinio. Sad kad znate da su ljudi umrli.”

Saks sad traži veliki zgoditak, onaj ubistveni deo snimka koji će emitovati u svim vestima na svim kanalima, gde će se gotovo neprestano vrteti kao kratka izjava što služi kao najava emisije.

Kamera prelazi na Čermejn, koja gleda pravo u nju ili pre tamo gde misli da bi trebalo da gleda. Ona gleda kamermana, obraća se njemu umesto kameri, što na televiziji izgleda kao da zuri u daljinu, kao da uopšte nije prisutna. Staklaste oči joj se pune suzama, usne joj podrhtavaju kao da će zaplakati i glasom nabijenim osećanjima govori: „Mama te voli, Bandi. Mama te voli.”

Gotovo da možete videti podrugljiv osmeh na Saksovom licu jer zna da je dobio ono što je hteo. Dok gledam, shvatam da se to pretvara u jednu od onih tragedija koje gledate na televiziji, ali vam ne pada na pamet da ćete ikad imati ikakvu ulogu u njoj. Potpuna pokrivenost tržišta, neprestano, svakog dana. Ti životi, ili smrti, postaju slavni na kratak trenutak u pomami ciklusa vesti. Ili, ako baš imaju sreće, tri-četiri trenutka. Možda slavni nije prava reč - pretvoreni u fetiše. I jednako brzo zaboravljeni. Postanu samo još jedna žrtva, bez lica i bez imena, tragedije koja se verovatno mogla izbeći.

Utom zaključujem da mi je dosta. Kažem Džeku da promeni kanal i on mi rado izlazi u susret. Gledamo kraj istog reklamnog spota za Boba Devila, a on i dalje govori kako želi da ljudi vide njegovo pravo lice.

„Bob nas je pozvao da provedemo vikend kod njega”, kaže Džek, usredsređen na ekran, na Boba.

„Stvarno?” pitam iznenađeno, ali oduševljeno.

„Mislio sam da bismo mogli da provedemo malo vremena tamo.”

Sijam od sreće u sebi. Zvuči kao maslinova grančica, kao da nam pruža još jednu priliku.

„Volela bih. Kad?”

„Ovog vikenda.”

Potajno sam oduševljena jer u ponedeljak je Kolumbov dan - produženi vikend, poslednji državni praznik pre izbora - te ćemo duže moći da budemo zajedno. I sve bih uradila za to, čak i ako moram da glumim poslušnu devojkicu pred Džekovim šefom.

Osamnaesto poglavlje

Za vreme vožnje do Devilovih, čini mi se da se Džek i ja udaljavamo od svih svojih nevolja i idemo prema novom horizontu. Želim da ostavim sve za sobom i počnem iznova. Čak ga nekoliko puta hvatam kako me gleda kad misli da neću videti.

Bob Devil i njegova žena Džina žive u veličanstvenoj rančerskoj kući s više spratova i otvorenim rasporedom, izgrađenoj na padini s terasastim vrtovima, jutrima i jutrima zemlje, tremom i bazenom koji gledaju na dugu, bujnu dolinu s rekam koja teče u podnožju i planinama u daljini. S trema se vidi samo krajolik koji kao da se proteže kilometrima sa samo nekoliko kuća vidljivih golom oku.

Bob nas izvodi na trem da nam pokaže vidik i pogled me oduševljava.

„Želim da živim ovde”, šapućem Džeku.

„Ovde?”

„Na mestu kao što je ovo. Samo ti i ja, izdvojeni lepotom.”

„Onda ću valjda morati da uspem u životu.” Osmehnu se.

Ne sumnjam da hoće i želim da budem s njim kad se to desi.

„Ovo mesto je neverovatno”, dodajem. „Znala sam da je Bob bogat, ali ne i da je toliko bogat.”

„Dobar je u svom poslu. Među najboljima. On vodi parnice naftnih kompanija.”

Tek sad stvarno upoznajem Boba. Ranije sam viđala samo njegove fotografije na ogromnim izbornim plakatima u prednjem delu štaba. Plakatima koji izgledaju kao reklame za neki higijenski proizvod. Doteranim do savršenstva. Bob izgleda čvrsto, markantno i doterano - kao da tip iz reklame za marlboro promoviše sredstva za oralnu higijenu - ali to je samo slika, zato što uživo nije takav. Toliko je uštogljen da deluje pomalo budalasto i donekle je smotan, zbog čega mi postaje još draži.

Džina je južnjačka cura s nežnom otmenošću i držanjem koji su mogli nastati samo kao ishod privatnog školovanja. Izgleda kao

relikvija glamura iz šezdesetih; plava kosa joj je začešljana pozadi a krajevi su isfenirani ka spolja kao da ta frizura nikad nije izašla iz mode. Nosi tirkizno odelo, slično onome koje Hilari Klinton uvek nosi, stil koji je istovremeno otmen i šik.

Pre ručka, Bob i Džek sede na kauču i vode muške razgovore o politici i prilikama u svetu. Gledam fotografije poredane na okviru kamina. Privlači me jedna Džinina stara crno-bela fotografija.

Verovatno je bila moja vršnjakinja kad je fotografija napravljena. Izgleda kao Ingrid Bergman u filmu *Putovanje u Italiju*. Toliko je lepa, toliko prefinjena. Ali privlače me njene oči, ispunjene zamamnom čežnjom i toplinom.

„Kakve prelepe oči”, izgovaram naglas dok podižem fotografiju, ne znajući da je Džina iza mene.

„O, hvala”, odvrati ona. „Bob mi stalno govori da su mu moje oči ukrale srce i morao je da se oženi mnome kako bi ga povratio.”

Dok to govori, podižem pogled s fotografije do njenih očiju i shvatam da nisu iste. Džinine oči su zamagljene, kao da pije previše lekova koje ne bi trebalo uzimati zajedno, a uglovi usana su iskrivljeni, kao što se ekser iskrivi ako ga ne pogodite pravo čekićem pošto je već napola ušao u zid.

Pitam se šta li je udarilo Džinu da se tako iskrivi. Dok je gledam, ona izgleda pomalo ludo i izgubljeno. Ali moram priznati da joj je maska dobra.

Džek ne vidi ništa od toga. On ne vidi sitne pukotine. Nije spreman da zaviri iza Bobove i Džinine maske. Suviše je zaokupljen Bobovom pričom.

Džek je pametan, dobro zapaža. Ali ponekad me dovodi do očajanja. Nije da ne može prozreti ljude.

Prosto ne želi to da radi. Njemu je previše potrebno da veruje u njih, da učvrsti svoju predstavu o tome ko je on i koje je njegovo mesto u svetu. U njegovim očima, Bob ne može da učini ništa pogrešno.

Kad ih gledam zajedno, čini mi se da Bob doživljava Džeka na sličan način, kao mladića pred kojim je sjajna budućnost. Pravim se da ne slušam njihov razgovor, ali čujem kako mu Bob govori: „Ti si

čovjek koji bi mi dobro došao. Ako izguramo ovo do kraja, pronaći ću ti mesto.”

Očinski mu prebacuje ruku preko ramena. Shvatam još nešto dok ih gledam zajedno: Bob doživljava Džeka kao sina koga nema.

Bob i Džina nemaju decu, što je, kad bolje razmislim, pomalo čudno jer ne znam nijednog političara bez dece. Čak i oni koji još kriju svoju homoseksualnost, koje na kraju uhvate u kancelariji na Kapitolu hilu s pantalonama spuštenim do gležnjeva dok ih u bulju cepa neki pešovan koga su pokupili u gej klubu i onda prekršili pravila kako bi ga zaposlili kao ličnog sekretara. Čak i takvi kod kuće imaju ženu i decu.

Bob i Džina nemaju decu, ali imaju psa. Neku vrstu terijera. Dali su mu ime deteta koje nikad nisu dobili. Sebastijan. I ponašaju se prema njemu kao prema detetu. Pošto je ovo posebna prilika i imaju goste, Džina mu je obukla pseći frak i leptir-mašnu.

Jedni vole mačke, drugi vole pse. Ja volim i jedne i druge. Volim pse. Ali ne male pse. A svakako ne tog psa.

Taj pas misli da je sladak. A nije. On samo opsesivno traži pažnju. Njegova omiljena igračka je plastični pas. Iste rase, iste boje, samo manji. Njegova kopija napravljena kao lik iz crtača. Plastična igračka koja pišti. A Sebastijanova omiljena zabava je da trčkara kroz kuću kao da je on vlasnik, držeći plastičnog psa u ustima i grizući ga svakih nekoliko sekundi kako bi zapištao. Ispušta svoju plastičnu verziju pokrivenu balama ispred mojih nogu i čeka dok je ne podignem i bacim. Bacam je i deset sekundi kasnije vraća se po još - plastični pas mi je ponovo ispred nogu, pokriven s još više bala.

Bob i Džek su i dalje zaokupljeni razgovorom, Džina je u kuhinji a ja sam ostala da se igram bacanja s tim glupim psom i njegovom plastičnom avetinjskom kopijom. Dosadilo mi je već posle tri-četiri runde. Igračka je lopta od pljuvačke s plastikom iznutra i gadi mi se da je podignem jer ne znam gde je sve bio. Srećom, utom nas Džina zove na ručak.

Sedimo za divnim antikvitetnim hrastovim trpezarijskim stolom s prelaza devetnaestog u dvadeseti vek. Noge su u obliku lavljih šapa. Prevelik je za četvoro. Bob sedi za jednim krajem, Džina za drugim,

Džek i ja jedno naspram drugom u sredini i čini mi se da nas razdvaja ogroman prostor.

Sto je postavljen porcelanskim tanjirima, srebrnim escajgom i kalajnim posuđem koje je u Bobovoj porodici već nekoliko pokolenja. Spremamo se da prionemo na tradicionalni ručak za Kolumbov dan. Usoljeni bakalar, sardine, incuni, pirinač i pasulj. Nisam ni znala da postoji tradicionalni obrok za Kolumbov dan, osim ćufti i špageta, ali izgleda da postoji - ribarska hrana, kakvu su jeli na *Santa Mariji*.

Bob govori zahvalnicu u čelu stola, ruku sklopljenih ispred sebe i glave pognute u molitvi. I ja držim sklopljene ruke, ali virim iznad njih, kao dete koje radi ono što se od njega očekuje, ali ne shvata zašto niti veruje u to. To je navika. Nisam nikad prerasla tu naviku. Pretvaranje da izgovaram zahvalnicu.

Porodica mi je katolička pa ne mogu reći da nisam imala mnogo prakse, ali uvek sam se osećala kao prevarant na porodičnim večerama jer sam se pretvarala i nisam verovala. Držala sam pognutu glavu, ali mrmljala sam reči kako ne bih osećala potrebu da se obavežem na njih i krišom posmatrala sve ostale za sobom ne bih li ih uhvatila da rade isto. Moj brat je uvek sve radio kako valja. Ali starija sestra bila je ista kao ja, buntovna, i dok su svi ostali zahvaljivali Gospodu, nas dve smo se takmičile koja će što duže držati isplažen jezik a da je ne uhvate. Kasnije, kad smo bile dovoljno velike da znamo šta to znači, pokazivale smo jedna drugoj srednji prst.

Gledam u oba kraja stola. Bob izgovara zahvalnicu isto kao što govori u reklamnim spotovima. Džina drži glavu smerno pognutu, čvrsto žmuri i ima čudan namučen izraz dok ponavlja za Bobom. A Džek radi isto što i ja. Pogledi nam se sreću preko stola i on se široko osmehuje.

Dok ručamo, pas, koji je već jeo, trčkara oko stola s pištavom igračkom u ustima, zaustavlja se ispred svakoga, ispušta igračku i gleda s iščekivanjem, nadajući se igri. Pošto prvi ne pokazuje zanimanje, on odlazi do sledećeg. U nekom trenutku shvata da ne dobija pažnju koju zaslužuje i da igračka nema željeni utisak.

I zato taj pas, Sebastijan, kenja na kraju trpezarije. Ostavlja savršeno govance nasred divnog uvoznog marokanskog čilima;

maltene izgleda kao deo mustre i gotovo je nevidljivo.

Taj pas zamišlja da je to slatko. Da ostavi govno usred sobe kao neobičnu temu za razgovor. Sere, bez pravljenja drame ili scene, dok jedemo na manje od metar i po od njega. Niko od nas ne primećuje. Sve dok Bob ne ustane da nam ponovo natoči čaše, staje pravo na govno, kliza se kao da je zgazio na koru od banane i pada pravo na guzicu. Toliko je smešno da malo fali da prasnem u smeh, ali Bob toliko besni da Džina mora da ga odvede u drugi deo kuće kako bi ga smirila. Džek i ja ostajemo sami da završimo ručak, osećajući se neprijatno i posramljeno kao da smo videli Bobovo lice koje bi trebalo da ostane skriveno. Napokon se Džina vraća.

„Bob je morao da priligne”, kaže pa objašnjava da je kampanja zaista dovela Boba do ivice jer joj se posvetio svim srcem. „To stvarno nimalo ne liči na njega”, izvinjava se.

*

Bob tek predveče silazi sa Džinom. Spremni su za izlazak - dobrotvorno skupljanje priloga koje prosto ne može da propusti.

Džek i ja smo celo poslepodne sedeli na tremu, sunčali se na ležaljka i upijali pogled. U jednom trenutku se nagnuo prema meni i prošaputao: „Bob i Džina izlaze.”

Osmehnula sam se i uputila mu pogled koji poručuje: „I šta hoćeš time da kažeš?”

Ali već sam znala tačno šta hoće da kaže. Imaćemo celu kuću samo za nas. I moći ćemo da radimo ono što bi svaki mladi par radio da je prepušten sebi u kući nekog neznanca: da se tucamo.

Džek me je potpuno zbunio. Ne znam šta mu je jer ne samo da je raspoložen za zabavu nego je i sam predlaže. Napravili smo predah a pre toga nedeljama nisam uspevala da mu probudim zanimanje. A sad je odjednom drugi čovek. Kao kad smo se tek smuvali, kao kad se bilo ko tek smuva, i tucali smo se kao zečevi gde god smo mogli.

Ne može se reći da Džek ne voli izazove, ali spontanost zaista nije njegova vrlina. On uvek voli da bude organizovan, uvek voli da ima plan - čak i ako hoće krišom da se kresne u šefovoj kući - ukoliko neko drugi ne odlučuje umesto njega, ukoliko to ja ne uradim.

Mašemo im dok se odvoze u Bobovom automobilu, divno održavanom kabrioletu iz 1968, kadilaku devilu - čemu drugom. Dok kruže prilazom, Džina nam odmahuje i viče da nadjača motor: „Deco, budite dobri i nemojte srušiti kuću.” Šta ona zna.

Gledamo kako nestaju iza okuke. Čim se izgube iz vida, Džek počinje da trči kroz kuću i svlači odeću. Ostaje u boksericama, koje skida tek na ivici bazena i baca se u vodu.

Rešavam se psa tako što bacam pištavu igračku u garažu pa zaključavam vrata za njim. Samo da oseti dašak stvarnosti i shvati da nije toliko pametan i sladak kao što misli. Čujem kako cvili dok se udaljavam.

Prilazim bazenu i zatičem Džeka kako pliva sredinom. Divno je toplo veče i brzo se približava poslednji sat sunčeve svetlosti. Džeku je kosa mokra a lice blistavo, izgleda veoma lepo i srećno i jedva čekam da mu se pridružim.

Počinjem da se svlačim, ali nedovoljno brzo za Džekov ukus, jer više iz bazena: „Hajde, šta čekaš? Prelepo je.”

Penjem se na skakaonicu, stajem na sam kraj i održavam ravnotežu jer osećam kako se ugiba pod mojom težinom. I dalje sam u brusu i gaćicama, jer želim da ga začikavam i skinem se najsporije što mogu dok on gleda. Počinjem da otkopčavam brus pa odlučujem da ipak prvo hoću da skinem gaćice. Potom se ponovo predomišljam i posežem za brusom. I utom doživljavam deža vi.

Kad god mi se to dogodi, liči na mistično iskustvo. Kao da sam iznenadno, neobjašnjivo postala svesna sna koji mi je odredio čitav život pre nego što sam i počela da ga živim. Kao da se prepreka između mog života u snovima i stvarnog života srušila i mogu istovremeno da vidim šta se događa s obe strane ogledala. Stvarni život deluje kao san, a san se čini potpuno stvarnim. I čini mi se da shvatam suštinsku tajnu o stvarnosti koju još niko nije izrazio. Utom, jednako brzo kao što se pojavilo, ponovo nestaje i ostaje užasan,

izjedajući osećaj jer ne znam kako i zašto sam se uopšte tako osećala.

Ovog puta čak nije reč o sećanju, već o jednoj filmskoj sceni koju volim i koju sam prisvojila. Film je *Poslednja bioskopska predstava*, a ja sam Sibil Šepard koja se sprema da naga zapliva u bazenu na žurki dok je svi gledaju i surovo zadirkuju jer se stidi da se skine.

Nemam čega da se stidim zato što su najbliži susedi s druge strane doline. Morali bi da upere dvogled ovamo da bi nas videli. Ali ima nečega u vezi sa skidanjem na otvorenom što me je uvek plašilo. Skidanje u javnosti nije problem. Ne smeta mi da me ljudi gledaju. Ali izluđuju me oči koje ne vidim.

I kao Sibil Šepard, konačno odbacujem obazrivost, skidam gaćice i uskačem. Hladna voda mi obavija telo i istog časa zaboravljam sve svoje glupe inhibicije. Otvaram oči, vidim Džekovo telo u vodi i plivam prema njemu. Izgleda kao telo bez glave. Pruge sunčeve svetlosti odražene s površine bazena poigravaju mu po grudima. Dok pliva, kurac i jaja mu poskakuju kao da je u bestežinskom stanju.

Pružam ruku da ga uhvatim za plovak. Mora da me je video jer se odmiče i pliva na leđima, šutirajući vodu. Ne staje sve dok ne stigne do drugog kraja i naslanja ruke na ivicu bazena. Ostaje da pluta tamo. Izranjam da udahnem tik ispred njega. Izgleda veoma zadovoljno sobom što me je nadmudrio.

Stavljam mu ruke na ramena i spuštam mu poljubac na usne. Usne su mu veoma tople naspram mojih hladnih pa ih ostavljam na njegovim jer je odličan osećaj. Grlimo se. Puštam da mi telo poskakuje u vodi dok zapljuskuje ivicu bazena i Džeka.

Spuštam se što niže u vodu kako bih međunožjem dodirnuh njegovo. Vrh penisa mu se gnezdi u mojim stidnim dlakama. Osetivši da se ukrutio, što nije dugo trajalo, spuštam ruku, grabim ga i kažem: „Sad te imam u šaci.”

Smeje se.

Povlačim šakom nekoliko puta gore-dole pa zaista duboko udišem i toliko punim pluća vodom da mi se čini da će pući. Džek me

pogleda kao da me pita šta radim. A ja zaranjam glavu pod vodu, i dalje mu držeći kurac.

Jeste li ikad pokušali da pušite pod vodom? Nije lako, ali istovremeno je neverovatno. Otvaram usta da mu progutam kurac a iz njih izleću mehurići vazduha. Gledam kako se jedan majušni polako kotrlja niz njegov penis i smešta mu se u stidnim dlakama. Skupljam usne oko kurca što brže mogu kako mi voda ne bi ušla u usta i sisam.

Kao da se sve dešava na usporenom snimku. Kosa mi pluta oko glave kao morska trava i obavija mi se oko glave kao šal tako da više ne vidim Džeka, samo osećam njegov hladnjikav tvrd kurac dok ga uvlačim u vruća usta i izvlačim iz njih.

Jednom šakom mu obrađujem motku, a drugu držim na njegovim grudima kako ne bih otplutala dalje. Spušta ruke da mi miluje grudi i osećam kako poskakuju. Čvrsto mi uzima bradavice između prsta i palca pa ih nežno povlači prema sebi. Osećam blago povlačenje u grudima kako im se centar ravnoteže pomera i blago se ljuljaju napred-nazad, kao usidren čamac, dok mi je ostatak tela posvećen njegovom kurcu.

Tako je dobar osećaj ovde dole, osećam se tako sigurno da ne želim da se završi, iako osećam kako imam sve manje kiseonika u plućima i vrti mi se u glavi.

Ustima obrađujem Džekov kurac, primam ga malo dublje svaki put i sad ga uzimam preduboko jer mi glavić dotiče grlo pa se zagrcnuh. Mehurići mi izleteše na nos. Voda mi pokulja u usta. Izranjam, dahćući da udahnem.

Dolazim do daha i plivamo u plitak deo bazena. Sedam na drugi stepenik, gornji deo tela viri mi iz vode, ruke su mi prebačene preko ivice. Džek mi nežno širi noge i obavija ih sebi oko leđa. Usidrio se u meni i počinje da me tuca, polako i ujednačeno, osećam ga celog kako ulazi do kraja i izlazi. Voda mi zapljuskuje donji deo grudi. Čvršće mu stežem noge oko leđa da mu poručim kako hoću dublje.

Sunce nestaje iza brda i baca jarki narandžasti sjaj preko neba. Čujem samo večernju ptičju pesmu u drveću, vodu što zapljuskuje ivicu bazena, moje jecanje i Džekovo stenjanje. Čini se kao savršen trenutak, kao da su se sve naše nesuglasice raspršile: Džekova

nevoljnost za seksom, prepreka među nama. Volela bih da uvek bude ovako.

Izlazimo iz vode i vraćamo se u kuću, ostavljajući trag vode za sobom, još crveni od strasti. Uzimam ćilim od ovčije kože iz spavaće sobe u koju nas je Džina smestila i stavljam ga ispred kamina. Džek džara vatru koju je Bob upalio.

Prekrštenih nogu, sedimo jedno pored drugog ispred kamina i čini mi se da je pravi trenutak da kažem nešto romantično. Okrećem se prema Džeku. „Hoću da me jebeš u dupe.”

Dobro, to možda ne zvuči romantično, ali morali biste da budete tamo zato što je u tom trenutku svakako tako delovalo. U tom trenutku nisam mogla da smislim ništa prisnije od analnog seksa sa svojim dečkom ispred rasplamtele vatre.

Rekla sam to iz hira jer nisam mogla da zamislim ništa lepše i perverznije po čemu ću pamtiti ovaj vikend - analni seks u kući Boba Devila. Je 1' se to zaista desilo? I rekla sam to kao izazov jer znam da je Džek raspoložen i želim da vidim koliko ga mogu pritisnuti da uradi nešto što nikad ne bi sam predložio. Ne ovde, ne sad. Ni za hiljadu godina.

Nije da ne uživa u tome da me jebe u dupe. Znam da uživa u tome. Pogotovo pošto mu ne dajem stalno jer ne želim da se navikne. Želim da analni seks bude poseban. Kao što tartufi, ostrige i kavijar gube draž ako ih stalno jedete. Više ne bi bili luksuz. A jebanje u dupe predstavlja luksuznu hranu u seksualnim položajima.

Verujem da nam je, muškarcima i ženama, priroda dala više otvora s dobrim razlogom. Da stavljamo nešto unutra i guramo nešto napolje. I nameravam da ih sve koristim jer u protivnom ne bih koristila svoje telo u potpunosti, što bi bila velika šteta.

Samo jedno nedostaje u tom scenariju koji sam osmislila za Džeka i sebe.

Podmazivač.

Ne postoji pristojan način da se to kaže: Džekov kurac je prosto prevelik za moje dupe. Podmazivač ne samo daje poželjan već je neophodan.

Izraziću se ovako:

Jeste li nekad gledali cipele i zaljubili se do ušiju u određeni par specifičnog stila i boje. Izgledaju savršeno i čini vam se da su sve vreme samo čekale da ih otkrijete. Ali prodavač vam saopštava da su upravo prodali poslednji par vašeg broja i preostale su samo one koje su broj i po manje.

I neka broj ide dođavola, rešeni ste da ih ipak probate zato što morate da imate te cipele i nećete izaći iz prodavnice bez njih. Uspevate da ugurate polovinu stopala bez mnogo muke, ali onda se zaglavljuje odmah posle risa. Polovina stopala je unutra, polovina napolju i govorite sebi da stvarno nije toliko malo kao što mislili. Ako ste dogurali dotle, morate samo još malo da gurnete, još malo i gotovo, koža će se raširiti. Počeće da se rasteže i oblikuje oko vašeg stopala i cipele će biti vaše.

Zato gurate još jednom i napredujete još jedan centimetar, ali sad vam se stopalo stvarno zaglavilo i mnogo je bolno. Nema veze na koju stranu ga pomerate, unutra ili napolje, razdirući bol vam seva celim stopalom, celim telom. I psujete sebe što ste bili tako pohlepni i niste se obazirali na običan zdrav razum koji govori da nešto toliko veliko nipošto ne može da uđe u tako malu rupu.

Ako nisam podmazana i pripremljena, tako mi i jebanje u dupe izgleda. Kao cipela koja je premala. To ne znači da nismo pokušali.

U tom scenariju, cipela je na drugom stopalu, da se tako izrazim. Džek je stopalo, a ja sam cipela. A čmar me toliko boli i izgleda mi da mu je kurac toliko veliki da mi se čini kako pokušava da mi gurne stopalo u dupe. Toliko boli.

On je odlučan da će ući, a ja sam rešena da neće. A jedino što mogu da uradim kako bih ga ubedila u suprotno jeste da ispustim krik od koga se krv ledi u žilama, kao da me je upravo ubo nožem za hleb. I onda ga izvlači. Brzo.

Sigurna sam da ima žena koje vole bol, koje ga doživljavaju kao ispit izdržljivosti. Pretpostavljam da bi Ana verovatno to volela.

Ali ja ne volim.

No sad mi je ta ideja urezana u glavu. Želim da me Džek jebe u dupe u kući Boba Devila, ispred njegovog kamina, na njegovom ćilimu od ovčije kože. To deluje toliko primamljivo grešno i

istovremeno toliko ispravno. Znam da je Džek raspoložen, te sam rešena da idem do kraja.

Setih se da mi je Džina rekla kako obožava da pravi kolače i prilično sam sigurna da sam na kuhinjskoj polici videla pakovanje margarina. Predlažem Džeku da ode i pogleda. On odlazi, a ja zurim u vatru, gledam kako žar sija i plamen me opčinjava.

Vraća se s velikim pakovanjem i još većim osmehom, kao da namerava da upotrebi celo. Kao da namerava da me klistira margarinom i pošalje mi ceo fudbalski tim kroz čmar. A ja odgovaram: aha, ti i ko još?

Spušta kanticu pored nas, skida poklopac i uzima malo margarina s dva srednjaka, podiže ih da vidim i kaže: „Raširi.”

Spuštam se na sve četiri, a on kleči pored mene, razdvaja mi guzove jednom rukom i drugom mi razmazuje margarin oko otvora. Čini mi se kao da mi stavlja hladni krem i čmar mi se steže od hladnoće pa se ponovo opušta kako prelazi prstima oko njega, zagrevajući me.

Pružam ruku iza sebe i povlačim mu kurac kako bi se ukrutio. Osetivši da otvrdnjava, nanosim mu malo margarina na probojac i nekoliko puta povlačim šaku gore-dole da ga razmažem, kako bismo oboje bili spremni i masni.

Namešta se iza mene, polaže mi jednu šaku na dupe i umače mi kurac pokriven margarinom u pičkicu. Klizi bez imalo otpora ili trenja. Odmah ubacuje u brzinu, hvata ritam i počinje da voza unutra pa napolje s tačnošću klipa. Obavija mi ruke oko vrha guze. Vuče me nadole kako se podiže i sudaramo se negde na sredini puta.

Spuštam ruke na pod i visoko se istrćujem. Jebe me toliko duboko i odlučno da nehotice ispuštam dug, plačljiv uzdah koji izlazi iz mene toliko silno i glasno da odjekuje kućom. Čak ga i Sebastijan čuje jer odmah počinje da urla kao lud u garaži. Pas i ja zajedno zavijamo sa saosećanjem.

Džek me tuca i približava palac mom čmaru, skuplja margarin i gura ga u otvor, isprobava ga, rasteže. Pre nego što shvatam šta se dešava, gura palac sve do zgloba i stežem se oko njega, kao muholovka oko plena.

Džek mi nabija palac u čmar i osećam kako ga vrti, kao da okreće ključ u ključaonici koja neće da ga uhvati. Osećam kako se okreće, okreće, okreće. Sad se okreće samo u jednom smeru, u smeru kazaljke na satu, kao da neko navija mehanizam. A ja sam taj mehanizam.

Spremna sam za sledeći nivo. Okrećem glavu, ukrštam pogled s njegovim i kažem: „Hoću da me tucaš u dupe, Džek. Da me svojski izjebeš.”

Vadi ga iz moje pice i kurcem udara po njoj, natapa ga mojim slatkim, lepljivim, belim sokom. Sav je zamašćen kako bi lakše ušao u moje usko dupence. Stavlja mi ruku na guzu radi ravnoteže i naslanja mi glavić na čmar. Steže se od iščekivanja. Glavić mu deluje tako veliko dok se probija u rupu. Ciknuh.

Njegov zamašćeni kurac deluje toliko veliko i stišnjeno u mom čmaru, a pomera se duboko i polako.

„Je li tvom kurcu dobro u mom dupetu?”

„Dobro je”, proštenja. „Tako je usko.”

„Hoću da mi raširiš uski čmarić. Hoću da mi zbičiš ceo jebeni kurac u dupe.”

Džek stenje od zadovoljstva dok mi polako gura ceo palamar. A onda počinje da pumpa i meša kukovima. Džek mi đuska na dupetu i osećaj je tako dobar. Nije tancanje. Nije vrckanje. Ovo je mešanje.

Čvrsto me hvata za ramena da bi mogao da me opaljuje kao maljem. A njegova vlažna jaja snažno me udaraju po pici.

Toliko mi je lepo što mi je dupe rastegnuto i nategnuto njegovim debelim, mesnatim kurcem da me voza do kraja. Mislim da ću svršiti. Mislim da ću eksplodirati iznutra napolje.

Kažem: „Džek, svršiću. Svršiću.”

Telo mi se propinje pod njegovim i ispuštam krik zadovoljstva.

„Želim da mi svršiš u dupe, Džek. Hoću da me napuniš spermom. Hoću da osetim kako mi tvoja sperma curka iz dupeta.”

Pričanje bezobrazluka ima željeno dejstvo jer ga gura preko ivice. Čujem njegovo stenjanje koje najavljuje da će se isprazniti. Još jednom ga snažno koknu i ispali pištolj u moju futrolu. Njegova sperma mi eksplodira u dupetu i osećam kako me puni. Polako

izvlači kurac iz mene i osećam kako njegova gusta, bela, slatka sperma curi iz moje rupe i skuplja mi se u pici.

Ležimo u položaju kašike na mekom ćilimu ispred vatre.

Mislim kako ne može biti bolje od toga. Ja, Džek, prava vatra, analni seks i sperma koja curi iz mene.

Savršen završetak savršenog vikenda.

Devetnaesto poglavlje

Gledam sebe na slici što visi iznad kreveta. To je slika mene kakva sam bila. I gotovo da se ne prepoznajem. Kao da sanjam, ali širom otvorenih očiju.

Stojim naga. Male jestive školjke pokrivaju mi bradavice dok mi ostriga skriva picu. Oblaci kumulusi valjaju mi se nad glavom kao talasi. Talasi mi se prelivaju preko glave kao dine što se pomeraju na vetru.

Hodam plažom. Školjke mi krčkaju pod nogama. Bez obzira na to koliko pazim, bez obzira na to koliko lako koračam, one krčkaju i lome se. Spuštam pogled i vidim da to nisu školjke, nego kosti. Koračam plažom punom kostiju. Osećam slan vazduh na jeziku. Osećam oštre ivice kostiju pod stopalima, usecaju mi se u meso. Plaža je neravna a ja sam nesigurna na nogama, kao da se teturam izlomljenom kaldrmom u visokim tankim potpeticama.

Hodam sve do šetališta punog mladih parova, blistavih od ljubavi. Oni hodaju u jednom pravcu, a ja u drugom. Naga prolazim između njih. Svi pilje u mene i osećam se ogoljeno. Ali visoko držim glavu i nastavljam da koračam.

Idem prema kraju šetališta, gde nagi muškarci s karnevalskim maskama stoje u redu pored ograde i drkaju. Čekaju da dođem. I ne želim da ih razočaram. Spuštam se na sve četiri, isturam dupe visoko i mešam, kao da guzom njušim vazduh, kako bih dala znak da sam spremna.

Prvi stiže. Stavlja mi ruke na kukove, spušta se u čučanj i nabija mi kurac duboko u pičku, sve do balčaka, pa ga polako povlači napolje sve dok ne osetim kako mi vrhom glavića nadražuje rupicu, spremajući se da ponovo uđe. Počinje da me tuca dugačkim, snažnim ubodima. Jaja me treskaju po klići i toliko je dobro da dahćem i grebem zemlju.

Džek ide šetalištem i drži Anu podruku. On me ne primećuje. Prolazi pored mene, pored muškaraca koji glade kite dok čekaju red da me opale. Zaustavlja se oko pet metara dalje i naslanja se na

ogradu, s laktovima obešenim preko ivice. Ana kleči ispred njega i otkopčava mu farmerke, zavlači ruku i izvlači Džekov penis. Drži prste oko batine dok je palac ispružen preko glavića, onako kako ga ja držim. Liže ga celom dužinom, onako kako ga ja ližem, usnama steže glavić i polako ga uvlači u usta. Ana sisa Džeku kurac onako kako bih ja to radila.

Gledam Džekov kurac koji joj izvire iz usta i zamišljam da je to kurac koji mi je u školjkici.

Želim da Džek podigne pogled i ugleda me, na sve četiri dok me jebe neznanac s karnevalskom maskom. Želim da zna kako ga zamišljam u sebi. Kao i muškarci u mojim snovima, želim da me prihvati onakvu kakva jesam. Kako bismo bili zajedno.

Trzam se iz sna kao iz strašnog košmara. Džek leži pored mene, spava. Grlim ga, čujem kako se blago meškolji i osećam kako toplina iz njegovog tela prelazi u moje. Osećam se sigurno, umireno i željeno. Ali hoću više.

Prelazim mu rukama po grudima, niz stomak i guram mu prst u stidne dlake, isturivši srednjak tako da mu dodiruje koren penisa. Nežno ga milujem dok ne osetim kako mi se kruti pod prstom pa spuštam šaku i hvatam ga, mesnatog, debelog i polutvrđog. Milujem koren palcem, a prste uvijam oko palamara. Osećam kako mi se stvrdnjava u šaci. Kurac mu postaje čvrst, uspravan i spreman za akciju. Puštam ga načas kako bih olizala šaku, dobro je natopila pljuvačkom pa ga ponovo objumljujem. Povlačim šaku gore-dole, kvasim ga pljuvačkom i čujem kako Džek ječi, trgnut iz dubokog sna u polusan.

Želim njegov kurac u sebi. Toliko ga jebeno želim da me nije briga je li svestan ili nije. Prebacujem mu nogu preko tela, osećam da mi se kurac češe o butinu, podižem se i opkoračujem ga. Stavljam mu jednu šaku na grudi da se pridržim, spušta pogled i vidim da su mu oči poluotvorene, taman na vreme da vidi kako pružam ruku iza sebe i hvatam ga za kurac da bih ga držala u mestu dok se nasađujem na njega. Izvijam se unatrag i polako spuštam na njega. Džek ispušta snen, tih, zadovoljan uzdah. Pica mi se širi da ga primi, vlažeći sve više sa svakim centimetrom koji ulazi.

Sad je svestan i ugnežđen duboko u meni. Počinje polako da meša kukovima. Kurac mu se pomera napred-natrag u meni. Sledim njegov primer, jašem ga, vrtim kukove u savršenom skladu s njim, kao da smo dva zupčanika iste mašine. Naginjem se nad njim, a on se pomera sa mnom, savija kolena i izvija leđa kako bi ga munuo u mene. Čvrsto se držim da bih osetila kako mi njegov kurac ulazi u vrelu vlažnu pičkicu i izlazi iz nje.

„Jebi me, Džek. Jebi me jače.”

Što i čini, dvaput se zariva u mene da mi pokaže koliko je moćan pa hvata jak ritam. Želi da me zadovolji. Ispuštam dug zadovoljan uzdah, zadihano izgovaram njegovo ime i guram glavu u jastuk, pokrivši mu lice sisama. Prelazim mu prstima kroz kosu i privijam mu glavu na grudi. Osećam njegov topli dah dok mi usnama traži bradavicu.

Usne su mu na mojoj sisi. Sisa je i osećam kako mi se bradavica kruti i nadima dok je zadirkuje jezikom, čupka usnama i nežno gricka, vukući je i rastežući zubima.

Obema rukama mi grabi grudi i stiska ih jednu uz drugu kako bi ih lizao, sisao i ujedao, jednu za drugom pa obe istovremeno. Probavši me, postaje alav. Proždire mi grudi ustima, a kurcem mi rastura utrobu. Osećam da ću svršiti. I želim da to zna.

„Džek, svršiću. Svršiću.”

Podižem se, stavljam mu dlan na grudi i silovito se naslađujem na kurac jer hoću da ga osetim duboko u sebi dok svršavam.

Nabijam se sve dok nije ceo u meni, dok ne osećam da mi jaja pritiskaju guzove. Čujem kako mu se disanje ubrzava. Čujem da stenje i znam da je i on blizu. Nabijam se jače i polako kružim kukovima. On se pomera sa mnom, diše sa mnom i stenje sa mnom. Oboje smo na ivici i želim da ga povedem tamo. Osećam početak orgazma i želim da to zna.

„Svršavam, Džek, svršavam, svršavam.”

Jedva to izgovaram jer me orgazam već trese.

Propinjem se i bacakam na njemu dok mi orgazam seva telom, pomeram karlicu brzim ali snažnim trzajima po njegovoj batini. To je previše i za njega. Uzdah mu je dugačak i glasan dok svršava u

meni. Osećam kako mu se kurac grči u meni dok me puni. Osećam da podrhtava kako mu se telo smiruje. Rušim se na njega i osećam kako mu se grudi podižu da se sretnu s mojim dok hvatamo dah.

Kotrljam se s njega, okrećem na bok. I on se prevrće na bok, licem okrenut meni. Privijam ga na grudi.

Ležimo iscrpljeni. Slušam njegovo disanje, čujem kako ponovo postaje sporije, tiše i znam da tone u san.

Ležim u krevetu, razmišljam o tome gde sam bila, šta sam videla i kako sam postala ovakva. I shvatam nešto što sam oduvek znala, ali sam uzimala zdravo za gotovo: Polovinu seksa čini sanjanje.

Dvadeseto poglavlje

Sedim na predavanju, na svom uobičajenom mestu, ispred Markusa dok analizira klimaktičnu scenu u *Vrtoglavici* kad Džudi otkriva Skotiju svoju tajnu: da su ona i Madlen, mrtva plavuša kojom je opčinjen, jedna te ista osoba. Time ga osvešćuje iz njegove fantazije i tera da se suoči s istinom njegove stvarnosti, da je sve vreme bio obuzet iluzijom. Markus govori o poslednjoj sceni kad Skoti stoji na vrhu kule zvonare gde je nekad bila Džudi/Madlen. Savladao je svoj strah od visine kako bi se približio ivici, ali sad zuri u ponor. Zuri u mesto gde ju je njegova opsednutost odvela; smrskana na kamenju.

Čini mi se da smo sto puta prešli taj film, možda i više, jer mu se Markus iz samo njemu znanog razloga neprestano vraća. Markus je toliko opsednut *Vrtoglavicom* da mislim da može pričati o tom filmu ceo dan, na svakom predavanju, a ipak govoriti nove i zanimljive stvari. Mislim da je to zato što *Vrtoglavica* ima sve što Markus voli u vezi s filmovima. Sve fetiše i seksualne patologije koje svako može poželeći. A pošto sad, zahvaljujući Ani, znam malo više o Markusu, razumem i zašto.

Potpuno sam uverena u jedno. Da je, baš kao Skoti, Markus opsednut plavušama, onima koje vode čoveka u propast. Markus je opsednut Anom.

Verujem da Ana utiče i na mene jer otkrivam kako sve više počinjem da se oblačim kao ona. Ne samo kao ona već i u njenu odeću. Obukla sam poluprovidnu belu majicu na bretele s dubljim dekolteom iz koga mi viri brus. Pitala sam Anu mogu li da je pozajmim, iako nisam bila sigurna hoće li mi uopšte pristajati. Nosim i njene helanke s leopard-printom i sandale s visokim štiklama; imidž koji muškarcima poručuje da ću ih pojesti. Čak me je i Džek čudno pogledao kad sam jutros izašla iz spavaće sobe jer me nije nikad video tako odevenu. A kad me je pogledao, zapitala sam se nije li moja zacopanost u Markusa otišla predaleko.

Sad kad sam tu, čini mi se da sam se uzalud trudila jer se Markus ne obazire na mene, kao i obično. Govori kako je Skoti

zahtevao da se Džudi oblači potpuno isto kao njena preminula kopija Madlen; ista odeća, ista frizura i boja kose. Oblačim se kao Ana zbog Markusa, ali šta god radila, očigledno mi ne uspeva, očigledno ga ne uzbuđuje. Sad kad znam da se on loži na plavuše, pitam se da li bi trebalo da odem do kraja i izblajham kosu kako bih bila najsličnija Ani a da se ipak ne pretvorim u nju. Vidim da ne uzbuđujem Markusa jer ponovo nosi smeđe odelo.

Markus nam govori da je sve što moramo znati o Hičkoku kao čoveku sadržano u filmovima koje je režirao i čini mi se da je to slično izreci da odelo čini čoveka. Analiziram značenje Markusovih smeđih pantalona - pantalona koje uvek nosi - kako bih pokušala da dokučim ko je on zapravo. Pitam se jesu li to jedine pantalone koji ima ili je njegov plakar, kad on ne stoji u njemu dok čeka Anu, nalik plakaru Mikija Rurka u *Devet i po nedelja*; pun više komada istovetne odeće. Istih belih pamučnih košulja s mandarinskim okovratnikom koje uvek nosi i tih pantalona, uskih oko prepona i zadnjice, pomalo zvonastih nogavica. Pantalona koje su izašle iz mode krajem sedamdesetih.

Pitam se obilazi li prodavnice polovne odeće u potrazi za tim stilom, za tim merama. Onim koje mu čvrsto drže alat i istovremeno ga pokazuju. A onda zaključujem da je Markus, ako je sve ovo vreme držao majčinu odeću u besprekornom stanju, verovatno kupio nove pantalone, ili skoro nove.

Markus mora da ima nešto više od četrdeset pet godina. Kad sam izračunala - možda izgleda čudno što računam na predavanju o filmu, ali opsednuta sam svim činjenicama i brojkama kad je o Markusu reč, opsednuta sam njegovom prilikom u centimetrima i kilogramima - dakle, kad sam izračunala, ispostavilo se da je verovatno počeo da se oblači tako kad je ušao u pubertet, s dvanaest-trinaest godina. Ili nekoliko godina kasnije ako ga je pubertet pogodio sa zakašnjenjem.

Takve pantalone su verovatno već tad izašle iz mode. Zato sam zaključila da je emotivno vezan za njih. Možda je njegov otac nosio takve i kad ih je prvi put obukao, osetio se kao muškarac, osetio se kao svoj otac i znao da ne želi da nosi ništa drugo.

Ne znam je li išta od toga istina, ali verujem da svako ko ima sveprožimajući kompleks majke mora imati i probleme s očinskom figurom, odsutnom iz njegovog detinjstva emotivno, fizički ili na oba načina. Zbog toga mi ga je pomalo žao. Volela bih da mogu da mu pridem, čvrsto ga zagrlim i nežno mu šapnem kako će sve biti u redu. Ali to se nikad neće dogoditi jer Markus uvek izgleda tako ozbiljno i nepristupačno na predavanjima.

Dok sedim i slušam Markusa, jednim okom pogledavam na sat jer čekam da Ana dođe. Ona kasni, kao i uvek. Čekam da se vrata otvore kako bih napravila zapisnik o tome koliko je puta ušla u velikom stilu i otkrila postoji li neki obrazac. Markus predaje već četrdeset tri minuta i trideset dve sekunde, a predavanje traje jedan sat. Uvek uspeva da završi izlaganje gotovo istovremeno sa zvonom. Već je rekao sve o svim važnim seksualnim poremećajima i sad je prešao na fetiše.

Ponovo gledam sat na zidu iznad vrata. Samo je pet minuta do kraja predavanja, a Ane još nema. Mora da pokušava da pomeri granice, da stigne doslovno u poslednjem trenutku. Zaista želi da nervira Markusa.

Pažnja mi je usmerena na kazaljke sata dok otkucavaju putanju do vrha, na pukotinu u vratima dok očekujem da se otvore. Čujem Markusov glas, ali prvi put ga ne slušam. Sekunde prolaze. Napetost je nepodnošljiva. Sedim na ivici stolice, kao što verujem da su ljudi sedeli u bioskopima širom zemlje dok se *Vrtoglavica* prikazivala i gledali kako Skoti juri Džudi stepenicama one kule zvonare do njene smrti.

Utom se čuje zvono. Ne u filmu, već u učionici. Predavanje je gotovo, Ane nema i ne shvatam zašto. Jeste da uvek kasni, ali nije nikad propustila predavanje. Nijednom. To nimalo ne liči na nju.

Studenti počеше da se pakuju i izlaze čim se zvono oglasilo, kao što ljudi ne mogu dočekati da ustanu sa sedišta čim avion sleti, ne čekajući da se isključi znak za vezivanje pojasa. Ostajem na mestu, prikovana, s olovkom i dalje podignutom nad žutom beležnicom u čijem gornjem desnom uglu stoji niz brojeva. Sećam se da sam ih zapisala, ali sam potpuno zaboravila njihov značaj. Pitam se zašto

Ana nije došla na predavanje i gde bi mogla da bude. Sedim i razmišljam o tome. Samo Markus i ja ostajemo u ogromnoj auli.

Markus polako s bele table briše reči kojima je dopunjavao predavanje, kao da briše sve tragove svojih seksualnih opsesija. Briše sve reči koje volim da slušam iz njegovih usta.

Skopofilija, opsednutost gledanjem. Retinzam, fetiš prema cipelama. Trihofilija, fetiš prema kosi.

Obrisavši tablu, Markus se okreće prema katedri, skuplja beleške, stavlja ih pod mišku i podiže glavu. Podiže glavu i vidi mene. Shvatam da me prvi put zaista vidi. Prvi put nam se oči sreću i gledam pravo u njih. I odjednom se stidim što sam u odeći pozajmljenoj od Ane, koja mi nimalo ne pristaje.

Markus me gleda s iščekivanjem pa kažem da čekam Anu.

„Koga?“, upita me.

Ne znam da li se šali, ali ne mogu zamisliti Markusa kako se šali. Previše je vatren, previše intelektualan, previše zatvoren u sebe. Još nešto u vezi s Markusom - nema šanse da dokučite šta oseća ili o čemu razmišlja po njegovom izrazu ili glasu. On ne odaje ništa. Toliko je zatvoren i tajanstven i zato sam toliko opsednuta.

Plavušu koja sedi iza mene, odgovaram. Anu.

I brbljam sve, sve što mi je rekla jer sam mnogo nervozna što sam tu, ispred Markusa, što mi se on obraća i što razgovaram s njim. Govorim mu sve što znam. O Aninim posetama, stanu, plakaru, odeći njegove majke.

Nisam nikad razgovarala s Markusom, nismo nikad razmenili više od nekoliko reči i želim da on zna da ja znam. Želim da zna da mi njegova nastranost ne smeta. Ne samo da mi ne smeta već je razumem. I pošto je razumem, imamo nešto zajedničko. A ako mu se Ana sviđa, onda ću mu se i ja svideti.

Sluša me i ne progovara. Pušta me da govorim, pušta me da kažem svoje i ne prekida me. Na sedmom sam nebu jer stvarno pričam s Markusom umesto da ga samo gledam i sanjarim. Kao da mi je neko omogućio da se nađem nasamo s pop pevačem na koga se strahovito ložim od detinjstva, o kome sam fantazirala, vodila izmišljene razgovore s njim i masturbirala misleći o njemu. A sad je

ispred mene, sami smo, razgovaramo, stvaramo neki odnos - bar mi se tako čini iako samo ja pričam - i sve što želim da kažem kulja iz mene, zadihano i brzo, i to pogrešnim redosledom. Sigurna da sam sve pokrila i da nisam izostavila ništa, prestajem da pričam.

Markus me gleda s čudnim izrazom, nešto između mrštenja i osmeha. Ne znam je li ljut ili razgaljen. Pogleda me pa reče: „Zaista nemam predstavu o čemu pričate.” Zatim pokupi beleške i bez reči izađe iz aule.

Raspršene su sve moje iluzije o Markusu. Možda nikad nije ni bio ono što sam mislila da jeste. Možda je Ana izmislila sve što mi je ispričala o Markusu kako bi se hranila mojim fantazijama o njemu. Zašto bi to radila? Veoma sam zbunjena.

Sve vreme sam mislila da je Markus moja Ahilova peta. Ali pogrešila sam, mnogo sam pogrešila.

Nije bio Markus, već Ana.

Ana je moja Ahilova peta, fatalna plavuša koju bih pratila do kraja sveta.

*

Ana je nestala. Odjednom shvatam da je zapravo nisam poznavala. Znam toliko malo o tome ko je ona ili zašto je postala takva kakva je. Znam samo ono što mi je rekla i znam šta mi znači.

Kad se sve sabere i oduzme, koliko nas ljudi zaista poznaje? Koliko njih zna naše dnevne navike: kuda idemo, s kim se viđamo, šta radimo? Ako bi se nešto desilo, ako bismo iznenada nestali, ko bi znao gde da nas traži, koga da pita, koga da zove? Prijatelji - čak i oni koje smatramo bliskim, oni s kojima mislimo da imamo duboku, stalnu sponu - verovatno neće znati. A porodica verovatno još manje.

Što više mislim o tome, sve više paničim zato što sam joj slala poruke i zvala je, ali nije se javila niti odgovorila, nije mi uzvratila pozive - što takođe ne liči na nju. Izgleda kao da je Ana nestala bez

traga. Gotovo kao da nije ni postojala. Znam samo tri čoveka koji bi mogli potvrditi da je postojala.

Markus.

Bandi.

Kjubrik.

Iz samo njemu znanog razloga, Markus je negirao da blisko poznaje Anu, da uopšte zna ko je ona. Bandi se krije. Ostaje samo Kjubrik.

*

Objašnjavam taksisti gde je *Jebačka fabrika* najbolje što mogu i dajem mu smernice da stigne do nje na osnovu onoga čega se sećam. On mi upućuje pogled kao da pita želim li zaista da idem tamo. Niko ne ide tamo. Ali pošto sam ušla, uključuje taksimetar jer tarifa je tarifa i bolje da platim njemu nego nekom drugom.

Vozimo se ukrug i sve izgleda drugačije nego što se sećam. Ništa nije isto. Ne samo zato što po danu sve izgleda drugačije. Prosto ne izgleda kao isto mesto. Ono čega se sećam kao napuštenih zgrada zapravo su samo prazne ljuštore građevina koje su napola podignute pa ostavljene. Tri-četiri puta govorim taksisti da se zaustavi na mestima koja mi izgledaju maglovito poznato kako bih izašla i potražila grafit koji obeležava ulaz u *Jebačku fabriku*. Ali nema ničega.

Tražim dokaze koje je neko možda precrtao ili izbrisao. Ni to ne nalazim. Sva stepeništa što vode ispod nivoa ulice izgledaju isto i neću da siđem u nadi da ću slučajno nabasati na prava vrata. Napokon se mirim s tim da je *Jebačka fabrika* ponovo zatvorena. Iako nije mnogo vremena prošlo.

Jebačka fabrika nestala je bez traga, baš kao i Ana.

Ostaje samo jedna mogućnost.

Moram da nađem Bandija.

Jedini čovek za kog mi pada na pamet da bi mogao znati gde je Bandi jeste Sal, šanker u *Nasušnom hlebu*.

Taksi se zaustavlja ispred kafića, ali venecijaneri su spuštteni. Lupam dlanom što jače mogu. Mrzovoljan glas pametnjakovića, Salov glas, iznutra poviče: „Zatvoreno.”

Pa, na osnovu ono malo reči koje sam razmenila sa Salom kad sam poslednji put bila tu, prosto znam da neću postići ništa ako se dovikujem s njim kroz vrata. Da će me radije izvrediti iz bezbednosti šanka nego što će mi pomoći na bilo koji način.

Zato ponovo lupam.

„Zatvoreno je.”

Već zvuči iznervirano.

Ponovo lupam, duže ovog puta, praveći se da nisam čula.

Vrata se otvaraju i Salova posedela glava izviruje.

„Jebote, šta hoćeš, curo? Jesi li jebeno gluva? Zar ne vidiš da je zatvoreno?”

Ne zvuči toliko kao niz pitanja koliko kao sled optužbi i pretnji.

„Bandi”, odgovaram. „Gde je Bandi?”

„Šta te briga?”

„Tražim našu drugaricu”, kažem. „Bandijevu drugaricu Anu.”

„O, nju. Plavojku.”

Dok to izgovara, glas mu postaje mekši, lice poprima blaži izraz, čitavo ponašanje mu postalo mirnije. Mislim: o, Ana, nisi valjda.

Salovo lice povlači se natrag u tamu, isparilo kao Češirski Mačak. A onda se pojavi njegova ruka.

Vadim novčanicu od deset dolara i stavljam mu u dlan. Ruka se povlači kao mehanička kašica. Čekam da se Sal ponovo pojavi. Ali ponovo izviruje ruka.

Mislim: stipso. Sal je od onih koji će vam pljunuti u piće ako mu date premalu napojnicu. Ne mogu zamisliti da ikad ponovo uđem u taj kafić, ali za svaki slučaj vadim još jednu deseticu i stavljam mu na dlan. Ruka se ponovo povlači u rupu.

Čekam da se ponovo pojavi. Ali Salov glas dopluta iz mraka, recitujući Bandijevu adresu. Ponovljam je za njim u sebi kako bi mi se urezala u glavu.

„Pozdravi mi Plavojku.”

Vrata se zalupiše. Stresoh se.

Počinjem da se bojim za Anu. Gde je ona? Jednog dana je tu, a sutradan joj nema ni traga. Sad moram da progutam ponos. Moram da odem kod Bandija.

Bandi nije iznenađen što me vidi. Samo je razočaran što nisam ranije došla. Kako bi nekome ispričao svoju stranu priče.

„Nemam ništa s tim. Kunem se da nisam ubio one devojke.”

To je prvo što je rekao kad je otvorio vrata. Glas mu je podrhtavao. Bandijev svet se srušio i on je ruina od čoveka. Ministarstvo pravde je prigrabilo sve njegove nazive domena, ugasilo sajtove - sve do poslednjeg - i pokrenulo federalnu istragu o podvođenju i reketiranju. Ostao je bez sredstava za život, ugled mu je narušen.

Ne zanima me njegova dobrobit, samo hoću da znam šta se desilo s Anom.

„Bandi, gde je Ana?”

Ne odgovara te nemam izbora osim da uđem.

Morate videti Bandijev stan da biste poverovali. Veoma je lepo zarađivao, ali bio je prevelika cicija da bi se isprasio i za šta drugo osim za stan u kome je oduvek živeo. Toliko je krcat stvarima da jedva možete da prođete, jedva da možete da uđete.

Uvodi me pa kažem: „Sedi.”

Osvrćem se. Nije da nema na šta da se sedne - kao što je Ana rekla za Markusov stan - ali sve je pokriveno predmetima. DVD-jevi, časopisi, stripovi, igračke, prljav donji veš. I još nešto - Bandijev stan stvarno smrdi. Svugde su posude polupojedene hrane iz mikrotalasne i otvorene kutije pice s netaknutim koricama, kao da je uspeo iznutra da pojede sredinu.

Ne nameravam da se zadržavam, ne želim ni da budem tu, pa odgovaram: „U redu je. Stajaću.”

Naslanjam se na zid i osećam kako popušta ispod mene pa shvatam da to uopšte nije zid već kula od poda do tavanica načinjena od belih kartonskih kutija sa žičanim drškama u koje pakuju kinesku hranu.

Prošlo je manje od nedelju dana kako je priča procurila u emisiji Foreстера Saksa, Bandi se tu krije tri-četiri dana. Nije mogao da pojede svu tu hranu za to vreme. Ukoliko se nije neljudski prežderavao od nerviranja. Ionako je debeljuškast pa je teško odrediti da li se ugojio. Verujem da je Bandi od onih večitih tinejdžera koji nikad ne izgube detinje salo, samo postaje sve manje slatko s godinama.

Tu su gomile kačketa s kojih još nisu skinute etikete, kutije s patikama koje nikad nije obuo, niti ih ikad otvorio. Bandi kaže da nosi nov par patika svakog dana i baca stare u smeće kao omotače slatkiša. Kaže da mu je to jedina slabost. Ali verujem da bi neko nosio nove patike svakog dana samo ako baš ne vodi računa o higijeni nogu.

Odjednom shvatam zašto toliko gadno smrdi. Ne zbog ubuđale pice ili kineske hrane. Zbog Bandijevih stopala koja trule. To je smrad koji je zaista teško zabašuriti i koji se zadržava na svemu, kao vonj povraćke. Toliko bazdi u stanu da pokušavam da dišem na usta. Želim da izađem što brže mogu, ali Bandi je zaključio da su mu nedaće toliko ogromne da hoće da mi ispriča celu životnu priču, od početka do današnjeg dana. Čak i pre nego što se rodio. Od dana kad su roditelji odlučili da mu daju ime.

Sedi prekrštenih nogu na podu kao nadureno dete koje se igra igračkama. „Nisam loš čovek”, kaže. „Samo sam postao takav.” Dok to govori, odsutno gura igračku Čubaku naglavačke u vaginulimenku.

Stan je krcat igračkama - plišanim i seksualnim - a za njega su sve iste. Par Medvedića Dobrog Srca postavljen je četvoronoške, glava okrenutih jedan od drugog, oba iscepana po šavu da bi se u punjenje smestio dvostruki dildo. Zatim Teletabi koji nosi remen s kitom kao masku. Kao da je pokušao da unapredi svoje opsesije i zaglavio se na pola puta, negde između puberteta i drkadžije od dvadeset i nešto godina, ali je ostao beznadežno detinjast, sve što je nekad bilo celo i čisto opsesivno-kompulzivno seksualizuje čim mu padne šaka.

Na zidu je poster u prirodnoj veličini Britni Spirs u teksas-šortsu s otkopčanim dugmićima i rukama na kukovima kao da će ga skinuti,

beloj pamučnoj majičici koja izgleda kao da je napravljena samo da bi joj ocrtala krivinu sisa i pogledom koji poručuje: znaš da želiš da me kresneš, ali neće moći, druškane.

To je fotografija Britni Spirs iz vremena kad je bila na vrhuncu, kad je bila fantazija svakog muškarca; prava američka ložačica vrele krvi. Pre nego što je slomila milione muških srca podsetivši ih na psihotičnu devojkicu koju bi želeli da nikad nisu upoznali, a kamoli pomislili da joj ga gurnu.

Bandi očigledno više voli Britni iz svojih fantazija od stvarne pa je napravio nekoliko izmena kako bi se bolje uklopila u njegovu sliku savršene žene. Zalepio je na poster delove tela isečene iz pornografskih časopisa. Britni Spirs ima pičku umesto usana i penis u erekciji joj viri iz šorts. I to ne bilo kakav penis. Veliki crni kurac, velik gotovo kao njena glava. Gledam Bandijevu novu, poboljšanu Britni ulepšanu genitalijama i mislim kako je bolestan. Pogledom prelazim po sobi da vidim ima li još trandža pornografije jer mogu da se opkladim u gotovo sve da se loži na to. Ali brzo odustajem jer je skoro nemoguće uočiti bilo šta među tolikim kršem.

Na okviru kamina stoji velika zbirka igračaka iz *Ratova zvezda*, ali samo Vukija. Ne zanima ga ništa osim Vukija. Bandi kaže da je oduvek voleo Vukije. Misli da iz istog razloga voli samo žene s prirodnim stidnim dlačicama, žene koje se ne briju.

Bandi kaže da je toliko opsednut pušenjem - „primanjem, umesto davanjem”, potrudio se da mi objasni - zato što tad nije važno je li devojkica obrijana ili nije. Zato što nikad ne stigne dođe.

Za njega oralno zadovoljstvo sprečava razočaranje nedostatkom dlaka. Ali ishod je njegova trajna seksualna neispunjenost.

Bandi izručuje sve svoje nedaće, seksualnu istoriju, mane a ja ne želim više da slušam. Hoću da mu kažem koliko sam se naljutila pošto sam dobila novac prilikom posete Klubu Žilijet.

„Namestio si mi”, kažem.

Osećam kako se ljutim, ali ne želim to da pokažem. Ne želim da mu pružim zadovoljstvo da vidi kako me je uzrujao.

„Namestio ti? S Anom?”

„Novac, na onoj žurki.” „Kojoj žurki?”

„Kluba Žilijet”, odgovaram kao da ne zna.

„Molim?”

Ponavljam.

„Kluba Žilijet, Bandi.”

„Ne znam o čemu pričaš. Nikad nisam plaćao devojke. Samo sam uzimao novac.”

Zbunjena sam, ali moram da pređem na pravi razlog svoje posete. „Bandi, stvarno sam zabrinuta. Gde je Ana?”

„Ne znam. Kunem se da ne znam.”

Baš kao što se zaklinjao da nije ubio one devojke.

„Jesi li i Ani to uradio?” pitam ljutito. „Pokušao da joj iznudiš novac?”

„Ne bih to uradio Ani”, odgovara. „Ne bih joj učinio ništa nažao. Volim Anu. Uvek sam je toliko želeo.” Na ivici je suza. „Čak me nije briga je li obrijana ili nije.”

Bandi mi govori kako je bezbroj puta pokušao da smuva Anu i radio sve što je mogao da je zadivi. Ona je jedina žena, osim njegove majke, na koju je ikad potrošio više od deset dolara. Kupovao joj je poklone, kupovao joj nakit. Ali Ana ga je uvek odbijala.

„Govorila mi je da me voli kao brata, ali da više voli muškarce od klinaca.”

Bandi me gleda krupnim tužnim očima i želi da mu kažem kako je u redu. Ali ne mogu mu reći mnogo zato što znam tačno na šta je mislila. On žudi za Anom samo zato što mu je slomila srce. I kao zaključak svoje tužne priče, uporno ponavlja dve stvari, kao pokvarena ploča.

„Nisam je ubio niti sam ubio one devojke.”

„Verujem ti, Bandi.” Rekavši to, shvatam da mu zaista verujem. „Ali imaš li neku predstavu, ikakvu predstavu, gde bi ona mogla biti?”

Konačno odgovara: „Otišla je na jednu zabavu. Možda ćeš je tamo pronaći.”

„Kakvu zabavu?” pitam sumnjičavo.

Ali pre nego što je uopšte odgovorio, shvatila sam da ću morati da odem tamo, da nemam izbora.

Dvadeset prvo poglavlje

Hodam po mraku imanjem koje okružuje veliku vilu u italijanskom stilu - mesto gde se održava zabava za koju je Bandi organizovao prevoz, mesto gde je rekao da ću možda, samo možda, pronaći Anu. Večeras je predizborna noć i ima toliko posla da će Džek prespavati u izbornom štabu.

Idem stazom koja vijuga kroz male strmine, uzbrdice i krivine. Gde god da sam, vidim veliku vilu na brežuljku, osvetljenu punim mesecom koji stoji nisko na noćnom nebu, delimično zaklonjen ogromnim kumulusom koji samo visi tamo jer je vazduh potpuno nepomičan.

Postoji samo ovaj put - ne račva se niti se ukršta s drugim - ali ne vidim nikoga ispred sebe, čak ni kad se staza izravna. Niti se bilo ko vraća u mom pravcu. Staza izgleda isto celim putem: nabijena zemlja uokvirena kamenjem iza koga su gusto grmlje i drveće posuti poljskim cvećem i orhidejama toliko živih i blistavih nijansi da se čini da sijaju u mraku. Staza je osvetljena čudnim ambijentalnim svetlom koje kao da nema izvor - polusvetlost pri kojoj sve deluje živo - a osvetljava samo nekoliko koraka s obe strane puta.

Nosim isti crveni ogrtač koji sam imala na zabavi *Širom zatvorenih očiju* i crne cipelice s kaišićem. Osećam se kao Crvenkapa koja žuri kod bake. Tišina, nepomičnost, usamljenost i crnilo me izbezumljuju. Hodam što brže mogu i molim se da se moje odredište ukaže posle sledeće krivine. Ali još se ne pojavljuje.

Žurim stazom, po mraku, idem boga pitaj kuda i dve misli mi se neprestano motaju po glavi, prvo jedna pa druga.

Šta radim ovde?

Jebem ti Bandija.

Ne mogu da smislim dovoljno psovki za Bandija jer znam, prosto znam, da mi je ponovo smestio, ali moram da pronađem Anu i nemam izbora. Psujem dan kad se Bandi rodio, psujem njegove roditelje, glupe tetovaže, gadan penis i smrdljive noge. Ne mogu da utišam glas u glavi koji postaje toliko glasan i neumoljiv da moram da

proveravam da to ne izgovaram naglas. Mada nema nikoga ko bi mogao da me čuje. Vrtim se ukруг u glavi i povremeno se saplićem o odgovor.

Ana.

Ovde sam da bih pronašla Anu. Moram da pronađem Anu.

Samo razmišljanje o tome učvršćuje moju odlučnost da stignem do cilja pa ubrzavam korak.

Toliko sam zaokupljena mislima da zaboravljam gde sam, što otupljuje uzrujanost i strah od toga što sama hodam po mraku. Iako nema žive duše na vidiku, čujem da sve buja od života. Kao što zvuci prirode ispunjavaju vazduh dok hodate šumom čak i kad ne vidite odakle dopiru. Ne čujem zvuke šume, čujem mrmljanje seksa, poj jebanja, zvuke nesputanog uživanja. Smeh, krike, stenjanje i jecanje. Udaranje tela o telo. A kad zavirim u tamu pored staze, čini mi se da vidim udove isprepletene u granama, tela savijena preko panjeva, zadnjice koje izviru iz grmlja, prilike koje se pare u rastinju. Kao Eden pre pada, kad su seks i priroda bili jedno, primalno, telesno i divlje. Iskušenje me okružuje.

Iako izgleda kao da idem prema kući, ne mogu biti sigurna da staza vodi do nje jer se nekad vraća unatrag ili skreće u niz oštrih cikcak okuka. Ubrzo gubim orijentaciju i nemam pojma idem li napred ili nazad, gore ili dole. Ali neprestano vidim visoku, usku ukrašenu kulu vile, kao svetionik koji mi pokazuje put.

Osećam se kao da prolazim kroz prvu scenu *Građanina Kejna*; one prve čuvene snimke koji počinju tako zlokobno sa znakom „Zabranjen ulazak” što visi na žicanoj ogradi pa se stapaju u one dugačke, spore vertikalne pokrete kamere preko još kapija, ograda i balustrada - svake ukrašenije, čvršće, zlokobnije od prethodne - praćene nizom sporih stapanja kroz ruine Ksanadua, ogromne besmislene građevine koju je Kejn podigao u čast svom bogatstvu dok njegova zloslutna gotska kućerina dominira pozadinom poput nadgrobnog spomenika.

Razmišljam o tim ogradama i kapijama kao o preprekama i zidovima svoje ličnosti; onima koje sam podigla u detinjstvu i pubertetu kako bih se zaštitila od sveta. Toliko sam obavijena svojim životom da zaboravljam da su te nevidljive utvrde tu i, umesto da me

štite, samo mi ne dozvoljavaju da pogledam unutra ka sebi, da vidim ko sam zaista. Sad shvatam da ne želim tako da idem kroz život. Ne želim da završim kao Čarls Foster Kejn, koji osporava šta ga je gonilo čak i dok čeka smrt. Posednut čovek zaključan u posednutoj kući, osuđen da propada zajedno sa svojim imanjem.

Imanje kojim trenutno prolazim zapušteno je kao Kejnovo, ali što dalje idem, postaje sve hirovitije i ekscentričnije. To je ruina napravljena da izgleda drevno, ali podignuta da bi prevarila arheologe koji će jednog dana naleteti na nju. Duž staze se nalaze građevine koje kao da me natkriljuju kako im prilazim, ali kad se približim, vidim da su napravljene tehnikom forsirane perspektive i postoje samo kao kose fasade sa stepeništima koja ne vode nikuda. Prolazim pored poluzavršenog amfiteatra sa sedištima, ali bez pozornice, s redovima stubova na kojima su lica vilenjaka i đavola. Ogromni ruševni kameni kipovi vire preko vrhova drveća i iza grmlja - divovi, bogovi, boginje, nimfe, mitska bića - svi u nekoj vrsti seksualnog odnosa ili egzibicionizma. Ogromna kornjača nosi džinovski falus na leđima. Sfinga obujmljuje grudi dok voda šiklja iz bradavica. Kolos u bojnom oklopu drži monumentalni nabrekli penis poput mača, spreman da istrebi neprijatelje.

Pretpostavljam da je ovo mesto napravio neki bankar s neograničenim sredstvima na raspolaganju kao spomenik svoj prevelikoj seksualnoj mašti. A onda je, kao Kejn, postao impotentan zbog starosti, nezadovoljstva ili truljenja pa zaveštao svoju tvorevinu majci prirodi, koja je prigrlila kamena božanstva kao svoja i ogrnula nage prilike mahovinom, lozom, žilama i korenjem.

Osećam kako me prilike posmatraju, čujem zvuke seksa među drvećem i rastinjem pa ubrzavam stazom, skrećem na krivini, oko skupine drveća i izbijam na malu aveniju uokvirenu drvećem čije isprepletene grane obrazuju baldahin. Ona vodi do padine na kojoj je uglavljena velika stena s uklesanim licem nemani - debeljuškaste i okrugle, s bradom, sitnim okruglim očima i ustima sa šačicom malih nejednakih zuba. Podseća me na grafit *vagine dentate* nacrtan na zidu ispred *Jebačke fabrike*. Ovo je vagina sa zubima, očima i stidnim dlakama.

Natpis je uklesan oko gornje usne i ofarban u crveno kao tetovaža:

AUDACISSIME PEDITE

Usta nemani širom su otvorena, kao da se smeje i vrišti, ne mogu da odredim. Ili samo vrišti od smeha zbog neke samo njoj znane šale. Neman gleda u mene i smeje mi se kao da je prepoznala nekoga ko ne pripada ovamo. Jednim delom samo želim da utrčim u njena usta i sakrijem se, bez obzira na to šta bih mogla zateći tamo, u mrklom mraku, samo da više ne bih morala da joj uzvraćam pogled. Jer staza vodi - u usta nemani. Tamo se završava. Nemam kuda drugde da odem osim da se vratim nazad, ali ne nameravam to da uradim. Moram da nađem Anu.

Čujem muziku, zvuk bubnjeva i frula. Kao da dopire iz usta nemani.

Kolebam se između zebnje i odlučnosti. Volela bih da je Ana tu. Pitam se šta bi ona uradila. Ali već znam odgovor. Nju ništa ne bi uznemirilo. Ona bi veselo utrčala zato što je za nju svako iskustvo nova pustolovina, nov izazov, nova granica koju valja preći.

Seksualno mrmljanje mi se obraća. Govori: „Uđi.” I ulazim.

Unutra je toliko mračno da se gotovo odmah spotičem o kamen i umalo ne padnem pravo na glavu. Pružam ruke ka zidovima - ustima i grlu nemani. Toliko su blizu da su mi ruke savijene u laktovima, ali stojim uspravno bez obaranja glave. Zidovi su hladni i vlažni na dodir.

Opipavam put, obazrivo koračam dok mi se oči postepeno privikavaju na prigušenu svetlost negde ispred mene. Stižem do dugačkog stepeništa usečenog u kamen sa zarđalom ogradom od kovanog gvožđa. Vodi nadole u prirodni sistem pećina. Tavanica odaje spuštenu je kao krov platnenog šatora ulegnut pod pljuskom, a površina je pokrivena dugim, vretenastim stalaktitima, blistavocrvenim i smeđim u podnožju, a žutim i belim na vrhovima - kao bodlje ogromnog morskog ježa. Kapanje vode s bodlji u barice na kamenoj površini odjekuje kao zvonjava. Potočići vode teku mi pod stopalima i moram da se držim za gvozdenu ogradu da se ne bih okliznula. I ona je mokra na dodir, kao da truli. Vazduh je ustajao i oštar.

Čini mi se da se spuštam u utrobu zemlje kroz ždrelo nemani, kao što je Jona besciljno tumarao telom kita. Nemam kuda da idem

osim napred, gde god to vodilo.

Sad vidim dno stepenica. Osvrćem se da vidim koliko sam odmakla i čini mi se da sam na polovini puta. Što dalje idem, muzika postaje glasnija i mahnitija. Zvuči kao graja glasova koji se nadvikuju.

U podnožju stepenica je prolaz tek toliko širok da se jedan čovek provuče. Moram da savijem glavu dok prolazim. Posle nekoliko stotina metara izbija na platformu što gleda na veliku pećinu, do koje vode stepenice usečene u stenu.

Nalazim se na sredini zida pećine. Naspram mene je prirodni vodopad koji izvire iz duboke pukotine u steni koja se otvara prema noćnom nebu; mesečina prodire i osvetljava pećinu sablasnom srebrnkastom svetlošću. Baklje učvršćene za zidove pružaju još jedan izvor svetlosti; tek toliko da se vidi da su zidovi pećine oslikani freskama živih boja vrta kojim sam upravo prošla, s vijugavom stazom i istim kamenim kipovima što vire iza rastinja. Pod pećine pokriven je blistavom ružičastom mahovinom koja prijanja za kamenu površinu i sija na svetlosti baklji kao istopljeno zlato.

U dnu vodopada tok se račva u dve rečice koje oblikuju ostrvo. Na ostrvu je mala okrugla kamena građevina s kolonadom, nalik podijumu ili paviljonu za promenadne koncerte, otvorena s jedne strane i osvetljena mesečinom kao reflektorom. Na podijumu stoji nekoliko prilika u belim ogrtačima i prevelikim maskama životinjskih glava iz crtanih filmova, a svaka svira neki instrument - dlanom udaraju šuplje bubnjeve ili mala cimbalu. Dve prilike sviraju dugačke drvene frule koje se šire na vrhu. Muzika toliko glasno i prodorno odjekuje pećinom da ispunjava prostor zbunjujućom bukom suprotstavljenih ritmova koji mi struji telom.

Na podijumu je presto tapaciran crvenim somotom obrubljenim zlatom i s uklesanim lavovima na obe prednje noge. A na prestolu sedi prilika s velom i dugim lepršavim belim ogrtačem toliko širokim da je teško odrediti pol osobe koja ga nosi. Pred nogama prilike kleči žena, naga žena plave kose, iste kao što je Anina. Srce mi preskoči kad je ugledah, ali ne vidim je li stvarno Ana jer je predaleko i zagnjurila je glavu u krilo prilike, koja joj je spustila ruku u rukavici na glavu, kao što sveštenik radi kad nekoga razrešuje grehova.

Ta žena je očigledno počinila strašne grehove jer su joj leđa pokrivena mrežom crvenih posekotina koje izgledaju bolno. Još jedna prilika u ogrtaču stoji iza nje i drži bič iza sebe, spremna da zada još udaraca. Sećam se kako mi je Ana pokazala tragove na članku i kako su strašno izgledali. Shvatam koliko sam bila naivna, kako to zaista nije bilo ništa.

Još pet nagih žena, dve plavuše, dve brinete i jedna crvenokosa, kleče u polukrugu u podnožju stepenica koje vode na podijum, okrenute prema prestolu, sa šakama na kolenima i pognutih glava. Čekaju svoj red.

Muzika je toliko glasna da jedva čujem svoje misli, toliko glasna da mi se čini kako mi polako briše identitet i ispunjava ga zvukom. Ali ne smem dozvoliti da mi ukrade cilj. Moram da nađem Anu. Ponavljam te reči u glavi kao mantru.

Polako silazim stepenicama. Kako se približavam podu pećine, shvatam da nije pokriven mahovinom, već telima; masom tela koja se uvijaju dok se pare, masom kose, kože i znoja. Pokrivač od tela pokriva svaki centimetar glavne odaje pećine i pruža se prema stranama. Toliko su isprepletene da je nemoguće odrediti gde se jedno odvaja od drugog. Glave su zagnjurenje između nogu i ruku. Grudi izgledaju obdarene s više pari udova. Noge izbijaju iz ramena, ruke nestaju iza nogu i pojavljuju se iza pojaseva. Šake su pričvršćene za grudi. Penisi rastu iz savijenih kolena. Usta su ili otvorena u ekstazi ili ispunjena nečim. Kao da su svi šibani seksualnim žarom muzike.

A mislila sam da sam pored Ane videla sve - na sajtu SODOMA, u *Jebačkoj fabrici*. Mislila sam da sam videla sve što se videti može. Umalo se nisam već zasitila, ali nisam nikad videla tako nešto. Čak ni u filmovima.

Obazrivo iskoračujem, stajem u tu vrveću gomilu tela. Kao da primećuje moje prisustvo pa se razdvaja i otvara, praveći putić kojim mogu da prođem. Koračam kroz ta tela i osećam se veoma smeteno, ali istovremeno potpuno neupadljivo jer niko ne obraća pažnju na mene, kao da koračam punom gradskom ulicom, jedna među mnoštvom, među stotinama i hiljadama, izgubljena u vrevi.

Bacam pogled prema podijumu, taman na vreme da vidim kako plava devojka ustaje i pada natrag u ustalazano more ljudskih tela. Bacaju njenu nepomičnu beživotnu priliku preko poda pećine kao kad nekoga bacakaju na koncertu. Ruke se pružaju da je uhvate i povuku nadole. Druge ruke guraju je gore i dalje od sebe.

Podseća me na uvodni kadar filma *Divlja horda*, kad deca sede pored puta i gledaju kako vojska crvenih mrava preplavljuje i proždire dve škorpije. A ona ushićeno gledaju taj užasni prizor obrednog žrtvovanja, gurkaju stvorenja grančicama da ih još više razdraže, podstičući okrutnost bez griže savesti.

Užasnuto gledam kako horda usisava i guta plavušu, kako joj telo nestaje u vrtlogu. I ne mogu da uradim ništa u vezi s tim. Pre nego što je nestala, uspevam da joj dobro pogledam lice, dovoljno da vidim da nije Ana.

Druga devojka ustaje i zauzima njeno mesto pred nogama prilike s velom. Bič se podiže pa spušta na njena leđa s užasavajućom silinom i brzinom. Telo joj se napinje od udarca, ramena isturaju a kičma povija. Krivi glavu i otvara usta, kao vuk koji zavija na mesec, ali krici se ne čuju jer muzika guta sve - fijukanje biča, njene krike, koprcanje i jebanje tela oko mene - sve osim sebe same.

Tela nastavljaju da se razdvajaju ispred mene i sad sam gotovo u sredini pećine, dovoljno blizu podij uma da vidim lica devojaka, da se uverim da nijedna od njih nije Ana. Devojka ispred prestola onesvešćuje se od udaraca i ruši pred nogama prilike s velom.

Ovo je čudan scenario jebanja. Najčudniji. Previše čudan za mene. Trenutno samo želim da pobegnem što dalje, ali ne mogu. Prepuštena sam na milost mnoštvu tela.

Muzika mi bubnji u ušima. Srce mi bije toliko jako da mi se čini da će mi grudi eksplodirati. Bije toliko jako da osećam kako počinjem da paničim. I potrebna mi je i poslednja trunka snage volje da to sprečim, da nateram sebe da sporije dišem kako bih smislila šta da radim i kuda da idem. Sad izgleda kao da se tela ne razdvajaju da bi me pustila da idem putem koji sam izabrala, već da me navode i da će me, sve dok nastavim da hodam, propuštati.

Ubrzo se nalazim na drugoj strani pećine i vidim otvor u kamenom zidu, prolaz koji vodi napolje. Shvatam da su me tamo navodili. Svaki naredni korak mučniji je od prethodnog. Konačno, ne mogu više da izdržim i preskačem nekoliko poslednjih tela do sigurnosti.

Jurim uskim prolazom osvetljenim bakljama koliko me noge nose. Ne osvrćem se sve dok ne primetim da je muzika tiša, sve dok maltene ne čujem nju, već samo odjek svojih koraka. Prolaz se račva na dve strane, pa na tri. Ne znam kuda idem. Samo nastavljam istim pravcem - napred - čak i kad prolaz zaokrene i izgleda kao da vodi natrag. Istovremeno deluje poznato i nepoznato. Osećam se kao da sam ponovo u dubinama *Jebačke fabrike*.

Prolaz se ispravlja. Ispred mene se snopovi svetlosti izlivaju iz niza lučnih otvora uklesanih u svaki zid - naizmenično, tako da nema naspramnih, kao sobe u hotelskom hodniku.

Kako se približavam prvom, čujem da mrmljanje ispunjava vazduh oko mene kao i dok sam hodala vrtom, ali manje je eteričan ovog puta, sad je užurbaniji; primalan kao urlanje svetine na sportskom nadmetanju.

Prilazim jednom otvoru i zavirujem. Odaja je veličine velike garaže. Kao i pećina, zidovi odaja su oslikani, ali prizorima unutrašnjosti, kao pozorišne kulise s prozorima, vratima i susednim sobama - zbog čega izgleda da se prostor pruža mnogo dalje. Podseća me na pozorišne kulise.

U sredini odaje su velike drvene skele. Devojka je vezana na polovini središnjeg stuba. Naga je, ruke su joj podignute iznad glave, članci vezani, dlanovi okrenuti napolje. Konopac joj pada oko struka kao halter. Drugi deo konopca, vezan između njenih grudi, obavija joj grudi i ramena kao brus.

Telo joj je umrljano tamnim mrljama kao da su je prskali mastilom. Dve prilike s kapuljačama stoje joj s obe strane i drže velike crne sveće, velike poput olimpijskih baklji, pritiskaju ih uz njeno telo i povijaju glave, kao da nude žrtvu i traže blagoslov.

Oko skela se muškarci i žene jebu sa životinjskom pomamom, nesvesni mog prisustva. Svi nose maske - karnevalske, životinjske, gumene maske s likovima predsednika, političara, javnih ličnosti i

istorijskih ličnosti. Energija u sobi je nesputana, zapaljiva kao fosfor. Miris je poražavajući.

Osećam se kao da stojim na ivici svog sna, gledam unutra, opčinjena devojkom na skelama. Jedna prilika prinosi sveću njenoj dojci. Vosak kaplje na bradavicu, pokriva je kao preliv. Kako joj se vosak skuplja na telu, ona meša kukovima i uvija karlicu, kao što činite kad vam se očajnički piški a nema toaleta u blizini. Noge su joj savijene u kolenima, listovi povučeni unatrag konopcima tako da izgleda kao leptir koji nežno leprša krilima kad god pomeri noge. Ili kao buba prevrnutu na leđa koja i dalje besciljno mlati nožicama, iako neće otići nikuda.

Usta su joj otvorena, oči smanjene na proreze i privlači me njen izraz jer ne mogu da dokučim moli li za još ili preklinje da je puste. Dok je gledam takvu, vezanu za kolac kao Jovanku Orleanku okruženu ruljom što urla, kako visi između euforije i bola, ne znam želim li da je jebem, da je spasem ili da zauzmem njeno mesto.

Uzmičem i nastavljam prolazom, prolazim pored jedne odaje za drugom i zavirujem u svaku. Sve izgledaju kao da su sa sajta SODOMA: devojka u nekoj stresnoj situaciji ili scenariju - sputana, zatvorena u kavez, vezana lancima, obešena - publika, uzbuđena prizorom koji joj se nudi. Zadržavam se na ulazu svake odaje dovoljno dugo da se uverim da Ana nije unutra pa nastavljam dalje. Hodam tim katakombama i posle nekog vremena mi se čini da idem ukруг. Ili su sve kazne počele da izgledaju isto.

Dolazim do jedne odaje koja deluje prazno. Znatiželja pobeđuje i ulazim. Kao i u ostalim odajama, sav nameštaj je naslikan na zidovima, osim malog postolja, nameštenog kao krevet, i mermernog kipa naspram njega.

Muški glas progovara iza mene: „Gde si dosad?”

Zvuči mi veoma poznato. Taj glas, već sam ga čula.

Okrećem se i vidim čoveka s arlekinskom maskom, muškarca iz mog sna, mog seksualnog partnera sa zabave Kluba Žilijet. Preplavljuje me olakšanje što vidim nekog poznatog. Ima znalački osmeh i ogrtač s crnom kapuljačom. Očekivao me je, ali ne znam kako.

„Tražim nekoga”, kažem.

Pogledom pretražujem sobu dok to govorim iako nema mnogo toga da se vidi.

„Pa, evo me”, odgovara, rešen da mi privuče pažnju. „Ne tražim tebe, već drugaricu. Anu.”

„Poznajem li je?”, upita me.

„Ne znam...”, odgovaram i gledam ga u oči.

„Trebalo li da je znam?” Osmeh mu ponovo prelazi preko lica. Ne znam o čemu je reč niti kuda ovo vodi, ali čini mi se da zna više nego što govori i da me zadirkuje.

„Dođi”, reče, priđe mi i pruži ruku. „Hoću da ti pokažem nešto.”

Rado mu prihvatam ruku i šaka mu se obavija oko moje kao rukavica, tako poznata, umirujuća i topla. Vodi me prema mermernom kipu u uglu.

Otpozadi, kip izgleda kao muškarac s veoma maljavim nogama. Kleči i nagnut je s rukama ispruženim ispred sebe kao da se moli ili masturbira, okrenutih leđa kako ga niko ne bi video. Kako se približavamo, vidim da ne radi ni jedno ni drugo.

To je kip muškarca i ne postoji drugi način da to kažem osim da budem otvorena - to je kip muškarca koji tuca kozu. Pa, nije baš muškarac već polučovek-polujarac s rošćićima, kao đavo. Gornji deo je ljudski; donji kozji. Pretpostavljam da se može reći kako jarac prca kozu i da nijedan ljudski, prirodni ili božji zakon nije prekršen. Ali ipak... reč je o tucanju, u to zaista nema sumnje, jer je čovek-jarac gurnuo penis u donji deo kozjeg tela. Ako koza ima vaginu - ovo je zaista ponižavajuće, ali ne znam ima li koza vaginu - onda ga je gurnuo u njenu vaginu.

Koza, kao većina koza, čak i ženki, ima bradu. I leži na leđima, podignutih zadnjih nogu dok je jarac-čovek jebe i vuče joj bradu. Moram reći da koza ne izgleda preterano srećno zbog toga. Zapravo, izgleda preplašeno. Ili su to možda samo moje projekcije. Ali čitav prizor izgleda jezivo iako je sam kip divno isklesan.

„Znaš li šta je to?”, upita me.

„Veoma je eksplicitno. Osim toga, nemam pojma.”

„Pogađaj.”

„Drevna etrurska pornografija?”

„Blizu si.” Nasmija se. „Pogrešila si nekoliko vekova. Ovo je rimsko. Pan. Bog jebanja.”

Slušam mu glas i stvarno me nervira jer zvuči tako poznato, ali prosto ne mogu da dokučim čiji je.

„Znaš li odakle je to?”

„Iz rezidencije Plejboj?” pitam.

„Iz Herkulanuma”, kaže kao da bi trebalo to da znam. „To je u Italiji, blizu Pompeja. Iz privatne vile tasta Tulija Cezara, izuzetno moćnog i uticajnog čoveka.”

Prijateljski potapša Pana po zadnjici.

„Možeš li da zamisliš šta se tamo dešavalo? Kakve je sve radnje ovo podsticalo?”

„Kućne zabave?” upitah.

Samo ga zafrkavam. Hoću da pomisli da sam pametna i duhovita. Hoću da mu se svidim.

„Tačno”, odgovara bez trunke ironije.

Drago mi je što sam konačno pogodila bar nešto. Očekujem da pojasni, ali to ne čini.

„Ovo nije original, nažalost. Original je u Napulju, ali kopija je prilično verna - sve pojedinosti su tu i tačno su predstavljene.” Polako i usredsredeno prelazi kažiprstom po Panovoj erekciji, kao da proverava ima li prašine. „I služi svojoj svrsi.”

„A to je?” pitam.

„Ne pravi se naivna.”

Ne pravim se, odgovaram.

„Sve se vrti oko toga.”

„Toga? Polučoveka koji tuca kozu?”

„Ovde. Sad. Ovog mesta.”

„Kad si već spomenuo, kakvo je ovo mesto?” pitam. „Ovo je vrt zemaljskih uživanja. Spoj raja i pakla.” „O čemu pričaš, dođavola?” „O Klubu Žilijet.”

Čim čujem to ime, vraćam se na mesto gde sam ga prvi put čula. U ono kupatilo s Anom. Tad sam pomislila kako je to samo šašavo ime za elitni svingerski klub. Očigledno nije tako.

„Zvuči kao savez studentkinja.”

„Daleko je od toga. Klub Žilijet su ljudi koje spaja jedna ideja, zajednička filozofija, svi su posvećeni traganju za vrhunskim zadovoljstvima. Imamo zajedničke interese, zajedničke ciljeve i neograničena sredstva.”

„Zvuči kao klub za bezobrazne bogataše koji vole da svršavaju”, odvrćam.

„To nije klub”, odgovara on. „Reč je o tradiciji. O lozi koja se proteže do prehrišćanskih mističnih religija i kultova koji su otvoreno delovali u rimskom dobu.”

Sjajno, pomislila sam, sad će da mi drži predavanje iz istorije.

„Kako su kultovi postajali sve popularniji, rimske vlasti su počele da ih doživljavaju kao pretnju moći i poretku. Zato su ih zatrli, uništili i prigrabili njihove sledbenike.”

Mistične religije donekle zvuče kao *Jebačka fabrika* starog sveta, ali nisam sasvim sigurna da misli na to.

„Ali vlasti nisu znale da je mnogo javnih ličnosti i predstavnika vlasti Rimskog carstva takođe pripadalo tim kultovima”, nastavi on. „Lovili su ih, bacali u tamnice i ubijali. Umalo nas nisu istrebili, ali kult se ponovo okupio posle čistke i jezgro je zaključilo da će najbolje osigurati opstanak ako sledi tri ključna cilja: ograničiti pretnju, upravljati aktivnostima i umanjiti opasnost.”

„Čekaj, skroz si me zbunio. Razgovaramo li o korporacijskom upravljanju ili tucanju?”

„Tucanju?”, ponovi, zvučeći gotovo iznenađeno što je ta reč izašla iz njegovih usta. „Ovo je više od pukog jebanja.”

„To mi uporno govoriš, ali ne otkrivaš šta je to.”

„Požuda”, razvlači reč kao da sikće. „I moć. Nismo mogli da dozvolimo da nam to oduzmu te je kult počeo da dela u tajnosti, skrivajući se time što je svima bio ispred nosa.”

„Kako može nešto da se sakrije svima ispred nosa? To nema nimalo smisla.”

„Ima smisla na sve moguće načine. Postavimo to ovako, koja vrsta priča se ne može potvrditi?”

„Sve što se pojavi u *Nešenal enkvajeru* ili na TMZ-u.” „Upravo tako”, složi se. „Govorkanja. Tračevi. Mitovi.”

„I?”

„Ne možeš suditi traču ili osporiti mit. On nastavlja da živi, ovekovečuje se i stiče uticaj, ali ne može se uništiti. Može samo da se razvija i menja. I zato je otad bio poznat pod mnogim imenima.”

Počinje da nabraja imena koja zvuče kao naslovi loših drugorazrednih horora.

Izidin kult.

Tajni red slobodnih mislilaca. Klub paklene vatre.

„Ime pod kojim je trenutno poznato glasi Klub Žilijet. Ali svi su nastali iz mističnih religija.”

„A šta je bila misterija?” zanima me.

„Misterija nije bila nešto što treba otkriti. Ona je bila mesto do koga je valjalo doći, mesto poput ovog. Konačno odredište, a ne usputna stanica.”

Govori u zagonetkama.

„I kako se stiže do tog mesta?”, pitam.

„Kako si došla ovamo?”

„Šoferskom službom. Ostavili su me pred glavnom kapijom. Lozinka: Fidelio. Obezbeđenje me je čudno gledalo. Mislim da su očekivali Toma Kruza. Ali umesto toga su dobili mene, Toma Kruza sa sisama.”

„Veoma smešno”, odvrati, ali se ne nasmeja. Čak se i ne osmehnu.

„Nisam na to mislio. Postoje tri faze inicijacije.”

„A one su?”

„Dezorijentacija čula.”

To sam doživela.

„Opijenost tela.”

To sam videla.

„Orgijastički seks.”

To sam radila. Sve po protokolu. I eto me. Nije me slučajnost ili nasumičan niz događaja doveo ovamo.

Navodili su me.

„Sad znaš kako si dospela ovamo”, reče kao da zna o čemu razmišljam. I ponovo taj osmeh. Prosto ne mogu da ga dokučim.

„Šta god da je Klub Žilijet, ne želim da imam ikakve veze s njim. Samo hoću da pronađem drugaricu.”

„Već si deo njega.”

„Ne pripadam ovamo!”, odvrćam vatreno. „Ako si ovde, onda pripadaš”, odgovara i gleda me pravo u oči. „Ali zašto?” „Zato što ostale nisu.” „Koje ostale?”

„One koje nisu uspele. Vidiš, one koje odustanu na polovini puta ili se povuku, koje razočaraju prilikom inicijacije, budu žrtvovane.”

Žrtvovane. Jesam li dobro čula? Stresam se, trudeći se da sakrijem koliko sam izbezumljena.

„Hoćeš li mi sad reći da moraš da me ubiješ pošto si mi to otkrio?”

Samo se delimično šalim.

Smeje se, ali ne verujem da mu je moja pošalica smešna. Niti kaže „ne”.

„Sličniji smo nego što ti se čini, znaš”, odgovori on. „Sličniji nego što želiš da priznaš. Koliko god da ti je teško da to shvatiš. Mi nismo kao drugi.”

„Zašto ja?”

„Imaš dar.”

„Koji dar?” pitam.

„Ti si nepodmitljiva, ne mogu ti umanjiti vrednost. Ti shvataš.”

On me ne pita, on mi saopštava. Ali ne verujem da shvatam.

„Trudim se”, odgovaram molećivo. „Zaista želim da shvatim.”

Želim da prestane tako da priča. Ipak, potpuno sam opčinjena. Osećam se kao Alisa koja je pokušavala da razgovara s Ludim Šeširdžijom i Martovskim Zecom, izgubljena u izvrnutoj logici koja mi izmiče, ali mi se čini da bi mi delovala potpuno razumna samo kad bih je prihvatila.

„Ali već si shvatila”, odvrća, osmehujući se. „Kako su požuda i moć, seks i nasilje, samo dve strane medalje. A tvoja želja da saznaš više, da to sama doživiš, dovela te je ovamo. Meni.”

To je parola. Znam jer sam je već čula - od Ane.

Sad znam ko je on, ovaj tajanstveni neznanac s maskom, moj muškarac iz snova. On je tip o kome mi je Ana pričala, onaj za koga je rekla da joj je omiljeni dečko, onaj koji je najbolje razume.

„Ti znaš Anu”, kažem.

Ne odgovara.

Sad znam šta je ovo. Ovo je ona scena u *Poslednjem tangu u Parizu*, jedina scena za koju svi stvarno znaju i do koje im je stalo.

Ona koja počinje tako što Marija Šnajder ulazi u stan Marlona Brana da i doziva ga da najavi svoj dolazak. Pošto ne dobij a odgovor, pomišlja kako nema nikoga kod kuće. Ali Brando sedi na podu, jede hleb i sir, ne govori ništa, ne otkriva ništa, samo čeka njen dolazak.

On već zna šta će se dogoditi. On je već odlučio kuda to vodi. Šta će učiniti. Ona ne zna ništa. A namerno ne zna ništa jer, na neki način, i ona želi da se to desi.

I on je mene čekao jer je znao da ću doći. I došla sam kao po migu.

Spremna za sopstvenu scenu s margarinom.

„Plašiš li se?”, pita dok mi prilazi.

„Ne”, odgovaram i shvatam da je to istina.

Zaista se ne plašim. Ali čak i da se bojim, ne bih mu pružila zadovoljstvo da to sazna.

Samo se pitam koja li je njegova igra. I gde je Ana?

„Trebalo li da se plašim?” pitam.

Privlači me sebi. Ne protivim se jer shvatam da je sve vodilo tome.

Želela sam da dođem ovamo. Ja sam doprinela da se to dogodi.

Prisilno sam došla. Nisam imala izbora.

Imala sam dar. I primećena sam.

Gura me na leđa na postolje. Već zna šta želi i to će dobiti. Podižem pogled i vidim kip. Vidim kozu i jebežljivog đavola na njoj.

Mene i njega u nečasnom spajanju. Ali on ne poseže za mojom bradom, već za mojim vratom.

Dok sam shvatila šta radi, ruke su mu već na meni i sve je toliko brzo da postaje nalik usporenom filmu.

Šake su mu stegnute oko mog vrata.

Pokušavam da vrisnem. Ali čuje se samo prekid emitovanja. Otimam se, ali on zna da je jači od mene. Prikovana sam za platformu težinom njegovog tela.

Potpuno sam bespomoćna, ali potpuno pozorna i svesna.

Prekasno je da reagujem, prekasno da pobegnem. Osećam kako mu se šake polako stežu oko mog dušnika.

„Šašava devojko”, zacereka se. „Nisi morala da dođeš.”

Naginje se nada mnom sve dok mu lice nije tačno iznad mog i sve što vidim iza maske od izgorele kože jesu oči što sevaju, pomahnitale.

Shvatam šta se desilo svim onim devojkama. Shvatam šta je moglo da se desi Ani. I sad sve izgleda jasno kao dan. Sve izgleda tako očigledno.

Trebalo je da obraćam više pažnje. Trebalo je da slušam mozak, a ne telo. Trebalo je da predvidim ovo.

Niko ne želi da umre. Ne ovde, ne ovako.

Ne želim da umrem. Ne ovde, ne kao one devojke.

Ali prekasno je da se predomislim.

Istiskuje život iz mene. Želi da vidi kako izlazi iz mene. Želi da osetim ono što su one osetile.

Skupljam svu preostalu snagu i poslednju trunku vazduha u plućima da zagrakćem:

„Jebi se.”

Čuje se kao grgoljenje. Naginje se sve dok mu usne nisu pored mog uva i šapuće: „Osećaš li me?” Steže šake. I sve postaje crno.

Sledeće čega sam svesna jeste da ležim na leđima i zurim nagore u ogromno, neprekidno prostranstvo neba što se pruža od jednog horizonta do sledećeg. Nema sunca, nema meseca, nema oblaka. Iako je boja ravna, bezoblična i potpuno jednolična, izgleda

kao da je nebo nadvijeno nada mnom, kao da gledam zaobljenost Zemlje. Osećam da mi blag povetarac prelazi preko tela, ali ne znam jesam li zagnjuren pod vodu ili plutam na nebu.

Avetinjski beli galebovi jedre mi nad glavom poput stražara. A da nije vrhova njihovih krila, koji izgledaju kao da su umrljani u crno mastilo, pomislila bih da su samo plutajuće čestice zato što sam predugo gledala u beskrajno plavetnilo. Lebde mi vidnim poljem, neki veći od drugih na putanjama koje se sudaraju na različitim visinama iako izgleda kao da svi nastanjuju istu ravan. Vidim jato čvoraka kako juri napred-nazad nebom kao jato riba koje brzo menja pravac da bi uhvatilo struju.

Podižem glavu da pogledam oko sebe. Ležim naga na velikoj kamenoj platformi podignutoj ne više od tridesetak centimetara od zemlje. Rubin-crveni svileni ogrtač sa složenim zlatnim vezom prostrt je ispod mene kao čaršav. Ruke su mi dopola uvučene u rukave. U svim pravcima oko platforme, dokle god pogled seže, pružaju se redovi praznih tribina.

Vrti mi se u glavi pa je ponovo spuštam da zurim u nebo. Osećam se kao da letim, kao da lebdim kroz vazduh s pticama. Nešto mi zapinje u grlu, nešto kao pero. Golica mi grlo i istovremeno ga zapušava. Ne mogu da dišem i hvata me panika. Kašljem ne bih li pomerila taj predmet. Iz usta mi ne izlazi ništa, ali šta god da je bilo, sad je nestalo i drhtavo udišem, kao da mi je to prvi udah u životu. Kao da sam umrla i ponovo se rodila. S udahom mi razdirući bol prolazi grlom, niz grudi i u pluća, kao da dišem usred požara.

Čini mi se da sam čula Džekov šapat: „Došla si.”

Okrećem se da ga pogledam.

*

Otvaram oči, čekam da se fokusiraju i shvatam da to nije Džek niti neznanac s maskom. Nada mnom se nadvija Bob, lica zaklonjenog senkom. Bob je muškarac s maskom. Ne znam zašto, ali nisam nimalo iznenađena.

Vidim kako povlači ruku. Pa osećam oštro peckanje na obrazu od šamara. Glava mi polete u stranu kao da je feder.

On me uhvati za bradu, okrenu mi lice prema sebi i ponovo me ošamari. Jače ovog puta.

„Probudi se”, viknu on. „Nije vreme za umiranje.”

Gledam prema njemu i vidim mu lice samo na delić sekunde pre nego što sve postaje mutno od suza nakupljenih u očima.

On poseže za mojim člancima, ne kako bi me sprečio da ga udarim, već da ih povuče nadole. Ka svom vratu.

„Zamenimo se”, reče. „Davi me.”

Njegove šake su na mojim. Moje šake su mu oko vrata.

„Jače”, kaza.

Stežem.

Ponavlja.

„Jače.”

Moje jače očigledno nije dovoljno jako. Iznova to ponavlja. Kao sportski trener koji nagovara svoje sportiste da sagore. A ja sam raspaljena. „Jače.”

Postupam bez razmišljanja.

„Jače.” Stežem jače. „Jače.”

Njegove šake popuštaju stisak na mojima i padaju mu uz bokove. I dalje ga stiskam. „Jače.”

Čini mi se da okrećem šraf koji je već učvršćen u zid. Ali hoću da ga okrenem samo još jednom, za svaki slučaj, a potrebna mi je sva snaga samo da okrenem šrafciğer.

Vidim kako mu lice crveni.

Čvršće ga stežem.

Pomera usne, ali nikakav zvuk ne izlazi.

Sad ga pritiskam svom težinom, snagom koju nisam ni znala da imam, lice mu je crveno kao bulka. Oči su mu razrogačene, zenice raširene. Telo mu je potpuno nepomično i kruto.

Utom mi se pogled spušta do njegovih usana i vidim da su krajevi izvijeni u osmejак koji je nedvosmisleno zao. Kao da tačno

zna šta mi radi. Ili je to zato što trpi razdirući bol. Ne znam jer je gotovo nemoguće razlučiti grimasu i osmeh.

I zaista se nadam da je grimasa jer sad kapiram. Razumem o čemu je ovde reč. Taj bolesni skup. Moć da neko drži život i smrt u šaci. To ih uzbuđuje.

To Boba uzbuđuje.

Prepuštanje najvećoj opasnosti.

Osećam kako mu puls slabi pod mojim prstima. Vidim kako se gubi. Mogu sad sve da završim. Ne može da se odupre. Mogu da iscedim život iz njega. Sad i tu. Mogu mu oduzeti život, kao što ga je on oduzeo onim devojkama, kao što ga je oduzeo Ani. Jer mislim da se to desilo. Mogu da izravnam račun. Mogu sprečiti da se to ponovi. Neće biti novih žrtava.

Iako uživa u tome, bolesni drkadžija, neće još dugo. A tad će biti kasno da se predomisli.

On to želi. Zna da ne može izgubiti.

Ako ga ubijem, on će umreti umiren time da je i moj život okončan.

Ako ga ubijem, biće prelako.

Vidim kako život ističe iz njega. Zato sklanjam ruke.

Ne pomera se. Boja mu se povukla iz lica.

Đubre je mrtvo. Znam to. Jebeno je mrtav.

Uzvikujem njegovo ime - „Bobe!” - iznova i iznova. Šamaram ga. Udaram ga po grudima.

Hvata me panika. Nema šanse da me stigne kazna zbog toga.

Ponavljam sve od početka. Jače.

Na ivici sam odustajanja kad vidim treptaj iza njegovih kapaka.

Zato ga šamaram. Jednom po svakom obrazu.

Udiše kako bi preživeo, uvlači vazduh u pluća. To je praćeno jezivim zvukom nalik struganju.

Očajnički zurim u njega, zaprepašćena. Želim da živi. Mora da živi. Ne zarad njega.

Zarad mene.

Potrebna su tri-četiri puta, ali izgleda da će preživeti. Vraća se s ivice. Izvući će se.

Vidim da pomera usne, ali ne razumem šta govori. Glas mu je tiši od šapata. Spuštam glavu do njegove.

Čujem kako govori:

„Džina... koju kravatu... koju kravatu da stavim?”

Nastrani drkadžija. I dalje je opsednut svojim izgledom. Kad bi Džina samo znala.

Pitam se zna li ona pa samo zatvara oči. Ili je šlepa i obmanjuje se? Žmuri li pred zločinima? Ili ne vidi znake? Ne mogu a da ne pomislim da Džina zna i da joj je zato osmeh iskrivljen.

Bob dolazi k sebi, ali neću da ostanem, da ga ljuljuškam u naručju, da ga mazim po glavi dok se oporavlja. I prokleta bila ako ostanem da gledam. Moram da odem pre nego što se seti gde je, ko sam ja i šta se upravo desilo.

Zabava mi je ionako dosadila. Videla sam dovoljno i znam kad je vreme da krenem. Zato ću otići dok on još leži na tom kamenu, i dalje grgoljeći, polusvestan i nesuvisao.

Ne osvrćem se.

Ne gledam za sobom.

Srećna sam što sam živa.

Dvadeset drugo poglavlje

Izborna je noć. Sama sam kod kuće i gledam uživo objavljivanje rezultata na televiziji. Kamera zumira Boba Devila, koji već izgleda trijumfalno. Ubedljivo vodi, potukao je takmaca i zna da je dobio izbore. Već zna da je pobedio i to mu se vidi na licu. Pomalo predvidljivo, zar ne?

Navedite mi jednog političara koji se nije izvukao s ubistvom.

To je gotovo profesionalna povlastica. A Devil je od toga napravio umetnost.

Za mene je on sad Devil. Nije Bob. To prosto zvuči suviše blisko. Previše srdačno da bi mi prijalo. Sad kad znam ono što znam. To menja sve. Kad bih ga zvala Bob, to bi bilo kao da sam na „ti” s Ubicom daviteljem iz Hilsajda.

*

Devil stoji na podijumu, pobjednički podiže ruku i osmehuje se kao na reklami za kolgejt dok drugu ruku drži Džini oko struka i sprema se da održi pobjednički govor. Izgleda veoma učtivo i samozadovoljno. I nosi jebenu kravatu. Mora da sam jedina koja zna zašto. Nosi je da bi sakrio jebačke masnice. Kako bi sačuvao svoju prljavu malu tajnu.

Džina upire prstom u nasumične ljude u svetini i radi ustima isto što i Hilari Klinton na predizbornim mitinzima. Iznenađeno, s nevericom, zine pa mahnito maše tim nasumično izabranim ljudima u gomili kao da je upravo spazila davno nestalog člana porodice - pretvara se da ih poznaje. Džina to radi jer je uverena da je korak bliže tome da postane prva dama i bolje bi bilo da počne tako i da se ponaša.

Devilovi glume pred velikim skupom ljudi dovezenih autobusima izdaleka kako bi popunili broj da bi izgledalo kako budući senator

drži prst na pulsu birača željnih promena iako je verovatno upravo osvojio najmanji broj glasova u istoriji ove države.

Dobro glume. Nikad ne biste pomislili da nisu onakvi kakvim se predstavljaju. Pravi američki braćan par. Pun ljubavi, veran i blistav od zdravlja.

Sad snimaju ceo podijum i vidim Džeka kako stoji s ostatkom Devilovog tima. Ništa mi ne može pokvariti taj trenutak Budući da se ponosim Džekom, zaista se ponosim.

Iako taj ponos prati opomena jer sad znam pravog Devila, a ne kartonsku lutku političara koji na televiziji govori kako želi da ljudi upoznaju „pravog Roberta”. Znam za šta je on sposoban. Znam čemu pripada.

Ponavljam ista pitanja u sebi. Koliko vredi to iskustvo? I koliko ono košta?

To je vrednost mog iskustva. Sad shvatam mnogo toga u vezi sa seksom i moći, o tome kako se prožimaju na načine koji neki ljudi ne otkriju za života. A ja sam tako mlada. I moraću da živim s tim celog života. Ne mogu reći da sam srećna zbog toga. Iskreno govoreći, neprijatno mi je zbog toga. Zato što znam da sam samo jedan korak dalje od Devila.

Mogla bih da kažem Džeku šta se desilo. Mogla bih sve da iznesem u javnost da hoću. Ali imamo samo jedan život, a ja sanjam i fantaziram, kao i svi, o onome što svi žele: sigurnosti, porodici, sreći, ljubavi. Ne znam šta budućnost nosi, ali znam šta neću u budućnosti koju sebi želim. Ne želim da na sav glas trubim o nepravdi.

Moj nagon za preživljavanjem jači je od želje da spasem svet. Mogla bih da glumim junakinju da to želim, ali želim li da budem poznata kao ta osoba do kraja života? Želim li da podnesem posledice? Šta bi bilo sa Džekom? Šta bi bilo s nama?

Kad bih to učinila, morala bih Džeku da ispričam sve. A još nisam spremna na taj korak. Neke stvari je najbolje ostaviti nedorečenim. Bolje je čuvati tajne nego ih otkrivati. Tu tajnu moram sačuvati. Bar zasad. Ali zadržavam pravo da se predomislim u bilo kom trenutku.

Šta biste učinili na mom mestu?

Razmislite o tome. Nije tako lako, zar ne? Ne postoji jednostavno rešenje ili lak plan bekstva.

Ovo nije holivudski film u kome se sve lepo raspetlja u poslednjim scenama. Gde loše momke stigne zaslužena kazna, sile haosa i zla bivaju poražene, uspostavlja se red. A junak ili junakinja dobiju priliku da požive još jedan dan i vrate se svom uobičajenom životu. Svojoj kući, svojoj ženi, deci, psu. Ne moram da vam govorim da stvaran život nije takav. Holivudski završeci dešavaju se samo u filmovima.

Kraj ove priče više podseća na dugački švenk koji vodi do kraja Godarovog filma *Doposlednjeg daha* kad se Žan-Pol Belmondo, u ulozi sitnog zločinca Mišela, miri sa sudbinom pošto mu je njegova devojka Amerikanka, koju glumi Džin Siberg, rekla kako ga ne voli i da ga je upravo prijavila policiji. A to je učinila samo da bi mu privukla pažnju. Uradila je to iz inata.

Pošto je on zločinac u filmu o zločincu, svestan toga i pametniji od većine, Mišel već zna kuda to vodi. A znamo i mi.

Sećate li se šta sam rekla?

Zaplet se pokorava junaku.

Dakle, Mišel je upucan u leđa i tetura se ulicom, tetura se prema zaboravu. Stiže do raskrsnice i tu se ruši. I to je zaista to, kraj kakav je zamišljao za sebe. Ali banalniji jer više liči na žrtvu manjeg saobraćajnog udesa nego na opasnog zločinca upucanog tokom rafalne paljbe predstavnika zakona.

Poslednje reči koje izgovara pre nego što se prepusti sudbini glase: „Dođe mi da povratim.” To su njegove zajedljive poslednje reči svetu koji ga nikad nije voleo i koga zauzvrat nije voleo. To je njegov trenutak „ružinog pupoljka”. Ali umesto da načini neko veliko otkriće dok odlazi, njegove reči su pogrešno čuli, pogrešno protumačili, dali im novo značenje - nikad nećemo saznati šta od toga - kao: „Dođe mi da povratim od tebe.” Odgovor ne svetu, nego ženi koju je voleo, koja ga je izdala - njegovoj Ahilovoj peti, *femme fatale* koja stoji nad njim dok pravi sprdačinu od svoje velike scene umiranja.

Ali kad to otkriju Džin Siberg, njeno poznavanje francuskog, dotle hvale vredno za mladu Amerikanku, odjednom je izneverava.

Ona ne razume francusku reč - *degueulasse* - i mora da pita šta znači.

I tako se film završava.

Ona ne samo da ne shvata značaj događaja koje je pokrenula činom nehajnog samopoštovanja već je suočena i s mogućnošću da se do kraja života muči zbog pogrešno shvaćenih reči.

Da je umro mrzeći je iz dna duše.

Kad bi samo svi filmovi mogli tako da se završe. Kad bi samo svi filmovi mogli da se završe kao život.

Nerešeno.

Zato što, počev od dana našeg rođenja... ne, pre toga, počev od dana kad smo začeti, naši životi nisu ništa više od niza nezavršenih odnosa. Romantičnih, seksualnih, poslovnih, porodičnih a možda i još nekih. I potreban je neizmeran trud iz dubine našeg bića da se ne upetljamo u njih.

Neki ljudi provedu ceo život opsednuti nezavršenim poslovima, onim „šta da se desilo“, „moglo se desiti“ i „šta li će se desiti“.

Ali ne ja.

Tehnički, ja sam trenutno nezavršen posao. I Devil to zna. Mogao bi da me se reši kad bi hteo. Ima moć da to učini. Mogao bi samo da zapucketa prstima i nestala bih. Kao Ana. Mogao bi da plati nekome da završi sa mnom i zabašuri sve kao što pretpostavljam da je uradio s Dejzi i ostalim curama. I nikad nije morao da snosi posledice, nikad nije morao da plati cenu. Nastavio bi da se osmehuje kao iz reklame za kolgejt na televiziji i niko ne bi saznao ništa.

Ali neće me ni pipnuti, prilično sam sigurna u to. I neću provesti ostatak života osvrćući se preko ramena, motreći i čekajući da taj čovek dođe. Ne bojim se. Uverena sam da je Devil procenio opasnost i zaključio da sam nezavršen posao s kojim može da živi.

Zašto mislite da sam toliko sigurna?

Pa, znate kako kažu.

Znanje je moć.

*

Devil je nešto obećao Džeku. Rekao je da će ga zaposliti u svojoj administraciji ako pobedi na izborima. Džek nema razloga da misli kako neće ispuniti tu obavezu. A ja ću se postarati da Devil to i uradi. Sigurna sam da hoće jer su mu u timu potrebni pametni tipovi kao što je Džek kako bi on ispadao dobro.

A ko sam ja da Džeku uskratim tu mogućnost? Ko sam ja da mu kočim ambicije?

Uostalom, Devil ne bi trebalo da se plaši mene.

Već Džeka.

Kako bi on reagovao kad bi saznao.

Tako te stvari idu. To morate znati. Niko nema nikakav podsticaj da izađe u javnost. To nikome ne ide u korist.

To je prava priroda moći. Okultna priroda moći.

Skrivena je. I ostaje skrivena.

Dakle, Klub Žilijet nastaviće da živi.

Devojke kao Ana nastaviće da nestaju. Ili da umiru.

I nadrljaće neka sirota budala poput Bandija. Zato što se on može zameniti i ne zna dovoljno o široj slici da bi ikoga povukao sa sobom. Konačno, Bandi je jedna karika u lancu i lako se može zameniti. Uvek će postojati devojke koje žele da zadovolje svoje strasti i momci koji su gorljivi da pomognu. Uvek je tako bilo i tako će uvek biti.

*

Sad smo svi vezani - Džek, Devil i ja. Kao meksička protivteža u filmu *Dobar, loš, zao*. Večiti trougao. Stojimo unutar kamenog kruga, potpuno suprotstavljeni. Igra pogleda, osmatranja i čekanja da neko načini prvi potez. Znam samo da ne nameravam da završim u neobeleženom grobu. A sigurno uzajamno uništenje nikome neće koristiti.

Ili kao kraj filma *Posao u Italiji*, gde se zlato nalazi u prednjem delu autobusa, svi su ljudi pozadi a vozilo balansira na ivici provalije. Jedan pogrešan potez i svi će se skupa survati preko ivice.

Tako je i s ovim.

Mrtva tačka.

I to je ono što izvlačim kao pouku iz cele te pustolovine.

Seks nas sve izjednačava.

Chiarissima

Izjave zahvalnosti

Ovo je namenjeno svim ženama i muškarcima poput mene, koji su u nekom trenutku imali samo književnost i film kao ventil da bi se osećali dobro u vezi sa svojom seksualnošću.

Neću nikad moći dovoljno da zahvalim Marku Džeraldu i Piter u Makgvanu koji su verovali u mene i podsticali me da ovo pretvorim u stvarnost kad sam sumnjala u sebe. Hvala Krisu i Masumi na neprestanom vodstvu, neprocenjivom istraživanju i energiji. Hvala MV Kobri na ljubavi i svetlosti. Hvala mojim prijateljima Sejli Ou, Džejsu Džinu, Dejvu Čoiju, Jošiju Obajašiju, Kristin Berns, Kendis Birns, Brajanu Leviju i kompaniji *Nju skul medija*, Bet Deguzman, Selina Maklemor, Ketrin Berk, Dejvide Šeli, Kirstin Astor, Stefani Abu, Kirsten Njuhaus - svi ste uložili mnogo vremena i truda da bi *Klub Žilijet* postalo ono što može, hvala vam!

Neverovatnu podršku pružili su mi svi iz *Grand centrala*, *Litl brauna*, *Ejdžensi grupa* i *Faundri literari end medija*. Noelu Klarku i Metu Šulcu hvala što su pazili na mene. Na kraju, ali ne manje važno, hvala svim režiserima i piscima koji nastavljaju da me nadahnjuju: Godar, Felini, Bunjuel, Fridkin, Todžiro, Žan Batis de Boje, Andžela Karter, Volter, THE MDS.

O autorki

Saša Grej je bila jedna od najuspešnijih zvezda holivudske porno-industrije. Otkako je kao dvadesetjednogodišnjakinja napustila svet filmova za odrasle, Saša je glumila u seriji *Svita* i filmu *The girlfriend experience* Stivena Soderberga. *Klub Žilijet* je njen prvi roman.

Notes

[←1]

Doktor Dru Pinski je specijalista za bolesti zavisnosti, poznat po brojnim televizijskim emisijama. (Prim. prev.)

[←2]

Džek postaje dosadnjaković ako samo radi i ne zabavlja se -doslovni prevod idioma koji znači da ljudi koji previše rade s vremenom postaju dosadni.

[←3]

Frenzy of the visible je gledalačka fasciniranost viđenim, a posebno se odnosi na tehniku snimanja koja stavlja naglasak na pokret i brzinu. (Prim. prev.)

[←4]

Marka pseće hrane. (Prim. prev.)

[←5]

Igra reči: come znači doći ali i svršiti. (Prim. prev.)

[←6]

Sveto pismo, Jugoslovensko biblijsko društvo, Beograd

Table of Contents

KLUB ŽILIJET

Uvod

Prvo poglavlje

Drugo poglavlje

Treće poglavlje

Četrto poglavlje

Peto poglavlje

Šesto poglavlje

Sedmo poglavlje

Osmo poglavlje

Deveto poglavlje

Deseto poglavlje

Jedanaesto poglavlje

Dvanaesto poglavlje

Trinaesto poglavlje

Četrnaesto poglavlje

Petnaesto poglavlje

Šesnaesto poglavlje

Sedamnaesto poglavlje

Osamnaesto poglavlje

Devetnaesto poglavlje

Dvadeseto poglavlje

Dvadeset prvo poglavlje

Dvadeset drugo poglavlje

Izjave zahvalnosti

O autorki

Notes